SAN-ANTONIO

Editura FORUM

JOS LABELE!

PARTEA ÎNTÂI

TIPII DE LA CHICAGO VORBESC FRANCEZA

CAPITOLUL I
DUPĂ DUMNEAVOASTRĂ, DACĂ MAI RĂMÂNE

Lacul Michigan e ca marea, la fel de albastru, la fel de răscolit când bate vântul, și în ziua aia bătea al dracului.

Chicago, patria gangsterilor, se desfășoară ca un evantai la malul apei. E un oraș foarte geometric, cu străzi care se întretaie întotdeauna în unghi drept. Văzut din cer, pare un patrulater uriaș.

Îmi înțepenise gâtul tot holbându-mă de sus din avion. Îmi clăteam ochii ; bineînțeles, era prima oară când îmi plimbam hoitul prin părțile astea. Mi-ar fi lăcrămat fundul dacă aș fi mierlit mai înainte să simt mirosul deosebit care plutește pe aici.

Văzând interesul pe care-l arătam locului, un americănel baban și umflat, care avea în cioc o țigară groasă cât obeliscul din Piața Concorde, a început să-mi povestească despre mahalaua peste care zburam.

— Forest River ! a anunțat mestecându-și obeliscul. Forest Park ! Riverside...

Apoi a închis pliscul odată cu centura, iar avionul a început să coboare încetișor, încetișor, ca dopul roșu al unui pescar când un lin îi face ochi dulci râmei !

Pe urmă, autocarul de la Municipal Airport...

Rula pe un drum drept numit Archer Avenue. Ceilalți călători făceau ca mândel : tăceau. Întotdeauna taci o bucată de vreme după mai multe ore de avion.

Mă uitam pe geamul autocarului confortabil cu aceeași lăcomie cu care priveam prin hublourile avionului. Iar tipul huidumatic cu țigara, care trebuie să fi fost vreun rege al testicolelor, continua să râgâie o explicație ; de data asta, moaca lui babană și buzată nu mai oua nume de mahalale, ci de străzi.

— Wester Avenue... Hasted...

Nume vrăjite, ce mai, pentru un tip care traversase balta cu pești !

Am coborât la colțul dintre Michigan Boulevard și Grand Avenue, fiindcă era stația care-mi fusese indicată.

Adresa unde trebuia să mă duc era 228 ter, Grand Avenue... Drumul ăsta lat ducea drept la lacul care se vedea la capăt ca un dreptunghi de cer. Era mărginit de zgârie-nori impresionanți, exact așa cum se văd în filme. Iar circulația era valabilă, vă spun eu ! Marile bulevarde din Paris, la ora patru după-amiaza seamănă, pe lângă el, cu deșertul Gobi.

Ca să vă spun tot, deși am tupeu, mă simțeam deprimat ca o tabletă de aspirină într-un pahar cu apă caldă. Cu o zi sau două înainte, nu mai știu pre-

cis, cu schimbarea asta de longitudine, plecasem de pe Le Bourget liniștit, într-un avion al lui Air France și uite că debarcam în hărmălaia îngrozitoare din Chicago. Parcă visam. V-ați prins ?

În sfârșit, acum l-am ginit pe 228 ter... Era o cocioabă de cel puțin cincizeci de etaje, care începea cu un peron scurt cu două trepte și nu se mai oprea decât la Sfântul Petru.

Am intrat în holul uriaș ca sala Pașilor Pierduți din Saint-Lazare. Era o grămadă de băieți de serviciu care se fâlfâiau prin împrejurimi.

— Hello ! i-am spus unuia dintre ei, știind, fiindcă am văzut filme în versiune originală, că toate problemele încep cu vorba asta laconică.

Era un roșcat micuț pe care-l bronzase soarele printr-o strecurătoare. M-a privit de parcă i-aș fi propus să se descheie la prohab.

— The Federal Service of...

Și am căzut în pană. Pronunțam ca o clătită. Și totuși, mă exersasem să o pronunț, porcăria asta de frază. Bătrânul care le ciripește pe englezește, așa cum vărul tău primar le zice în bretonă, mi-l șoptise cu accent cu tot, dar privirea mistocară a puțoiului în uniformă mă ametea, pe cuvânt !

Totuși a priceput.

— *French ?* a șoptit.

— *Yes,* nepoate...

Pesemne că păream al dracului de țărănoi, cam în genul lui Bourvil la Paris ! Francezii au toți mutra asta când debarcă în străinătate.

Mi-a făcut un semn și l-am urmat într-un ascensor care ar fi putut servi drept sală de întrunire la un miting politic.

Vâj !

Colivia de oțel a țâșnit literalmente spre etaje. Mi-am spus că, la viteza asta, ajungem pe lună înainte de miezul nopții. Bineînțeles, am crezut că e o greșeală și că băiatul mă invitase să intru în ultima rachetă interplanetară.

A redeschis grilajul. M-am uitat la numărul etajului : eram la al treizeci și patrulea !

Mi-a arătat un culoar lat și nou, unde un sticlete în uniformă făcea gesturi de dansator cu clachete agitându-și bastonul. Dacă o să credeți că a luat poziție de drepți văzându-mă, vă înșelați al dracului. Dimpotrivă, m-a examinat cu o mutră băscălioasă și, totodată, provocatoare care mi-a făcut rău.

— *Hello !...*

A mormăit ceva nedeslușit care semăna mai degrabă cu un răget de leu decât cu americănească.

— *Mr. Grane, please ?*

Atunci mi-a etalat o frază în formă de acordeon care nu se mai termina, iar eu i-am făcut semn să o încheie, fiindcă primo, nu pricepeam nimic din păsăreasca lui, iar secundo, simțeam că mă calcă pe prostată.

Începeam să mă înfurii din nou, recuperam.

— I am French ! am șoptit. *I vreau speaker with Mr Grane and You te duci mai repede.* Ai priceput?

Asta l-a uluit. M-a dus la o ușă cu geam pe care era scris cu negru un cuvânt pe care nu l-am putut citi. A deschis-o fără să bată și m-a încredințat unei tipe grozave, blondă ca o halbă de bere. Pe fata asta cred că am văzut-o într-o revistă ilustrată. Înaltă, subțire, cu picioare lungi, bine făcute, ochi albaștri paietați cu aur, nas mic, gură de vampă, păr scurt cu breton îngrijit.

Am binoclat-o de sus în jos, apoi de jos în sus, întârziind cu privirea de ambele dăți asupra poponeţului pe care-l avea în formă de măr și care cerea mână de bărbat.

— *I am french policeer.* I vreau să-l văd pe dl. Grane.

Atunci toată gravitatea ei s-a dus dracului.

— Sunteți foarte pitoresc ! a declarat ea.

— Domnul fie lăudat ! Vorbiți franceza !

— Un pic...

Ați auzit-o probabil pe Petula Clark... E la fel.

— O clipă. Sunteți domnul San-Antonio.

— La ordinele dumneavoastră, miss... Și într-adevăr, aș vrea să vă servesc la ceva.

Un zâmbet. Treaba mergea bine.

— Am trăit doi ani în Franța, a spus ea. Făceam belle-artele la Paris.

— Fără glumă !

Îmi venea să plâng de emoție.

— Cunoașteți Parisul ?

— Strada Buci... aveau un cămin studențesc foarte încântător, foarte pitoresc.

Și mi-a azvârlit un nou zâmbet, înainte de a bate în ușa din dreapta. S-a făcut nevăzută o clipă. Apoi, silueta ei subțire a apărut din nou în cadrul ușii :

— Vreți să intrați ?

În încăperea învecinată se afla un mare birou metalic și un fișier uriaș. Între ele era așezat un tip destul de ciudat, care semăna cu un instalator galvanizator. Era mic, încet, cenușiu, cu o față de claun demachiat și cu ochii mari ca fructele din dulceață.

Când am intrat, s-a ridicat pe jumătate și mi-a făcut o plecăciune ca benzinarii de la Shell după ce

ți-au terminat de lustruit cu pielea de căprioară parbrizul, și mi-a spus arătându-mi un scaun :

— Foarte fericit să vă cunosc, domnule San-Antonio. Fiți binevenit. E prima oară că veniți la Chicago ?

Toate astea le-a debitat fără să respire, scoțând din unul dintre sertare un flacon pătrat, la care am început să trag cu ochiul.

Era cel mai bun whisky pe care l-am băut vreodată.

În timp ce beam un pahar, secretara blondă și-a făcut valiza.

— Știți de ce sunteți aici ? m-a întrebat Grane.

— Vag... Se pare că s-a lăsat cu șucăr în sector și că afacerea are o parte franțuzească care v-a făcut să cereți concursul oficios al poliției noastre.

— Complet oficios.

Aproape că nu avea accent ; ar fi putut să treacă drept elvețian la Terasa Flore !

— Ați putea cumva să mă puneți la curent amănunțit ?

— Tocmai voiam să vă propun.

Îmi varsă încă un pahar de tărie.

— Știți ce e o *taxi-girl* ?

— La noi se numește animatoare, nu ?

— Nu e chiar animatoare. O *taxi-girl* e o fată care aparține unui local de dans. Tipul care e singur se duce să danseze în localurile astea, cumpără fișe de la casă, alege o *taxi-girl* ca în visurile lui. Și îi dă un tichet pentru un dans.

— Nostim, am spus. Nu păreți prea sentimentali în satul ăsta al vostru.

Considerațiile mele n-au părut să-i placă. A pus la loc sticla cu un gest nervos.

— În general, a urmat el, fetele astea nu sunt curve. Desigur, faci mai ușor cunoștință decât dacă ai spăla vase într-un restaurant, dar, în principiu sunt, cum le spuneți voi, cinstite. Un fel de funcționare ale dansului. Înțelegeți ?

— Perfect.

— Dar de o lună încoace bântuie printre ele o epidemie de asasinate. Nu trece o săptămână fără să găsim unul sau două cadavre de-ale fetelor ăstora, fie în stradă, fie în camera lor.

— Ei, asta-i !

— Sunt asasinate prin mijloace diferite, dar toate au în mână aceeași bucată de hârtie cu acest cuvânt caligrafiat : *Le Français.*

A deschis alt sertar și a scos un plic din carton lucios.

— Priviți...

I-am examinat conținutul : șapte foi de bloc-notes pe care aceeași mână scrisese cuvântul fatidic : *Le Français.*

Cele două cuvinte fuseseră scrise cu un stilou cu cerneală. Iar cerneala era neagră.

Grant a așteptat să termin examinarea, apoi a șoptit :

— După experții noștrii, este probabil că acest cuvânt a fost scris de un francez. Scrisul aplecat, cu plinurile și volutele pronunțate, este franțuzesc.

De o lună încoace, poliția orășenească e epuizată, dar ancheta bate pasul pe loc. Nici cel mai mic indiciu. Se mai găsesc un cadavru sau două în fiecare săptămână, dar asta e totul. Criminalul pare să iasă din umbră și să reintre în umbră de îndată ce-și săvârșește fapta.

[1] Francezul (n.tr.).

Până acum șapte fete au murit. Crimele s-au petrecut discret, fără martor sau zgomot.

Am făcut razii, am exercitat supravegheri stricte în toate localurile de dans din oraș. Am examinat activitatea tuturor francezilor care locuiesc în regiune, pe scurt, am răsturnat cerul și pământul, fără nici cel mai mic rezultat.

Francezul continuă să ucidă... Presa e foarte excitată, opinia publică la fel, prin contralovitură directă. Atunci mi-a venit ideea să fac apel la un as al poliției franceze.

Am schițat o plecăciune.

Asul poliției franceze nu se simțea prea strălucit, vă jur. Povestea asta a francezului care demola pițipoance, văzută de aici, îmi părea jenantă pentru prestigiul național.

— Înțelegeți, a continuat Grane, că nu trebuie să neglijăm nimic. Dumneavoastră, fiind de aceeași naționalitate cu asasinul, puteți lupta cu el pe un ton neutru pe care noi nu-l cunoaștem : terenul psihologic.

— Îmi dau seama...

— O să vă dau dosarul celor șapte crime. Aveți mână liberă.

În cazul în care v-ați lovi de vreo dificultate oarecare, telefonați sau puneți să se dea telefon la Nord 54—54.O să țineți minte ? 54 de două ori...

— O să țin minte.

— Pentru orice informație referitoare la oraș, miss Cecilia, secretara, care vorbește franceza, o să vă ajute.

— O.K.

Am lansat un O.K. sonor care m-a încântat. Începeam să mă instalez în americanomocănească !

— E la dispoziţia dumneavoastră, a încheiat Grane, întinzându-mi un dosar verde asemănător unui dosar francez. Am pus să vi se traducă piesele dosarului, iată-le... Dacă aveţi noutăţi, înştiinţaţi-mă. La nevoie Nord 54 de două ori, v-aţi prins ?

A îndrăznit să rostească „v-aţi prins" cu circumspecţie.

— M-am prins.

Atunci am izbucnit în râs amândoi şi am ieşit din iurta lui cu un pas mai vioi.

*

* *

Frumoasa blondă era tot acolo mai copertă de Life ca oricând. Avusese timp să-şi reîncarce fondul de ten şi mă aştepta cu zâmbetul de zile mari pe buze.

— Sunteţi miss Cecilia ?, am întrebat-o apropiindu-mă de fotoliul ei turnant.

— Exact...

— E un nume care mă face să nu mă simt prea înstrăinat. Pariez că ştiţi unde se află un mic restaurant francez unde se mănâncă pui cu smântână şi mai pariez că o să-mi acceptaţi invitaţia la cină. În toate romanele traduse din americană pe care le-am citit, sticletele galant invită secretarele drăguţe la masă, înainte de a le spune bună-ziua. Aşa se face pe meleagurile voastre ?

— Mai mult sau mai puţin, a admis ea.

— Nu par cam nătâng ?

— Cum ?

— Ţeapăn, stângaci, dacă preferaţi...

Tot nu pricepea.

— O să trebuiască să vă completez franceza. Cursurile de seară sunt gratis la mine. Îmi puteți recomanda un hotel ?

— Aici, aproape, e *Connor*...

— O.K. Debarc acolo. Treceți să mă luați peste două ore ?

— Ne-am înțeles...

I-am dedicat privirea mea cea mai dulce, format carte poștală, pentru soldat îndrăgostit.

Pe urmă m-am topit.

Niciodată nu am început vreo anchetă în condiții asemănătoare.

Americanii chemaseră în ajutor un tip cu cap fiindcă ei și-l pierduseră pe al lor.

Ciudată afacere !

Mă înhămasem la căruță în urma lor.

Sticletele de la intrare își continua efectele cu clachetele. Îmi acoperea intrarea în ascensor.

— După dumneavoastră dacă mai rămâne ceva, am murmurat îmbrâncindu-l cu umărul.

Dar nu mă adresam lui. Ci lui Grane și echipei lui.

Da, așa a început totul !

CAPITOLUL II
NU NUMAI ȘERIFII AU O STEA.

Portarul de la Connor se holbează la valiza mea din fibran, de parcă ar fi vitrina unui negustor de șireturi. Pe urmă se uită repede la mine și începe să-mi vorbească într-o franceză pe care pesemne că a învățat-o într-un dicționar.

E sentențios, sever.

— O cameră, îi spun.

Mă duce la recepție și mă explic. Două minute mai târziu, intru în stăpânirea unei odăi care e o adevărată bijuterie : cu studio, bar cu băuturi, baie etc.

Îmi despachetez boarfele, pe urmă mă dezbrac și fac un duș rece. Apoi inventariez pivnița cu băuturi, dar toate sticlele sunt doar de decor. Fiindcă nu-mi plac glumele astea, îl sun pe băiatul de serviciu pe etaj, îi vâr în mână o sticlă de whisky falsă și-i cer să-mi aducă urgent modelul viu și natural !

Se execută.

Nu izbutesc să-mi regăsesc echilibrul ; totuşi aş fi putut să ajung în ţara-asta pe vremea prohibiţiei şi ar fi fost mai nasol !

Tolănit pe pat în halat de baie, cu un pahar de whisky la îndemână, încep să consult dosarul fetelor deteriorate.

După cum îmi spune Grane, toate şapte au fost omorâte în modul cel mai discret cu putinţă. Un amic de-al meu zicea : „Dacă n-ar fi cadavrul lor, nici nu ne-am fi dat seama".

Două au murit în stradă de o lovitură de cuţit în plină inimă, trei în camera lor cu un glonţ în cap, una a fost omorâtă într-un taxi, strangulată, iar una a fost găsită înecată în baie. Toate şapte aveau în mână faimoasa bucată de hârtie.

Exminez fotografiile : sunt foarte variate. Adresele nu oferă nici ele vreo similitudine.

Mă scarpin în cap uluit. Grozave idei are bosul să mă delege în aiureala asta, fără să pricep sau să ciripesc pe americăneşte. Grozav o să arăt ! Nu-i chip să pun întrebări. Şi am şi un ghid să mă dirijeze ! E drăguţ anchetatorul !

Pe când făceam reflecţiile astea pesimiste, a sunat telefonul. Ridic receptorul. Un tip îmi şopteşte că miss Cecilia e acolo.

— Să urce ! *Come on !* rag.

Abia am timp să-mi trag pantalonii, că tipa e în faţa mea, purtând cu drăgălăşenie o tocă din piele de leopard şi o vestă de lână verde cu guler tot din piele de leopard. E strălucitoare ! Dacă aţi vedea-o într-o vitrină, aţi intra în magazin să întrebaţi cât costă ! Şi aţi fi în stare să plătiţi cu un cec fără acoperire ca să o luaţi cât mai repede !

— *Hello !* îmi spune veselă.

Sunt cu bustul gol, dar asta nu pare să o şocheze câtuşi de puţin !

Răspund :

— *Hello !*

Aici e un obicei bun pe care trebuie să-l deprind.

Se uită pieziş la dosarul întins pe divan.

— Aţi şi intrat în problemă ?

— Până la brâu, spun. Sincer vorbind îmi pare dificilă.

— Nu aveţi încredere în dumneavoastră ?

Râd de provocarea asta nevinovată.

— Puneţi-vă în locul meu, dacă aveţi chef, miss. Eu nu vă cunosc limba, oraşul nici atât, iar obiceiurile deloc. În afară de asta, mi se cere să găsesc un criminal pe care poliţiştii voştri — recunoscuţi totuşi ca foarte buni — nu l-au putut prinde. Chestia seamănă mai mult cu un număr de circ decât cu o anchetă. Nu vi se pare ?

Devine gravă.

— Da, spune, a priori, pare foarte *difficult*...

— ...cil ! Dificil !

— Oh ! *thanks !*

Scoate o ţigară din buzunar. Mă grăbesc să-i ofer foc, iar ea îmi suflă un nor albăstrui în nas.

— Totuşi, Grane are dreptate : dumneavoastră cunoaşteţi reacţiile unui criminal francez.

Ridic din umeri.

— Pe planeta asta, micuţo, sunt criminali şi oameni cinstiţi... plus sticleţi care fac legătura. Nu cred în criminalii francezi sau americani.

— Totuşi, din punct de vedere psihologic...

— Da... Ei bine, o să vedem...

Îmi pun o cămașă, îmi înod cravata.

— Mergem, spun, culegându-mi haina de pe spătarul unui scaun.

*
* *

Pentru început, mâncăm bine într-un restaurant francez. Trebuie dozată dezrădăcinarea, vă dați seama ?

Cecilia e o fată extrem de lucidă și cultivată. Vede departe și corect. Ne împrietenim grozav.

Bineînțeles, nu se vorbește decât de afacere.

— Ați vorbit de psihologie, spun, să începem cu începutul : de ce omoară asasinul ? Nu e un sadic. După cum spun rapoartele, nu a violat pe nici una dintre victime. Cele găsite moarte acasă la ele nu făcuseră dragoste. Deci, nici vorbă de nebunie erotică. A ucis prin metode diferite, ceea ce nu corespunde purtării unui obsedat al crimei.

Singura trăsătură care pledează în favoarea nebuniei e biletul ăsta.

Să luăm și celălalt aspect al problemei : n-a furat niciodată, nimic...

Cecilia mă întrerupe :

— Ați uitat alt amănunt : atacă întotdeauna aceleași fete... *taxi-girl !*

— Da... e curios că nu s-a reușit reperarea lui. Prin centralizarea informațiilor ar fi trebuit să reușească, interogând pe colegele victimelor. Care trebuie să fi dansat neapărat cu asasinul în seara dinaintea morții. E de ajuns ca două dintre victime să fi

dansat cu același bărbat, ca să se nască un semnalment.

— Știu, a spus Cecilia, asta e cel mai ciudat în cazul nostru. Au fost interogate toate fetele din localurile de dans din Chicago, fără nici un rezultat. În ziua morții lor, nefericitele lor camarade nu făcuseră nimic deosebit și nu avuseseră clienți dubioși sau francezi.

— Mulțumesc pentru asociație.

Și-a pus mâna pe brațul meu.

— Înțelegeți ce vreau să spun...

Îi prind degetele.

— Ei, haide...

Urmează un moment de tăcere, ca la o manifestație militară.

— Nu ești grăbită, Cecilia ?

— Nu... sunt la dispoziția dumitale.

— Hm, termenul e prea vag. Îmi face imaginația să galopeze.

Fata zâmbește.

— Ești Franța întreagă, șoptește.

Iarăși subînțelesul este minunat.

— Să mergem să dansăm într-unul din localurile astea unde...

— Ei, drăcie !

— Ce s-a întâmplat ?

— Dacă mă gândesc la ce mi-a spus Grane, fetele asasinate aparțineau unor localuri diferite ?

— Da, și ce-i cu asta ?

— Cum și ce-i cu asta ? Nu îți dai seama ? Din cele șapte, nu sunt două care să lucreze în același local. Asta înseamnă că *Francezul* își schimba locul de fiecare dată. Dacă, până în prezent, nu s-a întors niciodată pe terenul faptelor sale, asta înseamnă că

o să continue să „prospecteze" celelalte localuri. Ia să vedem, sunt multe localuri de dans în orașul ăsta?

— Să fie vreo cinzeci.

— Cifra mă face să mă strâmb.

Și apoi umblu la matematică :

— Șapte din cinzeci, rămân patruzeci și trei. Hm, are ceva de lucru, băiatul.

Rămânem o clipă fără să spunem o vorbă, învăluiți în fumul albastru al țigărilor.

— Începeai să faci o propunere ? a spus ea.

— Da, mi-ar plăcea să mergem să dansăm într-un local. Un local fără victime, aș prefera. Nu prea îmi închipui cum arată locurile de genul ăsta.

— E ușor, șoptește ea.

Și cere nota fetei de la bar.

— Fără glume ! spun. În țara voastră femeile plătesc ?

— Ca între camarazi !

Îi șterpelesc nota.

— Să lucrăm franțuzește, dragă prietenă... Bărbatul plătește, dar relațiile sunt tandre.

Ea se înroșește, ceea ce îi stă bine.

Ieșim.

E noapte, dar la Chicago întunericul e necunoscut. Dacă ați vedea chestia asta, băieți ! Ce lumină ! O sută de mii de firme uriașe și multicolore dau foc cerului. O adevărată feerie. Un vulcan de lumină orbitoare ! Un vulcan în erupție.

Ne urcăm în taxi și Cecilia îi azvârle adresa șoferului.

Zece minute mai târziu, trecem pragul unui local unde se străduiește o orchestră de negri. O mulțime densă tremură în cadență, în ritmul unei baterii formidabile.

Sala uriaşă. În fund se află un bar, unde nişte barmani cu haină roşie toarnă la coca cola de parcă ar ploua.

La celălalt capăt, scena orchestrei. Lumini cu intensităţi variabile, bănci de-a lungul pereţilor. Şi populaţia asta posomorâtă care-şi scutură mărunţaiele, fără să pară că-i face plăcere câtuşi de puţin.

— Dansezi ? mă întrebă Cecilia.

— Da, dar prost.

— Vrei să încercăm ?

— O să ai impresia că sunt un sac mare.

— Ba nu ! Îmi place grozav să fiu călcată pe picioare.

— Atunci cu mine o să fii servită.

Orchestra tocmai începe un slow. Slow-ul o chestie pentru ajutorarea mediocrilor în ale dansului dintre care fac parte.

— Nu te aperi prea rău, mă asigură Cecilia fără să glumească.

— Mulţumesc.

În timp ce o strâng la piept, examinez împrejurimile. Sunt fete aşezate pe banchete, altele care dansează, altele care beau la bar.

Se simte că sunt profesioniste. Se aseamănă toate, şi sunt fete care într-o bună zi... sau mai curând într-o zi proastă pentru ele...

Şi poate că viitoarea victimă a... *Francezului* e acolo fără să bănuiască nimic.

La ce s-or fi gândind damele astea ?.

La nimic, cu siguranţă.

— Ultima crimă când s-a petrecut ? întreb.

Cecilia încruntă sprâncenele.

— Stai puţin. Sâmbăta trecută. Asta înseamnă... Socotesc mai repede ca ea.

— Asta înseamnă acum cinci zile. Băiatul o să înceapă iarăşi, în caz contrar, o să-şi piardă ritmul. Nu ?

— Într-adevăr.

— Există un recensământ al fetelor ăstora ?

— Nici vorbă ! Nu sunt declarate toate. Trebuie să fie peste o mie.

— Minunat !

Repet :

— Şapte dintr-o mie.

— Da, mai rămân destule de omorât.

Mă frec o clipă de pântecul minunat de plat al Ceciliei. Dacă lucrurile continuă aşa, fata asta o să-mi dea nişte idei ! Dar nu sunt aici ca să mă joc de-a mama şi de-a tata.

— O să te conduc acasă, spun. Cred că e mai bine să fiu singur în noaptea asta. Am un plan.

— Deja ?

— Da.

— Păcat că nu ai şi pentru mine un rol în scenariu...

Dar e înţelegătoare.

— Cred că ai vrea lista localurilor de genul ăsta? Am pregătit-o.

O scoate din poşetă.

— Te gândeşti la toate.

— Nu-i nevoie să mă conduci, ai de lucru. Şi o să mă vezi că aici nu prea se practică galanteria.

— O.K. ! fac eu pe mârlanul, te las să o întinzi. Ai un telefon ca să-ţi pot povesti visele mele dacă te privesc ?

Îmi smângăleşte adresa şi numărul ei de telefon în partea de jos a liniei.

— Perfect. Mulţumesc.

O privesc cum iese din local. Are niște șolduri de vis fătuca asta. O să trebuiască totuși să mă ocup de problemă într-una din zile.

Mă îndrept spre casa pe care am reperat-o și cer tichete.

Șase costă doi dolari, trebuie să cumpărăm.

Cu chestia asta ai dreptul să ții o păpușă în brațe preț de șase dansuri. Senzațiile sunt terifate. Fac turul terasei și mă hotărăsc pentru o brunetă frumoasă în genul lui Dorothy Lamour. Are ochi de pisică siameză al căror oval e accentuat în mod științific cu creionul.

Îi întind un tichet. Îl vâră în buzunarul taiorului și se ridică.

— *I prefer a drink !* spun.

Și ea. Îmi zâmbește cu o mutră satisfăcută și se îndreaptă spre bar.

O urmez. Ne cocoțăm pe două taburete gemene.

— *Zobmie !* aruncă ea.

— *Two !* adaug eu.

Nu-i necăjit băiatul să manevreze ce mai rămâne aici din nobila limbă a lui Shakespeare.

Barmanul lipește două paie de-a lungul paharelor aburite și le lansează în direcția noastră pe tejghea.

Grozavă precizie ! Paharele se opresc fix înaintea noastră ! Fătuca înmoaie bucata de pai în gurită și începe să sugă ca o puștoaică.

Mă uit la ea piezișș. E foarte mișto fabricată, cu o tapițerie naturală drăgălașă, copilași.

Își golește dintr-o înghițitură jumătate de pahar. Pe urmă se întoarce spre mine.

Îmi pune o întrebare pe care nu o pricep.

— *I am not American*, spun umil.

Naţionalitatea mea nefiind o recomandaţie, îi spun că sunt elveţian.

Schiţează un mic gest aprobator. Râde şi zâmbeşte.

— Eu sunt mers în Elveţia o dat.

Jargonul ei stricat mă amuză.

Începem să sporovăim atâta cât ne permite vocabularul nostru restrâns.

Dar dansul se sfârşeşte şi ea se ridică.

— Ei, stai o clipă ! spun eu întinzându-i alt tichet.

Fata îşi spune că a dat peste mielul cel gras. Preferă să discute bând un pahar decât să-şi frece fundul de nişte tipi pe care nu-i cunoaşte.

La capătul a şase tichete suntem aproape prieteni. Am distrat-o, ceea ce e primul lucru de făcut când vrei să cucereşti o femeie, oricare i-ar fi naţionalitatea.

— Ne vedem mai încolo ?

— Bineînţeles că nu pricepe imediat. Atunci îmi aduc aminte că am un mic dicţionar francez-englez în buzunar. Mulţumită lui îi dau întâlnire.

O acceptă cu plăcere. Îşi termină treaba la ora două dimineaţa adică peste trei ore.

Mie chestia asta îmi lasă timp.

— La două o să fiu în faţa localului, îi promit. Şi plec.

Îmi simt scăfârlia mare cât un dovleac. Atmosfera asta irespirabilă mă dă peste cap.

Un vânticel acru mătură strada. Respir adânc, ca să-mi curăţ plămânii. Totuşi, nu se compară cu aerul Parisului.

Un taxi dă târcoale prin preajmă. Îi fac semn. Scot lista şi-i dau prima adresă.

Tipul de la volan începe să protesteze ca o vacă. Pricep imediat de ce : adresa pe care i-o dau e doar la două sute de metri. Ca să-i închid pliscul, îi dau un dolar și intru în noua bombă.

Asteia îi spune *Cyro's*.

E la fel cu cealaltă. Aceeași ambianță, aceeași oameni.

Iau un singur tichet și inspectez localul. De aici și până la mama dracului, nu văd ce e reperat aici. Oameni care dansează, posomorâți și goliți ca niște fluiere. Pe cuvânt, e lugubru !

Mă duc la bar și îl întreb pe barman dacă are șampanie. Îmi răspunde că da. Și îmi vine cu o butelcă a cărei etichetă e scrisă în engleză, ceea ce nu e lipsit de umor.

E pișat de măgar de ultimă calitate. Pesemne că avea diabet măgărușul. E fadă, dulce, tristă și greoaie.

Dau la o parte paharul și plătesc.

În clipa asta, un zdrahon cu maxilarul proeminent ca un sertar de casă de înregistrat mă bate pe umăr.

— Sunteți francez ? mă întreabă.

— Da. Dumneavoastră nu ? îl întreb, fiindcă are un accent bun de tăiat cu toporul.

— Urmați-mă ! ordonă.

Și adaugă :

— Poliția.

Cu un gest nu lipsit de eleganță, își strecoară mâna pe sub reverul hainei mele și îmi palpează pușcociul.

— Hei, încetișor ! îi spun dându-mi seama de neînțelegere. Și eu fac parte din poliție. Îi arăt ac-

tele. Telefonați la Nord 54—54, serviciile lui Grane o să vă confirme.

Moaca lui în formă de coupe-papier se lățește o clipă ca să zâmbească.

— *I'am sorry*, șoptește. Îmi pare rău, comisare, dar sunt de gardă aici pentru povestea aceea. Au fost deja ucise fete ale localului.

Pocnesc din degete.

Cecilia a însemnat toate localurile de pe listă, inclusiv cele unde ucigașul s-a manifestat. Îmi aduc aminte că am citit cuvântul *Cyro's* în rapoarte.

— Cum a murit fata de aici ?

— Foarte curios... Strangulată, nu-i așa ?

— În cabina telefonică din hol.

— Da.

— Aș vrea să arunc o privire.

— E simplu. Veniți.

Îl însoțesc până la intrare. Acolo holul formează parcă un echer.

A doua parte a lui se termină cu o fundătură. La capătul ei se află două cabine telefonice. Între intrare și cabine sunt vestiarul și toaletele.

Într-un cuvânt, băiatul a gâtuit-o liniștit pe tipă, deoarece cabinele sunt parțial mascate de vestiar.

— Nimeni n-a văzut-o pe fată îndreptându-se spre telefon ?

— Fata de la vestiar. Dar ea nu știe dacă oamenii care trec prin fața ei se duc la telefon sau la toaletă.

— Evident.

— Văd plăcuță pe ușa toaletei : *ladies*.

— Toaleta pentru bărbați nu este aici ?

— Nu, în cealaltă parte a holului.

— Şi fata de la vestiar nu a observat vreun bărbat pe aici ? Asta ar fi trebuit totuşi să-i atragă atenţia. Puţini bărbaţi trebuie să se plimbe prin sectorul rezervat femeilor.

— N-a văzut bărbaţi.

— Nu vi se pare ciudat ?

— Totul e ciudat în povestea asta.

Îl privesc.

— De fapt, în ce constă funcţia dumitale aici ?

— Şefii au hotărât să pună în fiecare local câte un inspector care vorbeşte franceza.

— Bună precauţie, rânjesc eu.

Mă duc la cabine.

— În care ?

— Cea din dreapta.

Cea mai retrasă, bineînţeles.

— Cum funcţionează telefonul aici ?

— Introduci fise în aparat, iar centralista îţi dă legătura.

— Fata ceruse vreun număr ?

— Nu. I-au găsit fisa pe jos. N-a avut timp. Asasinul a sărit pe ea.

— Era riscant, totuşi...

— Foarte.

Murmur doar pentru mine :

— Trebuie ca băiatul să fi fost al dracului de grăbit ca să-şi asume asemenea risc. Când au găsit-o pe fată ?

— A doua zi dimineaţă. Negrul care face curăţenie.

— Moartea se produsese la ce oră ?

— Ora unu dimineaţa.

— Între ora unu şi ora de închidere n-a telefonat nimeni ?

Mă privește uluit.

— Cu siguranță că nu, zice.

— Cu siguranță că nu, sau nu ? E o deosebire între ele.

— Dacă ar fi telefonat cineva, ar fi descoperit cadavrul și ar fi dat alarma.

— Centralista trebuie să țină o contabilitate a apelurilor ; cel puțin așa se petrec lucrurile în Franța.

— Și în Statele Unite la fel.

— O.K. ! Nu ne rămâne decât să-i cerem lista și ora cererilor provenind de la cabina asta în ziua... de fapt când a fost șutată pițipoanca ?

— Piți... cum ?

— Fata.

— Sâmbăta trecută.

— Așadar, e ultima pe listă ?

— Da.

— Ia te uită ! Mă însoțești până la centrală ?

Șovăie.

— Da !

Își ia pălăria din vestiar, unde i s-a rezervat un colțișor special.

— Urmați-mă ! îmi ordonă.

Dar nu mă mișc. Stau lângă un fel de tejghea din catifea a vestiarului și privesc în direcția cabinelor. Se văd foarte bine. Trebuie să fii mai mult decât îndrăzneț ca să ataci pe cineva în asemenea împrejurări.

La drept vorbind, lucrul mi se pare practic de nerealizat. O femeie nu se lasă strangulată fără să

se zbată sau să țipe și e greu să înhați convenabil pe cineva într-un loc atât de strâmt.

— La ce vă gândiți ? mă întrebă tovarășul meu.

— La crimă, desigur, domnule, hm...

— Stumm !

— ...domnule Stumm. Ciudată crimă.

Ieșim. Dăm colțul străzii și două blocuri mai încolo, vedem o clădire pe care scrie cu litere mari : *Central Post Office.*

Stumm se descurcă în ea ca un obișnuit. Culoare ascensoare... Dăm într-o sală uriașă, unde o grămadă de tipe pălăvrăgesc în fața unor tablouri luminoase împănate cu fișe.

Se duce drept la una dintre ele.

Pe urmă îmi face semn.

Îl ascult ciripind și nu pricep nici a suta parte din ce spune.

Apoi se duce la un birou pe care scrie „Private", exact ca în filmul polițist made în Hollywood, care a rulat în cartierul dumneavoastră. Acolo un boșorog bea conținutul unui termos, plescăind din limbă.

Cei doi tipi vorbesc o vreme, pe urmă boșorogul începe să răscolească într-un clasor uriaș.

Scoate din el maldăre de foi pe care sunt scrise la mașină niște prescurtări.

Și iarăși discută băieții. Și ce exclamații mai scot !

La urmă, Stumm se întoarce spre mine :

— Au fost paisprezece apeluri între orele unu și două, de la *Cyro's.*

Pare foarte necăjit.

Eu jubilez, vă dați seama...

— Ia te uită, zic, credeam că sunteți niște smei în poliția americană. În Franța, F.B.I.-ul și celelalte se folosesc drept leacuri !

Lui Stumm îi e rușine de toată poliția SUA. Și e uluit.

Ieșim.

— Așadar, ar trebui să conchidem că cele paisprezece au pornit de la aceeași cabină ? Hm, ar fi destul de ciudat.

Nu-mi răspunde.

Mergem în tăcere. Noaptea devine mai rece, vântul suflă mai tare.

— Poate că e o greșeală în ce privește ora morții, zice în cele din urmă. Poate că fata n-a murit decât chiar înainte de închidere ?

— În timp ce populația dădea năvală spre vestiar ?

— Evident, pare de necrezut.

Ridică din umeri.

— Bine, spun eu, o să ne mai vedem într-una din zilele astea. Nu-i nevoie să povestești toate astea superiorilor tăi, bătrâne, mă însărcinez eu cu afacerea asta...

Dă din cap afirmativ.

Mă uit la ceasul pe care l-am pus la ora orașului Chicago, din cauza fuselor orare. Pesemne că ați înțeles asta la școală. Nu ? E adevărat că nu sunteți decât o adunătură de chiulangii !

Ora unu fără...

Am timp să mă duc să-mi administrez câțiva centilitri de whisky într-un bar convenabil, așteptând ora întâlnirii.

Credeți-mă sau nu, îmi recapăt speranța. Îmi spun că, văzută de aici, Calea laptelui e aproape aceeași și că steaua mea continuă să strălucească acolo.

În orice caz, materia cenușie funcționează întotdeauna la timp.

E esențial. Nu ?

CAPITOLUL III
MARESCO

Un negru a găsit o fată moartă în cabina telefonică în zorii zilei. Fata murise, în timpul nopții.

Cabina fusese folosită între ora presupusă a morții și ora de închidere a localului.

Îmi scot nasul din paharul de whisky, fiindcă am un motiv întemeiat : paharul e gol.

Poate că Stumm are dreptate și medicul poliției s-o fi înșelat. Un medic nasol se întâlnește frecvent, din păcate mult prea frecvent.

Da, asta e o soluție. Dar mai e una și am slăbiciunea să o examinez mai pe îndelete : fata o fi fost strangulată în altă parte și adusă aici *după aceea !*

Chestia asta ar schimba aspectul problemei.

— *How much ?* întreb.

Băiatul îmi spune o cifră pe care n-o pricep. Cu gestul unui om informat, îi dau o bancnotă de cinci dolari.

Pe urmă iau restul și încep să caut primul local de dans, cel în fața căruia i-am dat întâlnire

fetei. Mă grăbesc să-mi fac o idee cu privire la purtarea privată a unei donşoare de genul ăsta.

Deoarece sunt aici pentru probleme de psihologie, cum spune Grane, atunci să-i dăm bătaie !

E ora două, după cele trei de aşteptare, când tipa apare. E vaporoasă Dorothy Lamour a mea, ca pentru nunţi şi banchete. Merită văzută ! Eu sunt cam stângaci fiindcă nu ştiu de unde să le apuc pe tipele de aici.

— Un pahar ?

Ce risc ?

Ea îmi spune :

— *Yes...*

Ne administrăm câteva pahare de whisky. Pe urmă îi exprim simpatia mea într-un mod cu totul manual, singura metodă internaţională pe care o cunosc.

— *On go tu bed* ? spun după ce primele pipăituri se dovedesc concludente.

Ea nu e împotrivă, dar aruncă o privire spre portofelul meu, care spune o grămadă de chesii despre dezinteresul ei.

Îi fac cu ochiul în timp ce-l bat prietenește cu palma. Asta îi inspiră încredere micuţei.

Fata locuieşte câteva străzi mai departe, într-un apartament destul de nasol.

Când urcăm scările, îşi pune un deget pe buze şi asta îmi aduce aminte de provincia franceză de odinioară, când mă duceam să o regulez pe servitoarea vecinilor.

Cea mai plăcută clipă de dragoste e atunci când urci scara. O urmez pe fată privindu-i posterul cum ondulează foarte drăgălaş. Are un fund simpatic, ceea ce e enorm. Asta ajută relaţiilor culturale.

Aș urma-o așa până la planeta Marte. Dar ea nu merge atât de sus, etajul al treilea îi e de ajuns.

Vâră cheia plată într-o broască destul de confidențială.

V-am spus, e nasol ca apartament, murdar și suspect cu prosoape murdare pe jos, un divan ale cărui pături mătură o podea care cam are nevoie de așa ceva. Chiștoace murdare de ruj în scrumiere, papuci aruncați, chiloți pe spătarele scaunelor. În fine, n-are importanță. Dragostea se face oriunde, oricum. Esențial e să fie doi !

Îmi scot pălăria și haina. În clipa asta descoperă pistolul atârnat sub braț și i se face rău. Ce zăpăcit pot fi !

Fata se face palidă ca o frișcă bătută și face ochii mari.

Eu mă amuz.

— *I am the French !* spun.

Deodată face o gură cât o șură și începe să urle, fără să-i pese de vecini cărora totuși părea că vrea să le respecte somnul.

Atunci o prind de braț.

— Tăcere !

Și-i arăt actele. Cuvântul poliției e la fel de elocvent în franceză ca și în engleză. Fata se liniștește.

Încet, încet o îmblânzesc. Îi explic misiunea mea și asta o reconfortează.

Până la urmă, punem la punct un limbaj al nostru, care ne ajută să exprimăm idei coerente, dacă nu filozofice.

O întreb dacă le cunoaște pe fetele care au fost ucise, și îmi răspunde că nu. N-are nici cea mai vagă idee despre cine poate fi așa-zisul francez asasin.

Tot discutăm, îi mângâi șoldurile, și conversația în cele din urmă, lasă loc gesturilor. Are o contră din rinichi minunată, fata ! Îmi oferă o porție bună, vă asigur ! Niciodată relațiile franco-americane nu au fost mai strânse !

Când terminăm partida, începem iarăși să discutăm. Este o mare lege umană : un simț intervine întotdeauna după altul.

Ea îmi spune că meseria ei e istovitoare. Dansul o obosește. Nopțile pierdute, la fel. Pe scurt, visează să se mărite cu un tip convenabil, care să-i cumpere un *cottage* drăguț la marginea orașului și să-i facă doi plozi. E visul tuturor oamenilor care duc o viață ca lumea.

Mă informez cât câștigă . Primește o sumă în funcție de tichetele încasate și alta în funcție de consumații. În serile bune câștigă ceva, dar trebuie să transpire pentru asta ! Probabil că-și rotunjește bugetul făcând din când în când un pic de curvărăsie.

— Tipele nu pot refuza niciodată clientul, e interzis de direcție.

— Cui aparțin localurile astea, fetițo ?

— Unui consorțiu. Fiecare are un girant care depinde de societatea principală.

— Și cine conduce societatea ?

— Maresco...

— Cine-i tipul ?

Nu-mi răspunde.

Nu insist. Simt la ea un fel de neîncredere. Atâta timp cât nu a fost vorba decât de meserie, mergea, dar acum când abordăm un subiect mai spinos, face pe muta și nu mai pricepe ce-i spun.

Șovăi, pe urmă scot o bancnotă din buzunar și o pun pe pat.

Continuă să stea, nemișcată. Abia îmi spune la revedere, cu o mișcare scurtă din cap.

Poate că nu i-am dat destul ?

Totuși i-am lăsat douăzeci de dolari. Pentru faptul că mi-a suportat omagiile nu-i rău, nu ?

Un regulat pe franțuzește, dimpotrivă, ar trebui plătit !

Hotărât lucru muierile din Chicago sunt tare derutante cu felul lor de a se lăsa ucise ca mușteie, sau de a nu spune mulțumesc când le scuipi niște bișțari.

Chem un taxi :

— La *Connor*, repede.

E timpul să mă bag în cârpe, fiindcă nu mă mai țin pe picioare.

E cam mult de când nu m-am mai culcat într-un pătuț cald.

*

* *

Nu-i departe amiaza când mă trezesc.

Încep cu începutul, adică fac un duș rece, pe urmă îi telefonez Ceciliei ca să-i dau bună-ziua. Dar la ea acasă nu răspunde. Atunci cer Nord 54 de două ori și vocea ei armonioasă îmi lansează în ebonită tradiționalul „Hello !"

— Ai petrecut bine azi noapte ? mă întreabă.

Are ceva batjocoritor în voce.

— Nu prea rău. De ce ?

— Brunetele sunt genul vostru ? E adevărat că franțuzoaicele sunt mai ales brunete.

Devin imediat prudent ca un bărbat care trebuie să domineze o regiune.

— Unde vrei să ajungi ?

— La micuța taxi-girl pe care ai răpit-o azinoapte.

Primesc direct în mutră replica.

— Suntem în Rusia sau în America ? rag. Ați pus să mă urmărească ! Dacă așa stau lucrurile, îmi fac valiza și primul avion spre Franța o întinde cu mine înăuntru !

Izbucnește în râs.

— Nu am „pus să fii urmărit", spune. Dar punem să fie urmăriți toți banditii care le așteaptă pe fetele astea la ieșirea de la lucru. E cea mai elementară precauție, nu crezi ?

Nu răspund nimic.

Evident, ar fi trebuit să bănuiesc asta. În orice caz, își fac bine slujba îngerii păzitori, nu mi-am dat seama de nimic. Foarte elegant lucrat !

Mă gândesc la Stumm care mi-a sărit în cap rapid. Ei drăcie au pus în funcțiune dispozitivul numărul unu.

— N-ai mai rămas la ea decât o oră, spune ea. Credeam că francezii stau mai mult la femeile tinere.

Mă enervez.

— O să vezi când o să vin la tine !

A meritat-o. De altfel, asta o descumpănește puțin.

— Hai, Cecilia, „să fim serioși". Am vrut doar să-mi dau seama de felul cum trăiește o *taxi-girl*.

— Și a fost concludent ?

— Cine știe ? Altceva : supravegherea asta strictă căreia îi sunt supuse localurile de dans, o exercitați de multă vreme ?

— De la al doilea asasinat... și e tot mai strictă.

— Nu văd cum, în cazul ăsta, „compatriotul" meu a putut să comită celelalte cinci crime.

— Nici noi.

— Se pare că toate localurile aparțin unui consorțiu.

— Exact.

— Și se mai pare că acest consorțiu îl are în frunte pe un anume Maresco ?

— Ia te uită, da' multe ai mai aflat !

— O oră bine folosită în compania unei brunete. Și nici măcar nu vorbesc limba țării !

Aici marchez un punct.

— Cine e acest Maresco ?

— Ai auzit vorbindu-se de Al Capone ?

— Cunosc prost istoria Statelor Unite, dar știu că după La Fayette e băiatul despre care s-a vorbit cel mai mult aici.

— Maresco a fost, cum s-ar spune, unul dintre locotenenții lui.

— Bravo. Și față de poliție ce rol joacă în prezent ?

— Nici unul. Stă...

— Liniștit ?

— Exact.

— Asta ce înseamnă ? Că le astupă polițiștilor ochii cu bancnote mari ?

— Asta înseamnă ce ți-am spus : stă liniștit. Originea averii lui e mai mult decât îndoielnică, dar modul în care o administrează e corect.

— Bine, bine... Unde stă omul ăsta cinstit ?

— De ce ?

— Aș vrea să-i zic bună-ziua.

Pare uluită.

— Cum, vrei să-l vezi pe Maresco ? !

— Doar n-o fi Dumnezeu, nu ?

— Aici e mai mult ! Ca să-l vezi, trebuie să ai cel puțin o recomandație din partea guvernului și ceri audiență cu două luni înainte.

— Bine. Unde locuiește ?

— Kedzie Avenue, lângă Garfield Park.

— Casa nu are număr ?

— Poate că da, dar nu are nevoie fiindcă toată lumea o știe.

Adaugă :

— Chiar o să încerci să-l vezi ?

— O să-l văd, Cecilia.

— Ce idee !

— Nu-i marele patron al tuturor fetelor moarte ?

— Da, într-un sens.

— Ei bine, în sensul ăsta vreau și eu să-i vorbesc. A avut vreo reacție, Maresco, văzând că i se demolează dansatoarele ?

— A oferit o primă cui l-ar descoperi pe asasin sau ar ajuta la descoperirea lui.

— Mare ?

— Zece mii de dolari.

— Hm ! Asta-i un gest de patron bun.

Mă gândesc să văd dacă nu uit nimic. Nu, i-am pus toate întrebările ce-mi stăteau pe limbă.

— E în regulă, te las să lucrezi, îngerașule. Salutări din partea mea lui Grane.

Ea mă întreabă pe un ton nepăsător :

— Te văd astăzi ?

— Evident, spun. E de la sine înțeles că mă inviți deseară la ora nouă să iau un drink la tine. Am adresa ta.

Și pun receptorul în furcă fără să-i dau timp să-și revină în fire.

CAPITOLUL IV
MARESCO (BIS)

Kedzie Avenue e în plin centrul orașului. Văd un tip ocupat să adune resturi de hârtie sau coji de fructe pe care le aruncă într-un fel de butoi pe rotile.

— Hello ! îi lansez, *the Maresco House, please ?*

Vă dați seama cât de mult se perfecționează engleza mea ? De altfel, tipul nu șovăie nici un sfert de secundă și-mi arată o cocioabă care i-ar conveni de minune lui Mr. Ford ca să-și monteze aici o sucursală.

O imensă boltă albastră țintuită cu stele de aur ornează intrarea. De o parte și de alta a porții sunt doi portari galonați. Cred că dacă Maresco nu se consideră președintele Statelor Unite, nu se socotește nici rahatul care împodobește marginea tortuarului.

Urc scările peronului.

Cei doi portari, fără să se consulte reciproc, se apropie unul de altul, ceea ce blochează net ușa.

Mă uit la umerii uriași, alăturați. Asta e ceea ce un prof de geografie ar numi o „frontieră naturală".

Unul dintre ei îmi pune o întrebare. Fără îndoială mă întreabă ce dracu vreau.

— I vreau să-l văd pe Mr. Maresco.

Cei doi mă privesc.

Atunci latru :

— Poliția ! Suflându-le în nas în maniera lui King-Kong !

Așa îi emoționez puțin.

Cel mai masiv (făcut din rădăcină de nuc) îmi face semn să-l urmez. Pătrundem într-un hol în fundul căruia un ușier în smoching, ce seamănă cu un crupier, zice niște chestii, care nu se pot auzi, într-un telefon interior.

Când pune receptorul în furcă se uită la noi sever.

Portarul bate câmpii. Las să fluture panglicuțele.

— *I not speak english*, spun modest după ce a lătrat. *I am french policeman. I will, I want.* M... vreau să-l văd pe Maresco, hai, mișcați-vă că de nu se întâmplă o nenorocire !

Ușierul nu se clintește.

Ask Nord 54—54, locotenentul Grane ! spun sec.

Scriu numărul de telefon.

Când termin, ușierul ridică receptorul unui telefon interior și cere părereá unui tip.

Îmi face semn să mă așez pe o banchetă acoperită cu satin albastru.

Refuz și încep să mă plimb prin hol. Cinci minute interminabile se scurg. Ușierul nu mă pierde din ochi.

Din când, în când, mă proțăpesc în fața lui și-l privesc.

Pentru că am ochi de american, reperez umflătura mare a hainei smochingului lui în dreptul subsuoarei stângi.

Au niște stilouri ciudate ușierii lui Maresco, puteți să mă credeți. Stilouri de calibrul 45 pentru un tip retras din viața activă, asta-i destul de caraghios : e adevărat că suntem în America, un colțișor unde nu trebuie să te mire nimic.

În sfârșit, telefonul țârâie. Tipul ridică receptorul și mormăie :

— *Hello !*

Ascultă cu religiozitate, dă din cap și pune receptorul în furcă.

— *This way please* îmi aruncă el.

Mă invită într-un ascensor care seamănă cu un salon.

Interiorul e căptușit cu piele suedeză bej, iar o banchetă albastră așteaptă fundurile obosite.

Dar nu merită să te așezi, fiindcă scârbele astea de ascensoare merg cu o iuțeală impresionantă. Nici n-ai luat degetul de pe buton că ai și ajuns.

Mergem pe un covor moale ca o felie de budincă, iar un tip solid, imbrăcat într-un costum maro și cu cravată galbenă se interpune. Ușierul mă încredințează lui. Băiatul ăsta măsoară cam doi metri și are și el costumul umflat în partea stângă. Poate că, la urma urmei, în cocioaba asta toți au inima dilatată.

Stă cu pălăria pe cap și mestecă „gum". A se vedea încă o dată la cinematograful din cartierul dumneavoastră.

Trecem de două uși. Apoi urmează un birou cum n-am mai văzut niciodată, nici măcar la cinema.

Dacă o bombă ar cădea pe Palatul Sporturilor, aici s-ar putea organiza întâlniri de box.

Încăperea asta e cât toată suprafața clădirii. Ferestre uriașe o luminează din belșug. La un capăt e amenajat un bar luxos. La mijloc e o mobilă îmbrăcată în piele de Suedia-Maresco trebuie să fi făcut un legământ — înconjurată de fotolii care par o turmă de elefanți.

Câțiva zdrahoni de formatul celui care mă escortează sunt înfundați până-n gât în amintitele fotolii. Înapoia biroului stă un bătrân cu păr des, grizonat. Se vede că e bătrân după chipul lui ridat, dar, ca prestanță, e a-ntâia ! Are sprâncene groase, ochi negri, înfundați în orbite, gură mică.

În ce privește ținutele, e elegant ca Brummell ! Poartă costum bleu la două rânduri, cămașă albă, cravată neagră împodobită cu un fir albastru. În deget un gablonț care face niște mii de dolari.

Mă privește cum vin, așa cum din înălțimea tronului, un rege îl privește venind pe cerșetorul săptămânii.

Când sunt în fața lui, mă examinează în tăcere, mă vestește că, de pildă, cravata mea roșie nu merge implacabil. Privirea tipului are o elocvență crudă, deloc cu costumul meu gri în dungi, fiindcă ea însăși e în dungi. Că șosetele mele bleu sunt o erezie, iar pantofii din piele de căprioară, o dovadă de prost gust.

Încerc să-i intrerup contemplația, adresându-i un salut pe care mă silesc să-l fac cordial, dar e hipnotizat.

— Dacă vă plac atât de mult, vă pot da fotografia mea stând în picioare, șoptesc.

— La ce bun ? mi-o întoarce el.

Vorbește o franceză excelentă. Vocea îi e blândă, caldă, ca aceea a unui speaker care dă viitoarelor mame sfaturi de puericultură.

Mărturisesc că sunt surprins.

— Vorbiți franceza ? bâigui.

— Ghiciți, spune el fără să râdă.

E de gabarit mare ! Tipi ca el nu se întâlnesc cu tonele !

— Sunteți de la poliția franceză ?

— Da.

— Grane mi-a explicat, deci e inutil să rezumați. Așteptați ceva de la mine ?

Mă autoconvoc cu extremă urgență pentru o conferință intimă.

„San-Antonio, îmi spun, onoarea națională e în joc. Dacă o să continui să te lași băgat în buzunar de maimuțoiul ăsta o să ai în așa hal o moacă de clătită, că n-o să mai îndrăznești niciodată să-ți dai întâlnire în oglindă."

Îmi dreg glasul.

— Da, spun, aștept mai multe lucruri de la dumneavoastră : mai întâi un scaun, fiindcă mi-e groază să vorbesc stând în picioare, și pe urmă câteva minute de atenție.

Sprânceana lui stângă se deplasează în sus cu un centimetru.

E al dracului de mirat și, deci, interesat.

Îmi arată cu un deget un fotoliu.

Mă las să cad în el, apoi examinez cele patru brute împrăștiate în încăperea uriașă, ca niște naufragiați pe niște atoli !

„Încălziți atolul" ar spune băieții de pe Bikini

Le zâmbesc amabil, dar e ca și cum ai zâmbi la patru grămezi de pământ. Creierele lor sunt ca niște

alune și se pierd în grămadă. Cât despre reacții, mai treceți după ele pe săptămâna viitoare ! Tot ce sunt în stare să facă împuțiții ăștia e să scoată un pușcoci din buzunar cu viteza cu care ai scuipa un sâmbure de cireașă și să-ți telefoneze o pralină în moacă !

Mă întorc la Maresco, fiindcă tipul hotărât lucru, oferă un interes uman.

— Nu-s prea nostimi cercetașii dumneavoastră, îi spun. La noi ucigașii sunt mai hazlii fiindcă sunt latini !

Nu se clintește.

Dar gura i se întredeschise un pic.

— În Statele Unite, timpul, zice el, e o valoare. Nu am decât câteva minute să vă acord, domnule comisar francez.

— Bunul Dumnezeu o să vă răsplătească, spun eu drăguț.

— Ce vreți ?

— Să vă pun o întrebare.

— N-aveți nici o calitate să puneți întrebări unui cetățean american.

Trebuie să fie bun pe un teren de tenis, Maresco. Are darul ripostei.

— Acționez cu titlu oficios, de acord, dar la cererea poliției voastre.

Maresco se întoarce ușor, pieziș ca să poată să-și pună picior peste picior.

— Ascultați, spune el, eu sunt de origine italiană. Cunosc bine Europa, în special Franța. În țările noastre totul e oficios, dar aici totul e oficial. Oficiosul e făcut pentru oameni care au timp de pierdut.

Eu n-am timp să răspund la întrebările dumneavoastră. Ați venit să-mi vorbiți de fetele asasi-

nate, ați aflat că localurile cărora le aparțineau sunt sub controlul meu și faceți pe anchetatorul. Nu știu nimic. Am promis zece mii de dolari celui care o să-l găsească pe ucigaș. Găsiți-l și treceți pe la casă.

Se îndreaptă pe jumătate.

Ca dare afară e mișto, nu vi se pare ?

Nu vreau să-i dau satisfacția să mă vadă șucărit.

— Cum vrei, dragă Maresco, spun ridicându-mă. Totuși, dacă nu vrei să vorbești cu mine, dă-mi voie să-ți spun ceva. Nu prea cred în povestea cu ucigașul sadic. Un ucigaș sadic ar fi fost ucis de mult. Și pe urmă...

Mă uit fix la el :

— Micuța din cabina telefonică n-ar fi fost dusă acolo după moarte și după închiderea localului.

Mă car fără să mă întorc.

Cred că trebuie să-i pară rău de fițele lui de împărat roman, bătrânului macaronar !

Ucigașul plătit care m-a escortat la sosire mă însoțește din nou.

Când ajung în stradă respir puternic.

E drept, curioasă luare de contact ! Am făcut, într-adevăr, cunoștință cu Statele Unite. E un fel de botez al gangsterismului.

Dar colțul bulevardului și intru într-un stabiliment cât se poate de select.

— Un whisky dublu ! spun rezemându-mă cu coatele pe tejghea.

CAPITOLUL V
O VECHE CUNOȘTINȚĂ

Cyro's e închis. Un grilaj cu bare interzice trecerea. Totuși aud că înăuntru se cântă. Un tip muge cât îl țin bojocii. Și tipul, pariez pe ce vreți, e un negru. Doar negrii cântă blues-ul în felul ăsta.

Trec pumnul prin grilaj și bat în poartă.

La început, chestia asta nu are nici un efect, dar perseverența e întotdeauna răsplătită. Tot bocănind, cântecul se oprește, iar ușa se intredeschide. Văd apărând chipul voios al unui negrotei.

E în haină albă cu nasturi pe umăr, poartă un pantalon albastru, iar pe cap are o șepcuță cu cozoroc mic.

— *Excuse me,* îi spun. *Open,* poliția !

Deschide gura și dinții îi încep să strălucească precum un șirag de perle. Știu că această comparație e de o sărăcie penibilă, dar și cei mai mari autori se lasă prinși în mrejele facilității.

— *Open !*

Urlu atât de tare, încât niște trecători întorc capul.

Și adaug.

— Poliția !

Fiindcă e cuvântul care are cele mai mari șanse să impresioneze un om cinstit.

Negusul în cele din urmă a priceput. Deschide grilajul și pătrund în cârciumă.

Încăperea e mare, goală ca o catedrală după slujba de vecernie și aflată în curățenie generală. Negrul face o ședință de aspirator înainte de a pune scaunele la loc.

Cu siguranță el e cel care a descoperit cadavrul fetei în cabină. Dar deoarece nu ciripește nici un pic de franceză, renunț la întrebări.

Îmi scot dicționarul din buzunar și construiesc fraze așa cum se joacă *puzzle.*

În câteva minute de exercițiu de genul ăsta pe care-l urmărește cu atenție, reușesc să-l fac să priceapă că trebuie să-l văd pe directorul barului, și încă repede.

Zâmbește amabil și mă conduce solemn spre capătul sălii.

Intrăm într-un culoar nu prea înalt. La capăt, veșnica ușă *Private..* Unui polițai îi place să treacă pragul ușilor ăstora.

Negrul bate în ușă. Un mormăit îi răspunde. Mormăitul trebuie să vrea să însemne „intră", căci fără să șovăie, negrul deschide.

Văd un tip înalt, brunet și slab stând la un birou.

Pe meleagurile astea, toată lumea trăiește înapoia unui birou.

În ce privește moaca, poți să cauți mult și bine până să găsești una mai împuțită. E tuciurie, băiatul are o privire alunecoasă, pometii ieșiți în afară și o înfățișare de cur împrăștiată pe toată fizionomia.

Sare în sus și închide un sertar.

— Hello ! spun. Pariez proteza străbunicii tale contra unei duzini de trandafiri roșii că vorbești franceza.

Mă măsoară neliniștit.

— Da, admite el. Perche ?

— Fiindcă ești și italian și ai locuit în Pigalle înainte de a veni în Statele Unite.

Continuu.

— Te cheamă Seruti. L-am cunoscut bine pe domnul, frățiorul dumitale ! Eram acolo când sticleții l-au găurit la Villette în bojdeuca unde se pitise împreună cu Mario-Cap-Mare !

Băiatul rămâne cu gura căscată.

— Me cheam Seruti, admite el cam uluit.

— Am o memorie vizuală extraordinară, afirm cu modestie. Ți-am văzut mutra în dosare la Paris. Vasăzică, te-ai cumințit ?

— Da, zice, fecut situațiune la Chicago.

Mă așez în fața lui.

— Lumea e mică, spun.

Se simte rău, băiatul. Mă privește întrebându-se cine oi fi.

— Poliția ? întrebă prudent.

Îi prezint legitimația mea.

— Comisarul San-Antonio.

Se îndreaptă.

— Nu, la noi ești la zi. Afară de cazul când oi fi având niște socoteli secrete...

Face un semn negativ larg.

— Bine, vezi să nu-ţi plesnească încheietura, nu-i vorba de vreo treabă profesională.

Îmi dedică atunci cel mai călduros zâmbet.

— *Bene,* place mai mult aşa. Luăm un drink ?

— De acord.

Mă priveşte râzând şi repetă fraza mea :

— Lumea e mic !

Apoi, dându-şi seama că n-am venit să discut despre Paris :

— Aveţi nevoie de mine ?

— Cine ştie, zic înmuindu-mi nasul în paharul de whisky pe care mi l-a turnat.

Optimismul lui frumos se evaporă instantaneu.

— Aici în bomba ta a fost omorâtă o fată ?

— Da, dar...

— Mai sunt şi altele ştiu. O epidemie...

— Da.

— Doar că a ta a mierlit-o nostim de tot. Într-o cabină... Strangulată, draga de ea. Lângă o grămadă de tipi care n-au văzut şi n-au auzit nimic.

— Eu nu am nici un amestec.

— Ei, hai ! Pur şi simplu ai putea să-mi spui în ce loc a murit, sărăcuţa.

— Dar...

— Ah, nu ! Nu începe să behăi, e idiot !

— Vă asigur, comisare, nu cunosc din afacere decât ce au scris ziarele...

— Lasă iordanele ! Tu eşti bosul cârciumei ăsteia, da sau nu ?

— Da, dar...

Îi telefonez o directă care-i ajunge imediat în vârful bărbiei. Tipul schiţează un gest rapid spre puşcoci, dar eu l-am scos pe al meu mai înainte.

— Lasă-ţi artileria în pace, dragule... Şi iartă-mi proasta dispoziţie. Asta-i defectul meu, frumosule.

Îşi pune palmele desfăcute pe masă.

— Bine, eşti cuminte... Ştiu că fata n-a fost gătuită în cabină. A fost ucisă în altă parte, pe urmă i s-a transportat cadavrul acolo. Nu protesta, îţi spun că ştiu asta. De aici deduc că fata a fost ucisă în stabilimentul ăsta cochet, dar în alt loc, unde nu ţi-ar fi plăcut să o găsească. Atunci, după închidere, tu şi băieţii tăi aţi pus-o acolo. O cabină e o ideę valabilă ; e colţişorul întunecat accesibil tuturor.

Tipul se ridică.

— Comisare, nu ştiu despre ce vorbeşti. Am răspuns la poliţie nu mai am nimic de zis. Nimic.

De data asta e sigur de el. Şi-a făcut socotelile în gând şi şi-a dat seama că aici sunt un zero tăiat în patru, un rahat în ploaie.

Poliţia din Chicago nu pare să-i impresioneze prea tare pe hoţii de aici.

— Bine, zic. O să mai vorbim despre chestiile astea într-una din zilele următoare. Dar crede-mă că ştiu multe, mai multe decât îţi închipui. În noaptea asta am petrecut o oră încântătoare în compania unei fete de la localul învecinat. Discuţia cu ea e edificatoare.

Mă ridic.

Bye-bye, Seruti.

Şi plec strecurându-i un dolar negrului care mânuieşte aspiratorul.

Am aruncat o piatră în baltă şi cred, băieţi, că apa o să se tulbure foarte repede.

Poate vi se pare că acţionez cam incoerent, numai că singura mea armă aici e nasul.

Aşa că trebuie să mă slujesc de el, nu ?

*
* *

Când ajung în stradă, aud un zgomot asemănător vuietului metroului. Îmi dau seama că stomacul meu gol e cel care face tapajul ăsta.

Așa că intru într-un bar și comand un sandviș-club.

Îndată ce am colmatat breșa din stomac, mă hotărăsc să mă duc să-i strâng cazmaua lui Grane.

Dat fiindcă el m-a urmărit până la Paris, e normal să-l țin la curent cu investigațiile mele, după cum le numesc aici.

Așadar, mă anunț la casa sticleților și-i adresez un mic salut protector copoiului care face de gardă în fața ușii. Doar că tâmpitul ăsta nu mă recunoaște, fiindcă e nou. E de speriat cât de greu te recunosc oamenii care nu te-au văzut niciodată !

Blânda Cecilia face să fumege o mașină de scris din pricina scatoalcelor pe care i le administrează.

Zărindu-mă, frumosul ei chip se colorează ușor. Încetează să-și mai maltrateze claviatura și se ridică.

— Oh, dumneata... șoptește ea.

— *Yes, me !* zic.

Rămâne nemișcată. Mă apropiu de ea să-i administrez un sărut ușor.

— E o nebunie, bâiguie ea după ce mi-l înapoiază.

Ochii i se învârtesc ca monedele într-un aparat de jocuri mecanice.

Repede își face din nou buzele. Pe urmă se uită la dreapta și la stânga, dar nu e nimeni.

— Nu uita că îmi oferi cafeaua în seara asta, spun amabil.

— Poţi veni la cină, şopteşte ea, plecând cast ochii.

— De ce nu ?

— Îţi place soia ?

Îmi stăpânesc strâmbătura care se pregătea să-mi contacteze fizionomia.

— De ce nu, spun, când e servită de tine.

Opresc scurt idila asta care a mers un pic cam departe. Fetele în situaţia asta nu mai lucrează, iar cea de faţă e momentan în timpul lucrului.

— Grane s-a uşchit ?

— S-a ce ?

— S-a cărat ?

Ea râde.

— Bănuiesc că asta e argou, zice.

— Chiar este ; sunt dotat pentru limbi. O să vezi deseară.

La chestia asta, deoarece şi ea socoteşte că am pălăvrăgit destul, se duce să mă anunţe.

Grane mă primeşte imediat. Seamănă mai mult ca ieri şi mult mai puţin ca mâine, cu un claun demachiat. Asta i se trage de la pielea netedă şi rozalie. Am impresia că a zăbovit într-un incendiu, cetăţeanul ăsta.

— *Hello !* şopteşte el, zâmbind. Ceva nou ?

— Poate...

Moaca lui capătă o expresie zăpăcită.

— Vorbeşti serios ?

— Ei doamne, păi nu m-ai chemat dumneata din Franţa, Grane, ca să mă ocup de afacerea asta ?

— Ba da, dar atâta rapiditate...

— Stai un pic ! N-am pus mâna pe asasin şi poate n-o s-o pun niciodată. Pur şi simplu, am des-

coperit unele elemente mărunte care nu figurează în raport.

— Oh ! zice el. L-ai vizitat pe Maresco ?

— Da.

— S-a telefonat de la el de două ori. O dată înainte de întrevederea voastră, ca să ni se ceară explicații în legătură cu dumneavoastră, și a doua oară după ce ai plecat de la el, tot pentru explicații. A doua oară era însuși Maresco la aparat.

— A dracului onoare, rânjesc.

Se face că nu a auzit.

— Pot să te întreb motivul vizitei ?

— Ei, Doamne, păi nu-i el marele ștab al localurilor unde lucrau victimele ?

— Ba dar, dar...

— Dar e totul. Eu nu neglijez nimic.

Nu mai insistă.

Eu urmez :

— Altceva : directorul de la *Cyro's* e un delincvent. La Paris are la fișier un dosar cât casa. Patru ani de mititica pentru atac cu mâna armată, pe urmă opt ani pentru abuz de încredere. E un băiat drăguț.

Grane ridică din umeri.

— Dacă vrei îngeri, să nu vii la Chicago.

— Bănuiesc. Dar nu despre asta e vorba. Sunt în măsură să-ți spun că victima de la *Cyro's* nu a fost omorâtă în cabina telefonică, ci în altă parte iar corpul i l-au dus acolo „după" închiderea localului.

În concluzie, cunosc de ajuns oamenii ca să pot afirma că Seruti, cârciumarul, e la curent cu transportarea cadavrului. Nu spun că e amestecat în crimă — ceea ce în orice caz n-ar avea nimic surprinzător — ci, că știe unde a fost ucisă fata.

Grane își scarpină bărbia.

— Nu văd ce putem face, spune el. Seruti e Maresco. În situaţia actuală nu ne putem lega de Maresco pe baza unor presupuneri.

Îi e frică lui Grane ! Aici, mai mult ca în alte părţi, e republica boşilor.

— Las-o baltă, zic. O să mă ocup de toate astea singurel. Sunt aici în chipul cel mai oficios cu putinţă. Asta e un handicap şi un avantaj. N-am nici un sprijin, dar nici de dat socoteală cuiva !

A simţit că sunt furios şi a scos o sticlă de whisky din faimosul bar !

— Un drink ?

— De acord. Pe terenul ăsta o să ne înţelegem întotdeauna.

Îmi beau paharul.

— Ia, zi, Grane, fiindcă supraveghezi pe scară mare localurile de dans, nu vrei să pui un băiat să păzească o tânără *taxi-girl* dintre cunoştinţele mele?

— Cum o cheamă ?

— Nu-i ştiu prenumele. I-am citit doar numele pe placă. : Morrisson. Şi locuieşte...

Scot un carnet din buzunar.

— ...Canal St... 518... E o fată brunetă... bine făcută.

— Ai motive să crezi că e în primejdie ?

— Toate fetele astea sunt, dar poate că ea e în mod deosebit.

Grane ridică receptorul şi cere ceva centralistei. I se dă serviciul cerut. Îl aud repetând numele şi adresa fetei.

— O să facem necesarul, mă asigură el. Am cerut să i se pună în faţa uşii un specialist.

— Perfect ! Nu-mi mai rămâne decât să-ți cer să-mi mai dai odată faimoasele hârtii semnate *Le Français.*

— Cu plăcere...

Își ia dosarul și scoate din plicul de carton cele șapte bilete.

— Ai o lupă ?

— Imediat.

O sună pe Cecilia și-i cere să aducă obiectul cerut.

În timp ce examinez cele șapte bilete, mă privește atent, cu sprâncenele încruntate.

— Ascultă, Grane, experții care au studiat hârtiuțele astea nu ți-au spus nimic ?

Ridică din umeri.

— Mi-au spus multe lucruri, mai ales că același individ le-a scris, că e vorba de un bărbat destul de nervos.

— Da, n-au precizat dacă-i place spanacul și dacă îl cheamă Gaston ?

Dau din cap.

— Experții sunt aceiași în toată lumea. De fapt, tipii ăștia care ar trebui să fie oameni de știință sunt înzestrați mai cu seamă cu imaginație. Îți spun că individul e nervos, dar uită să-ți spună esențialul și dacă uită să ți-l spună, înseamnă că tocmai esențialul le-a scăpat !

Grane e interesat, v-o jur ! Nu și-ar da locul nici pentru o bomboană Kojak. Și nici măcar pentru o toană a celei mai frumoase actrițe de la Hollywood.

— Ce ? orăcăie el.

Nu mă grăbesc. Se întâmplă că un francez îi poate mistifica pe americani și-i prinde în flagrant delict de incompetență.

— Biletele au fost scrise în aceeaşi zi, spun.

Grane se ridică, îşi înconjoară biroul şi se apleacă peste umărul meu.

— Pe ce te bazezi ca să afirmi asta ?

— Ia lupa. Se vede cu ochiul liber, dar ia-o totuşi.

Ia lupa.

— Individul a scris cu un stilou cu cerneală. Lângă vârful peniţei era o murdărie. O bucăţică de păr sau de praf. Se vede foarte bine după unele îngroşări care se observă în trăsăturile subţiri, adică în urcuşurile peniţei. Şi nu e vorba de un defect fix al peniţei, fiindcă îngroşarea e inegală. Iar în plus, se deplasează. Priveşte bucla lui „L" aici : îngroşarea e la stânga, iar aici la dreapta. Concluzia : vârful peniţei avea o mică murdărie. Crezi că o murdărie rămâne timp de săptămâni în vârful unei peniţe ?

Grane îşi freacă bărbia.

— Nu, bineînţeles.

— În mai multe săptămâni, perioada în care au avut loc crimele, asasinul ar fi fost silit să-şi umple stiloul, căci chiar dacă nu se folosea mult de el, cerneala s-ar fi evaporat. Şi umplând stiloul, murdăria ar fi dispărut. Înţelegi ?

— Foarte bine.

Se întoarce să se aşeze.

— Toate biletele au fost scrise în aceeaşi zi ?

— Unul după altul, da !

— Şi de ce ?

Zâmbesc.

— *Poate fiindcă asasinul avea în ziua aceea la îndemână un tip care ştia să scrie în franceză, şi a profitat de asta ca să-şi facă stocul de bilete.*

Ca un automat, Grane își toarnă de băut. Își golește paharul și mă privește.

— Asta înseamnă, deci... începe el.

Mă ridic să-mi iau pălăria.

— Asta înseamnă pur și simplu că ucigașul fetelor e orice, numai nu francez, declar eu cu un zâmbet fericit.

Îmi duc două degete la tâmplă.

— Salut, Grane, zic în continuare. Și o să te țin la curent, bineînțeles.

CAPITOLUL VI
STICLETELE ÎN ACȚIUNE

Plec din casa sticleților în pas de gladiator, dar sunt ceva mai puțin mândru când ajung pe trotuar.

Într-un timp record am defrișat puțin teren, doar că nu mai sunt atât de măreț, fiindcă nu știu deloc ce să fac.

Trebuie să mă înțelegeți ! În realitate, sunt singur în orașul ăsta tentacular. Singur-singurel ca un câine rătăcit. Acum știu că nu pot conta cu adevărat pe poliție, fiindcă poliția își are aici favoriții ei și e foarte atentă unde-și bagă nasul. Am împotriva mea clanul Maresco, iar el pesemne că nu gustă din cale-afară intrarea mea senzațională în bârlogul lui. Când o să afle că m-am dus să-l calc pe bătături pe Seruti, o să-și arate colții, cu siguranță. Și pariez nasturele de la jartiera Gretei Garbo, Divina, contra unui prezervativ de ocazie, că de mâine chiar, Grane, curajosul Grane o să mă convoace cu drăgălășenie în circul lui și o să-mi ceară, la fel de drăgălaș, să pun Oceanul Atlantic între Chicago și mine.

Pesemne că regretă amarnic strălucita lui inițiativă. Și-ar da amigdala stângă ca să nu mă fi chemat.

Cu cât mă gândesc mai mult la afacerea asta, cu atât îmi spun mai mult că poliția de aici mi-a cerut concursul ca să facă plăcere publicului și, mai ales, ca să acrediteze ideea că e vorba de un sadic de naționalitate franceză.

Tot gândindu-mă ajung la hotel.

În momentul când intru, paisprezece tipi care stau în hol se ridică și mă înconjoară. Au aparate de fotografiat și mestecă gumă, ceea ce indică foarte limpede că am de-a face cu gazetărași.

Cel mai nasol e faptul că își închipuie că vorbesc franceza. Mă copleșesc cu chestiuni, blițurile fulgeră...

Sunt orbit, asurzit, înghiontit...

Tipul care ciripește franceza cea mai acceptabilă îmi spune că vor un interviu de la mine. Am vreo idee cu privire la afacere ? Sunt mulți sadici în Franța ? E asta specialitatea casei ? Etc.

Îi răspund că n-am nimic să-i spun, și-l întreb cine a informat presa despre prezența mea aici.

Îmi spune că au fost informați de un telefon anonim. Strâng din pumni ! Probabil că și-au băgat coada Maresco sau Seruti, ceea ce același lucru.

Scârbele astea și-or fi zis că dacă asmut haita de scribălăi pe urmele mele o să mă facă să mă dezumflu și o să mă paralizeze.

La început încerc să le scap înghiontindu-i, dar pricep repede că nu trebuie să mă bazez pe asta. Un pachet de gazetărași la Chicago e ca o haită. Îi tai un cap și instantaneu îi crește altul.

Cel mai valabil e să le dai material pentru un articol. La urma urmei, de ce să nu le spun ce știu? Asta i-ar da de gândit criminalului.

Așa că le deșert tot sacul. Spun totul : despre cele șapte bilete redactate în același timp, despre fata omorâtă în altă parte decât în cabina telefonică, totul !

Merg până acolo încât le vorbesc despre Seruti, veche cunoștință a poliției pariziene. Nu și-au bătut gura degeaba, măgarii !

Fiindcă au și tupeu, o să-mi trântească un articol valabil.

În sfârșit, le scap din labe. Și mă propulsez în cămăruța mea să mă bag iarăși sub duș, fiindcă tot acest dute-vino m-a făcut să transpir și vreau să mă prezint giugiuc la Cecilia. Am și eu dreptul la o seară de distracție, nu ? De când am venit, nu contenesc să fug de colo, colo.

E ora opt când cobor din nou, parfumat cu un slip de ginerică.

Agăț un taxi și-i șoptesc adresa blondei mele secretare. Pe drum, opresc la o florărie și cumpăr un buchet de trandafiri crem, absolut senzaționali.

Îi țin în mână când sun, ceea ce nu-mi dă un aer spiritual.

Locuiește la etajul al doisprezecelea, Cecilia... într-un bloc frumos, înstărit.

— Vine să-mi deschidă îmbrăcată în pantaloni *gri perle* și bluză roz. Are un fular galben pai în jurul gâtului, iar pe pântec, un șorț alb mare cât o poșetă.

— Intră repede, îmi spune.

Îi întind cutia voluminoasă.

— Ce-i asta ? întreabă ea cu tonul fals surprins al tipelor când le aduci un cadou.

— Flori, frunze și crengi. Și inima mea care nu bate decât pentru tine !

Scoate o exclamație de încântare.

— De unde ai știut că ador trandafirii ?

— Dragostea te face șmecher !

Ea clatină din cap.

— Dragostea ! O iei cam repede ?

— Cecilia ! exclam pe un ton de reproș, tu care nu te temi de nimic, te temi cumva de un cuvânt !

— Cine știe ?

— Un cuvânt, mititel de tot...

O ciupesc de bărbie.

— Îl folosiți mult la voi, nu-i așa ? întreabă ea.

— Da, dar cu bună-știință !

— Ei hai, spune ea desprinzându-se, lasă-mă, am mâncarea pe foc.

Apartamentul e drăguț.

Un *living-room* în stil nuclear, cu mobile care seamănă cu niște figuri geometrice în culori. O cameră, bucătărie, baie, îmbrăcate în întregime în faianță albastru deschis. E curat ca la un magazin de prezentare, cu tot atâta personalitate cât o cabină telefonică.

— Instalează-te, îmi strigă ea.

Din bucătărie se simte un miros plăcut. E reconfortant. Hotărât lucru, America are și părți bune.

Îmi agăț pălăria în cuierul care reprezintă un cap de lebădă stilizat. Pe urmă, mă strecor cu precauție într-un fel de lalea uriașă, și ea stilizată, care are pretenția că e un fotoliu.

Nu-i deloc rău în el.

— Servește-te cu două Martini ! spune Cecilia.

Am la îndemână un bar pe rotile la fel de ciudat ca restul apartamentului.

— Îți place stilul modern ? o întreb.

— Ghicește ! spune ea.

Vine să golească paharul pe care i l-am pregătit: un deget de Martini într-o grămadă de gin.

— Nu-ți place ?

— Vreau să spun că față de bătrâna mea bojdeucă...

Privesc în jurul meu.

— Am cumva impresia că am pus piciorul pe lună.

Asta o înveselește.

— Ce amuzant ești.

— Nu-i așa...

— Ți-e foame ?

— Mi-e întotdeauna foame și sete. La mine e un rău cronic.

— Ghicește ce ți-am pregătit.

— Soia ?

— Pui cu smântână !

— Fără glumă ? Știe cineva la voi să gătească ? Credeam că totul e la cutie !

— Păi la cutie era !

Nu mă amuz.

— A, în regulă...

— Știi să pui masa ?

— Știu să fac totul.

— Farfuriile sunt acolo.

Puiul cu smântână la cutie nu e rău, trebuie să recunosc. Pui ceapă să se prăjească în unt și verși conținutul cutiei în tigaie ca să-l încălzești. Bucătărie rapidă, rezultate satisfăcătoare.

Şi se consumă cu whisky, dacă nu vă e cu supărare !

Rad două treimi din sticla de scotch pe care Cecilia m-a pus s-o desfac. Ea rade cea de-a treia treime. Ar mai rade-o şi pe a patra, dacă într-o sticlă ar fi mai mult de trei treimi.

Aşa cum e, a pornit-o bine şi eu la fel.

Îmi spun că a venit clipa să-i vorbesc puţin despre anumite vechi obiceiuri franceze.

Pun pe masă paharul gol şi mă duc la ea pe divan. Ea şi-a scos şorţul mic alb şi îi ard obrajii.

Îi pun mâna pe umăr şi o trag spre mine. Gura ei are o consistenţă care-mi place. Nici prea dură, nici prea moale. Şi e proaspătă. Face cât toate pastele de dinţi cu clorofilă pe care vi le puteţi închipui.

Limba îi e ageră. Pe scurt, fata posedă tot ce e de folos în societate.

Nici n-ai avea timp să-ţi citeşti horoscopul în săptămânalul preferat, şi ceea ce scârbele bătrâne numesc „ireparabil" s-a şi produs.

Suntem în drum spre al nouălea cer, Cecilia şi eu. Şi după felul în care ne zbatem, o să ajungem curând acolo.

Vă spun eu, suntem mai grozavi decât ascensoarele rapide. Capătul liniei e o minunăţie !

CAPITOLUL VII
MIROASE A PRAF DE PUȘCĂ

Poate că Cecilia nu e campioană în materie de sărut, dar pentru dragoste are înclinații supranaturale. Folosesc artileria-grea : îi fac torpila japoneză, buchetul de violete, frisonul papuaș.

Face un circ de groază. Țipă atât de tare, încât la un moment dat dau radioul mai tare.

Când o las să cadă e moale ca o cârpă.

Ce ședință, fraților, ce ședință ! Dacă o să semnez vreodată un contract pentru un turneu prin Europa, să nu uitați să vă rețineți bilet cu opt zile înainte, că merită să aruncați o privire.

Îi depun un sărut format mare pe gură, ultimul, fără pasiune, sărutul de adio.

— Noapte bună, Cecilia... Vise plăcute.

Ea oftează.

— Pleci ?

— Da, mă duc la hotel.

— Rămâi aici.

— Nu, am nevoie să iau aer, după dragoste animalul e trist.

E atât de obosită, că nu protestează. Îmi aranjez ținuta și ies din apartament pe vârful picioarelor.

Pe culoar, văd doi tipi cu mutre ciudate. Nu le dau atenție, fiindcă străzile sunt pline de tipi cu mutre ciudate.

Cei doi se îndreaptă spre ascensor, ca mine. Ajung lângă ei și formăm un mic grup în fața ușii. Unul apasă pe buton. Trec câteva secunde și deschide ușa. Sunt întrucâtva mirat că o deschide în gol. Dar pricep urgent. Celălalt tip care a trecut repede în spatele meu îmi dă un ghiont cu umărul asemănător unei lovituri de berbece. E ca o șarjă de cavalerie ! Mintea îmi funcționează cu o mie cinci sute de turații pe secundă. Văd uriașul pătrat al coliviei ascensorului care vine spre mine ; întind brațele fără să izbutesc să mă agăț de ceva.

Pe urmă vine marele salt, de broască, în adâncuri. Subconștientul îmi spune în viteză că sunt terminat. Să vin la Chicago ca să crăp într-o groapă, e cam nasol, nu credeți ?

Mai am timp să mă gândesc că suntem la etajul al paisprezecelea. Când o să aterizez o să fiu dislocat ca o păpușă după ce s-au jucat cu ea doisprezece căței.

Aproape imediat simt un șoc.

Sunt pe o suprafață plană.

Doamne, îmi spun, n-am coborât paisprezece etaje.

Sunt pe acoperișul cabinei nevătămat. Doar puțin șifonat.

Pot spune că s-a întâmplat o minune.

Nu mă clintesc. Aștept, spunându-mi că agresorii mei și-au dat seama poate că liftul nu era la parter. Dar și-au făcut rapid valiza la celălalt capăt al culoarului, unde se află cel de-al doilea ascensor.

Ca o măsură de securitate, las să treacă patru sau cinci minute, răstimp în care îmi frec coapsa lovită și mă gândesc la toate astea.

Pe urmă îmi aduc aminte că ascensoarele aici au o trapă care permite evacuarea în caz de pană. Rămâne de aflat cum funcționează trapa asta ! Pipăi și simt un mâner. Trag. Se deschide ca ușa unei mobile de bucătărie, fiindcă e culisantă. Intru în cabină în chipul cel mai simplu cu putință care există, în afară de intrarea pe ușă. Pe urmă ies, în sfârșit, și mă scutur de praf. Sunt la etajul al treisprezecelea, adică n-am căzut decât un etaj. Etajele aici nu sunt înalte, iar acoperișul cabinei liftului nu e atât de dur ca bitumul.

Îngerul meu păzitor a traversat Atlanticul cu mine, e un băiat tare de treabă.

Deoarece sunt al dracului de scârbit de ascensoare, cobor cele treisprezece etaje pe jos. După o ședință de amor de mare spectacol, e cam mult !

Când ajung jos, simt că nu mă mai țin picioarele. Din fericire, un bar îmi întinde brațele.

Lansez parola mea de trecere :

— *Double scotch.*

Chelnerul se grăbește să mă servească, fiindcă am vorbit limpede. Îmi frunzăresc repede vocabularul și după ce mi-am golit paharul, spun :

— *Again !*

Barmanul îmi pune iarăși și continuu să mă joc de-a vasele comunicante. Patru whisky-uri în

burtă sunt o tovărășie bună pentru un tip în situația mea.

Mă simt ca nou. Plătesc și ies.

Noaptea e foarte frumoasă, cu multe stele pe cer și multe neoane pe străzi.

Chem un taxi și-i ordon să mă ducă la *Cyro's*. În timp ce caut mărunțiș să-l plătesc, un vânzător de ziare trece urlând. Nu înțeleg nimic din țipetele lui, dar pe prima pagină a fițuicii pe care o flutură recunosc o fotografie de femeie. E pe patru coloane pe pagina întâi. Nu mă pot înșela. Cumpăr un ziar. Slabele mele cunoștințe de limbă engleză și intuiția îmi permit să citesc titlul și subtitlul :

Francezul a lovit a opta oară ! Încă o taxi-girl a fost omorâtă acasă la ea.

Și chiar dedesubt e portretul fetei cu care m-am iubit noaptea trecută. Are o mutră de vampă grozavă. Îmi aduc aminte că am văzut fotografia asta pe peretele camerei ei. A fost făcută de un fotograf specializat în portrete de târfe. Băiatul ăsta știe să lucreze, pe cuvântul meu ! E un superman al contra-jour-ului. Poți să-i dai și o veterană și îți face cu ea o poză sexy.

Un campion, vă spun.

Un supercampion !

Moartea asta și plonjonul meu în ascensor sunt aceeași mână. Biata fată a fost omorâtă din pricina francezului, dar francezul în chestie e mandea. Îngerul păzitor trimis de Grane nu a fost la înălțime.

Arunc ziarul, fiindcă aici fițuicile astea sunt atât de mari încât nu le poți băga în buzunar.

Apoi intru la *Cyro's*.

Acum locurile îmi sunt familiare. Străbat mulțimea dansatorilor, ocolesc estrada orchestrei și împing ușa culoarului.

Un lungan de tip argentinian, verde ca o măslină cu pantofi cu vârf ascuțit, se interpune.

— Seruti, *please*, spun sec.

Asta nu-i este de ajuns, face fițe. Îmi taie calea desfăcând aripile în cruce. E o idee nasoală pentru moaca lui. Un tip cu brațele desfăcute cheamă, ca să spun așa, croșeul de dreapta la maxilar. Îl servesc din plin. E ca și cum ai da drumul pe jos unui sac de nuci. Dinții îi joacă un dans macabru. Iar tipul se răspândește pe covor.

Împing o ușă, prima care îmi iese în cale. Dă într-o cămăruță în care sunt depozitate instrumente de muzică.

Îmi târăsc victima de guler în colțișorul ăsta și-i vâr moaca într-o ladă mare crăpată.

Am făcut un lucru bun. De mult timp n-am mai deteriorat portretul unui borfaș.

Mă întorc pe culoar și mă îndrept spre ușa biroului. Intru fără să bat la ușă. La ce bun să folosesc maniere elegante cu oameni care sunt atât de puțin cordiali ?

Seruti tocmai dă un telefon. E întors în profil și nici măcar nu-și dă osteneala să privească spre mine. O fi crezut că sunt lunganul lui ?

Îl las să-și termine convorbirea, după care mă așez pe colțul biroului lui.

Are o tresărire și mă privește de parcă aș fi reîncarnarea lui Ravaillac.

— Nu, Seruti, spun blând, nu e fantoma mea.

— Ce... ce vrei ?

— Să discut cu inima deschisă cu tine, dragul meu.

— Dar...

— Nici un „dar" între noi, comoara mea.

Îl prind de cravată cu mâna stângă și i-o răsucesc, ceea ce îl face să devină stacojiu. Cu dreapta, îi administrez o ploaie de palme peste bot. Dus-întors. Nu mă opresc decât când simt să mă doare mâna. În clipa aia seamănă cu un tip care s-a luat la caft cu o grămadă de canguri. Nasul îi sângerează, iar buzele pleznite, la fel. Are o pleoapă închisă și obrajii violeți.

Mâna mi-e plină de sânge. Scot din buzunarul lui o batistă fină de mătase albă, parfumată și mă șterg.

Înainte de a-i da drumul la cravată, îi iau pușcociul din haină. Trebuie să te ferești de reacțiile lașilor. Uneori au accese de curaj disperat.

— Asta, îi spun, nu-i decât un început modest, micuțule. Voiam doar să-ți arăt că sunt hotărât să vorbesc limpede. Așa că o să discutăm ca între prieteni. N-are nici un rost să trișezi, știu că prietenii tăi au curățat-o pe fata despre care ți-am vorbit. A fost lichidată din pricina mea, mi-a servit drept test. Acum am dovada că ești în strânsă legătură cu afacerea asasinatelor. Ție și bandei tale v-a fost teamă că fata să nu-mi spună ceva. Așa că ați omorât-o și ați vrut să mă lichidați și pe mine ca să terminați povestea. Dar pe San-Antonio nu-l omori cu una cu două, eu sunt un tip dezgheţat, în genul lui Rasputin. Ca să mă ai, trebuie să mă plătești !

Are o privire rătăcită. Singurul lui ochi deschis e injectat de sânge. Mă privește îngrozit.

— Anume ți-am vorbit de fata asta, Seruti. Era o cursă, iar ea îmi servea drept momeală. Voiam să văd dacă aveai ceva de ascuns. Planul meu era să fac să fie ocrotită de poliție, dar sticleții sunt niște neghiobi. E o nenorocire. Dar moartea ei mă învață că am nimerit drept la țintă. Iar atentatul căruia i-am fost victimă, la fel. Acum am dat cărțile pe față, vorbește !

Tipul bâiguie :

— Nu... nu știu nimic...

— Fără glumă ! Oi avea amnezie, Seruti ? La vârsta ta ? Ai suferit un șoc, sau ce ? Am auzit că alt șoc redă memoria amnezicilor, ce-am risca dacă am încerca ?

Și-i telefonez o scatoalcă în tâmplă. Se clatină. Îl pescuiesc chiar când se prăbușește.

— Ce ți se întâmplă ? Pici din pom când îți vorbesc puțin mai tare ?

Notați că e tot așezat în fotoliul lui pivotant și îl am la îndemână.

— Vorbește !

— Nu...

N-are timp să termine. Croșeul meu de stânga îl trăznește.

Cade pe spate, fotoliul se înclină. Mă îndepărtez de el ca să-l las să leșine în voie și să-mi dezmorțesc puțin picioarele.

Fac câteva mișcări de cultură fizică elementară. Pe urmă plec în căutarea unei butelii de tărie. E destul de ușor de depistat, Seruti e destul de înclinat spre biberon. Trag un gât zdravăn și torn puțin trăscău printre dinții macaronarului. Tipul scoate un oftat.

Apoi deschide ochiul valid.

— Cum rămâne atunci, zic, cu voiajul în ţara visurilor ?

Vorbeşte anevoie şi plescăie din limbă.

Îi întind sticla.

— Ţine, refă-te.

O înşfacă şi bea îndelung. Mărul lui Adam îi urcă şi coboară pe gâtul slab ca o joardă.

Şi deodată, sare. Ridică sticla şi încearcă să mi-i trântească în ţeastă. Dă greş, fiindcă sunt mult mai înalt ca el. Dacă aş fi fost la nivelul lui, mi-ar fi crăpat pătlăgica.

Îi smulg sticla şi îi trag un genunchi în bărbie.

— Eşti cam nărăvaş, Seruti. Asta o să te ducă la pierzanie.

Sare ca o pisică din fotoliu. Pare hotărât. Până să am timp să intervin, o lamă de cuţit îi luceşte în mână. Uitasem că e macaronar. Ăştia se nasc cu şişul în mână, chestia e ştiută !

— Pune scobitoarea la loc, băiete, că de nu, îţi scarpin şoriciul.

Dar tipul joacă totul pe o carte. Acum între el şi mine e fotoliul. Dar, în loc să sară asupra mea, Seruti se trage înapoi. Am înţeles, e un lansator. La douăzeci de paşi, băieţii ăştia îţi înfig cuţitul în inimă la fel de uşor cum ai suge o frunză de sparanghel.

Dacă nu reacţionezi în clipa următoare, mă înţeapă. Mă aţinteşte cu privirea, iar mâna îi e sigură.

Atunci scot puşcociul. Tipul ridică mâna, eu trag şi mă arunc pe burtă.

Un şuierat, un ţipăt.

Mă ridic, cuţitul vibrează în lemnul uşii, Seruti e prăbuşit peste birou cu o gaură mare în cap.

Pistoalele astea de calibru 45 nu iartă.

— Sărman tâmpit ! şoptesc.

Dar de mine vorbesc.

Să las să-mi scape asemenea ocazie de a mă informa, mărturisiţi că e din cale-afară de plictisitor. Nu-i aşa ?

Seruti era martorul nr. 1. Dacă mă ocupam de el cum se cuvine, sunt sigur că-l făceam să ciripească. Tipii de genul lui îşi descarcă întotdeauna sacul când îi inviţi într-o anumită manieră.

Maniera asta eu n-am avut-o. Am ratat totul dându-i lui Seruti sticla de tărie. Alcoolul l-a dopat brusc şi i-a pricinuit o reacţie violentă.

Examinez cadavrul.

Seruti e mort, cât se poate de mort. Cred că lui Maresco n-o să-i placă deloc chestia asta.

Întredeschid uşa. Muzica e turbată. Nimeni n-a auzit focul puşcociului meu, din cauza orchestrei şi a mambo-urilor.

Ies din birou şi închid uşa.

Pe urmă o iau pe coridor. Sala e în plină isterie. Asta e foarte bine. Îmi trag pălăria pe ochi şi mă amestec în mulţime.

O să se lase cu muzicuţa, când o să descopere cadavrul. E mai bine să nu mă eternizez pe aici.

Ies tiptil din *Cyro's*.

Când să trec pragul, simt o mână pe umăr.

Tresar şi mă întorc. E Strumm, zâmbitor.

— Cum mai e, domnule comisar, zice, cu ancheta ?

— Continuă, răspund.

— Aţi făcut un mic tur de inspecţie prin sală ?

— Tocmai.

— Nimic de semnalat ?

— Nimic.

— Ați văzut că ucigașul s-a mai manifestat o dată ?

— Am văzut.

— E nasol.

— Foarte nasol.

Mă privește și adulmecă.

— Nu vi se pare că...

— Că ce ?

— Că miroase a praf de pușcă.

— Nu, spun.

Își apropie nasul de mine, într-un fel cam obraznic. Am chef să-i cârpesc o labă, dar mă abțin, e mai bine deocamdată să opresc măcelul. Dintr-o clipă în alta, lunganul din cutie o să-și vină în fire și o să cheme paza. M-ar întrista să fiu umflat în afacerea asta, mai cu seamă că am la mine arma crimei.

— Da, continuă Stumm, miroși a praf de pușcă.

— Poate fiindcă am fost într-un local unde se aruncă petarde ?

— Fără îndoială, spune Stumm neîncrezător.

Duc două degete la pălărie.

— Bye, bye !

Înclină ușor din cap. Și devine visător. Eu o întind rapid !

CAPITOLUL VIII
GRANE SE DEZUMFLĂ

Primul lucru pe care-l fac ajungând la hotel este să telefonez la Nord 54 de două ori.

Funcționarului care-mi răspunde îi cer să vorbesc cu Grane ; tipul bălmăjește de doi bani franceză, ceea ce îi permite să-mi răspundă că locotenetul nu-i acolo.

Îmi adun toată puterea de convingere ca să-i spun să pună mâna pe el în următorul sfert de oră, să lase totul la o parte și să vină la mine la hotel *Connor*.

Băiatul face un O.K. pe nas și pune telefonul în furcă.

Eu îmi iau pușcociul și-l învelesc în punga de tutun impermeabilă pe care Félicie, brava mea mamă, a socotit cu cale să mi-o vâre în bagaj. Pe urmă, mă duc să strecor obiectul în rezervorul de apă de la closet ; în felul ăsta, dacă gluma se îngroașă, cel puțin n-o să am asupra mea arma crimei.

Minutele trec. Le omor răzând mici înghițituri de trăscău. Le omor atât de bine, încât, în cele din urmă, adorm pe divan.

Un zbârnâit în urechi mă face să tresar.

Îmi trebuie câteva clipe bune să-mi dau seama că e vorba de soneria telefonului.

Ridic telefonul repede.

— Alo ?

— Domnul Grane....

— O.K. Să urce !

Mă reped să-mi dau cu apă pe mutră înainte de a-i deschide lui Grane. O privire în oglinda de la baie îmi dovedește că fizicul meu nu e panoramic. Am mutra buhăită de whisky și ochii gălbui ca un cal bolnav.

Deschid exact în clipa când își îndoaie degetul arătător ca să bată la ușă.

— Intră repede, spun.

Intră. Încă nu-mi dădusem seama ce mers săltăreț are. Pare trist și dezamăgit.

— Ai auzit știrea ? îl întreb.

— Bineînțeles, zice el, a fost ucisă fata pe care mi-ai dat s-o supraveghez.

— Nu pot citi rahaturile voastre de ziare. Cum s-a întâmplat ?

— Ca de obicei : discret. Era moartă când băiatul meu a ajuns la ușa ei. O prietenă de-a ei a descoperit drama.

— Cum a fost ucisă ?

— Cu două gloanțe de 38 în piept. Nimeni n-a auzit nimic.

— Ținea în mână bilețelul ?

— Da, dar de data asta era scris la mașină.

— Vezi...

— E o indicație ?

— Da.

Nu prea înțelege. Îi explic.

— Fata asta a fost lichidată de banda lui Maresco. I-au pus bilețelul tradițional ca să dea de înțeles că e vorba de același asasin. Asta îmi arată că nu ei le-au ucis pe celelalte fete. Dacă ar fi fost ei, Grane, biletul ar fi fost scris de mână.

— Afară de cazul când și-au terminat stocul.

Apoi, dându-și seama că e vorba de Maresco.

— Dar Maresco nu e autorul celorlalte omoruri. Și nu e nici un indiciu că ar fi amestecat în asta.

— Ah ! Crezi ?

Și atunci sunt gata să-i spun totul. Îi povestesc lui Grane în ce fel i-am întins o cursă lui Seruti vorbindu-i de biata fată și afirmând că ea îmi făcuse destăinuiri. Îi pomenesc de atentatul asupra mea, fără să precizez că a avut loc în casa secretarei lui. Ajung, în sfârșit, la faza cea mai delicată : discuția mea furtunoasă cu Seruti.

Nu pare să-l amuze.

— L-ai amorât ! se înăbușe el.

— Era care pe care.

— Bineînțeles, dar...

E cam uluit Grane ! Îi pare din ce în ce mai rău că a chemat un sticlete francez.

Fără îndoială se gândește la Maresco, marele bos din zonă. O să fie cam nasol cu avansarea lui.

— Ai arma crimei ?

— Am ascuns-o.

— Unde ?

Îi spun.

De data asta ridică din umeri.

— Îi consideri pe sticleții de aici niște copii ? murmură el. Rezervorul colosetului e primul loc unde o să caute.

Sunt destul de dezamăgit.

— Dă-mi pistolul ! îmi ordonă.

— Păi...

— Păi ce ?

— Nu-mi place să rămână dezarmat, mai ales într-un locșor ca ăsta. Am impresia că sunt gol.

Suspinând îmi întinde pistolul lui : un colt magnific.

— Ia-l pe ăsta și dă-mi-l pe alt tău.

Mă întorc la pescuit. Iau punga, o pun pe chiuvetă să se scurgă și-i întind arma.

O streçoară în buzunar zicând :

— Gloanțele...

Îmi recuperez arsenalul, iar el îl strecoară în celălalt buzunar.

— Te-a văzut cineva la *Cyro's* ?

— Da.

— Cine ?

— Inspectorul vostru, Stumm.

Grane se strâmbă.

— Nu prea-mi place asta. E șmecher.

— Asta-i și părerea mea. De altfel, a remarcat că miros a praf de pușcă.

— Bine o să discut eu în particular cu el. Cred, San-Antonie, știi...

Tace.

Îl privesc drept în ochi și roșește puțin.

— Ce spuneai că crezi, Grane ?

— Cred că venirea ta aici e o greșeală. Din partea mea, sigur. Ai spus-o și tu, asasinul probabil nu e francez. Aici noi avem metode... diferite. Trebuie,

din păcate să ținem seama de unele influențe... oculte.

— Pe scurt, zic, n-aveți ce face cu buna și bătrâna mea psihologie. Vrei să rămâneți voi între voi cu crimele voastre, nu-i așa ? Vă par cam turbulent, nu ?

Nu răspunde.

— Ascultă, Grane, îi spun luându-l de braț, sunt sigur că ești un om cinstit și cumsecade. Suferi în sinea ta din pricina stării de lucruri și ai vrea să se facă lumină. Ei bine, ascultă-mă : o să se facă lumină, sau o să crăp. Dacă m-ai cunoaște, ai ști că nu mă las intimidat ușor. Tot ce îți cer, e să mă lași să merg înainte. Dacă te temi pentru situația ta, să întrerupem legăturile.

Șovăie.

— Ești foarte curajos, spune, doar că nu poți înțelege în câteva ceasuri obiceiurile noastre. Există forțe...

— Oculte, ai spus.

— Forțe financiare influente. Așa stau lucrurile. Nu critic regimul nostru, e mai bun decât multe altele. E de ajuns doar să înțelegi sistemul și să știi să i te integrezi.

— Pe scurt, să-i lași în pace și să taci chitic când Maresco face pe nebunul.

— În concluzie, da.

— Bine, eu nu sunt de aici. Am un pașaport în regulă și un permis de ședere în regulă. Pot să aștept.

— Cu condiția să nu te servești de jucăria asta fără să ai dreptul, obiectează Grane bătându-se cu mâna peste buzunar.

— O să fiu atent. Mă scoți basma curată de data asta ?

— E pentru ultima oară, San-Antonio. Te previn.

Se ridică.

— Aici, când te încăpățânezi să mergi pe calea pe care ai ales-o, până să pricepi ce ți se întâmplă, te pomenești la morgă.

Îl prind de rever.

— Grane, începi să sari peste cal ! Eu stăteam cuminte la Paris, îmi făceam meseria cuminte, și mi se fâlfâia de gangsterii și asasinii voștri. Cine a cerut concursul unui coleg francez pentru studiul „psihologic" al cazului ? Chestia asta arată bine pentru presă. Nu ? Pariez că tu ai alertat reporterii. Asta abătea furia populară. Poporul e docil, se uită la iepurele pe care i-l arăți. Mărturisește că tu ești ăla, Grane !

El ridică din umeri.

— Da, sunt șefii mei. Într-adevăr, publicul e nemulțumit de „incapacitatea" noastră. Aici trebuie ceva nou. America e țara unde actualitatea are cea mai mare nevoie de înnoire. Eu nu pot face nimic în privința asta, nici tu.

— Bravo !

Îmi înghit mânia.

— Nu contează că am făcut mii de kilometri ca să vă distrez pe voi. Ei bine, nu. Mă încăpățânez să joc în continuare. Polițaiul francez venit să-l vâneze pe criminalul francez, o să-și facă meseria.

E cam palid băiatul.

— Foarte bine, zice, urările mele te însoțesc, San-Antonio.

Șovăie, apoi îmi strânge mâna.

— Pe curând, îi spun.

*

* *

Iată-mă acum față în față cu mine însumi. E un *tête-à-tête* care, nu-i mai prejos decât celălalt.

Cum se spune în dulcea noastră Franță, trebuie să-mi asum responsabilitățile. Așadar, Grane și eu am încheiat o înțelegere.

El trece cu buretele peste uciderea lui Seruti, dar în schimb nu mă mai acoperă în viitor. Începând de acum, nu mai pot conta pe el.

Îmi deznod cravata și mă duc la fereastră. Orașul uriaș se întinde în jurul meu. Îl simt mișcându-se, dușmănos, cu asasinii, fetele și polițaii lui înfricoșați.

Și când te gândești că râdeam când vedeam chestia asta la cinema !

Cobor storul și încep să mă dezbrac. Îmi pun o pijama foarte mișto, de mătase albastră pe care mi-a oferit-o o pițipoancă de la Garenne-Bezons.

Se încheie, pe umăr, în stil rusesc.

Acum am impresia că sunt un ofițer al țarului, în exil ! Exilul ! E o chestie ciudată.

Mă uit la ceas. Arată, timid, ora două dimineața.

Ziua a fost dură. O să mă înhațe somnul. Cred că mâine dimineață o să văd mai limpede și o să pot lua o hotărâre în ce mă privește.

Golesc un ultim păhărel și mă bag în cârpe.

Oboseala mă învăluie ca o pătură.

Iar Parisul se învârteşte în adâncul creierului meu ca un dop într-un vârtej.

Da, sunt *groggy*. Amorul, bătaia, căderea în colivia ascensorului, toate astea, de fapt, te cam paradesc.

Sting.

Înainte de a adormi, îl parodiez puţin pe Turenne.

„Odihneşte-te, hoitule, murmur. Şi să nu-ţi fie teamă, că dacă ai şti unde o să te duc la plimbare acum, nu ţi-ar fi".

CAPITOLUL IX
IES DIN JOC

Țârâitul telefonului. Deschid ochii. Printre storuri se strecoară un soare frumos.

Mă uit la ceas înainte de a ridica receptorul. Anunță ora opt.

Nu-i o oră de făcut vizită unui cetățean onorabil. Afară de cazul când vizitatorii sunt sticleți. Cine știe, poate Grane nu s-o fi ținut de cuvânt ? M-o fi lepădat ca pe un ciorap vechi, de nefolosit ?

Ar fi nostim să iau zece anișori la mititica pentru asasinarea lui Seruti.

Ridic receptorul. Recepționistul de serviciu, care vorbește o franceză solidă, îmi spune :

— Domnul Maresco vrea să vă vadă.

Mă frec la ochi.

— Cine ?

— Domnul Maresco.

Și rostește numele cu căldură, de parcă ar fi vorba de regina Angliei.

— La ce oră propune să ne întâlnim ?, întreb.

Recepționistul emite senme de întrebare și puncte de suspensie alternativ.

— Dar, bâiguie el, e aici !

Simt că mă înec.

Maresco s-a deranjat în persoană.

— Bine, să urce.

Îmi pun pe mine o haină de casă flauşată, cu motive complicate. Pe urmă, îmi scot puşcociul din pardesiu şi-l strecor sub o pernă, la îndemână.

Un ciocănit discret la uşă.

Mă duc să deschid.

E într-adevăr, acolo. Mi-l închipuisem încadrat de dulapuri cu moacă de boxer, dar e singur. Îmbrăcat ca un dandy. Costum gri deschis, cămaşă albă, cravată albastru închis.

Are un parfum delicat, proaspăt ca un buchet de logodnă.

Mă priveşte cu un aer neutru.

— Bună ziua, şopteşte.

— Salut, Maresco, zic. Eşti grozav de matinal. E adevărat că, în rahatul ăsta de ţară, timpul costă bani, se spune. Ei bine, intră.

Intră, inspectează rapid camera.

— Ia loc.

— Inutil, mulţumesc.

— Vrei să bei ceva ?

— Nu beau mult.

— În cazul ăsta, ce pot face ca să-ţi fiu pe plac ?

— Puţin, spune.

Atunci observ că are un pacheţel în mână. Îl desface. Pachetul conţine un teanc mare de bancnote.

— Drăguţ, spun fără să mă emoţionez. L-ai găsit ?

— Nu... dar poate că o să-l găsești tu pe pernă.

— Fără glumă ?

— Da.

— Și pentru asta, ce ar trebui să fac ? Să pictez luna cu miniu ?

— Nu, să te duci să vezi ce mai face Parisul.

Îl privesc în ochi. Are ochii mici, cu sclipiri metalice.

— Hm ! Văd... Te jenez ?

— E chiar cuvântul potrivit.

— Și îmi ceri să merg mai departe. Cât îmi oferi ca să iau drumul întoarcerii ?

— Zece mii de dolari !

— Premiul oferit pentru prinderea criminalului ?

— Da.

— E mult.

— Nu-i așa ?

— Trebuie să fiu foarte stânjenitor ?

— Foarte.

— Credeam că te gândiseși la o soluție mai expeditivă azi noapte. Un brânci ! Dacă picam paisprezece etaje vă făceam o economie serioasă. Nu ?

— Soluția asta nu e a mea. Era a lui Seruti. Îl cuprinsese frica văzându-te că-ți bagi nasul în afacerile lui. Eu nu mă hotărăsc la soluții de-astea decât în ultimă instanță. Până în prezent în asta a constat forța mea. Acționez întotdeauna în doi timpi : la început, consider că e mai plăcut să ajung la o înțelegere dând bani. În nouă din cazuri și jumătate din zece merge. Dacă nu se poate aranja așa, atunci desigur...

Îndoaie încetișor plicul cu bani.

— Ai un avion foarte bun peste o oră. Ai timp.

— Poate că nu mai sunt locuri.

— Sunt întotdeauna locuri într-un avion când telefonez eu la aeroport. Zece mii de dolari în Franţa sunt o sumă.

— Zece bătrâne !

— Ce o să-ţi cumperi cu asta ?

Izbucnesc în râs.

— Mă faci să mă gândesc la un joc radiofonic de la noi. I se pun întrebări unui tip şi dacă răspunde corect, ia banii. Pe urmă îl întreabă ce vrea să facă cu ei !

— Accepţi, da sau nu ?

— Până acum nu m-am vândut niciodată.

— În Statele Unite, totul e de vânzare.

— Cursul sticleţilor e ridicat ?

— Depinde.

— În concluzie, n-am motiv să mă plâng, nu ?

— Asta judeci singur.

Scutur din cap.

— Nu, hotărât lucru, chiar şi în ţara asta vreau să rămân incoruptibil. Când ai deprins un obicei păcătos, vezi...

Nici nu clipeşte.

— Să ştii că dacă peste o oră mai eşti la Chicago, o să-ţi închei ziua, cu siguranţă, la morgă !

— E o ameninţare ?

— Nu, un simplu presentiment.

— Ai darul prezicerii ?

— În timpul liber. Citesc viitorul unor persoane. Pentru tine văd un avion sau un înger. Îngerul te duce mult mai departe decât avionul.

Nu glumeşte. Mă pricep la oameni. Ăsta, închipuiţi-vă, nu-i un neputincios. E calm, rece. E un tip obişnuit să fie ascultat ; toată lumea trebuie să

cedeze în fața lui într-un fel sau altul. Are toate atuurile de partea lui : banii, răufăcătorii și... poliția. Vizita asta, după cea a lui Grane, îmi arată că sunt terminat dacă nu cedez.

La urma urmei, omul n-are decât o piele. Sunt gata să o risc pentru guvernul țării mele de vreme ce mă plătește pentru asta... dar aș fi un dobitoc dacă m-aș lăsa găurit din încăpățânare.

Mă lasă să meditez în voie. De altfel, își dă seama bine de situație.

— O.K., spun. Fiindcă o iei pe tonul ăsta, îmi iau jucăriile.

Zâmbește.

— N-o fac pentru bani. Păstrează-i, nu mănânc eu pâinea asta. Sunt un tip de modă veche, din cei care nu se mai fac decât în Europa.

Își netezește părul argintiu.

— Nu există Europa, spune. Sunt peste tot oameni de înfrânt și bani de câștigat. Restul e pentru poeți.

— Îmi dai voie să-mi notez asta în carnet ?

— Deci, pleci ?

— Plec... Cedez în fața amenințării. În țara asta împuțită n-am arme să lupt. Dar crede-mă că-mi pare rău. Aș fi izbutit să clarific misterul asasinatelor. Fiindcă pentru mine e un mister. Știu că n-au fost ucise la ordinul tău, dar mai știu că vrei ca asasinul să nu fie arestat. E destul de nostim, de fapt. Iar tu, știind că eu știu asta, preferi să mă vezi de cealaltă parte a Atlanticului. Într-un sens, ești *fair-play*.

Își netezește părul. E ticul lui favorit.

— Cum se face că ești singur, Maresco ? Credeam că un om ca tine nu se deplasează fără niște prieteni lați în spate.

— Sunt jos în mașină. M-am gândit că ar fi în plus.

Psiholog băiatul.

Știa bine că aș fi făcut pe boxerul cu gorilele lui.

— O.K., spun ca să folosesc jargonul local, să încheiem. Dacă vrei să iau avionul cu pricina, ar trebui poate să-mi fac valiza. Nu ?

— Perfect, te las.

Își pune pachetul pe masă.

— Ia asta cu titlu de despăgubiri pentru povestea de azi-noapte.

Dau să protestez, dar el îmi zâmbește aproape cu bunăvoință, așa cum un domn bătrân îi zâmbește unui băiețandru plin de ardoare.

La urma urmei, zece mii de dolari fac mai mult decât un șut în fund.

Înclin ușor capul, ceea ce nu vrea să însemne „mulțumesc".

A plecat.

Privesc ușa. Pe urmă ridic receptorul și cer Nord-54—54.

Îmi răspunde Cecilia.

— Dragostea mea ! strigă.

— După cum văd, ești singură ? spun.

— Da.

— Îți spun adio, îngerașul meu.

— Cum așa ?

— În felul cel mai sumar cu putință, adică prin telefon !

Scoate un țipăt.

— Nu știi că Grane mi-a cerut să plec ?

— Ți-a cerut să pleci ?

— Da. Se pare că sunt prea predispus să scotocesc, cum spune buna mea mamă. Încep să vă incomodez serviciile. Pe de altă parte, asta e și părerea lui Maresco, ieșit mai înainte din camera mea.

— Maresco a venit să te vadă ?

— Te miră, nu ?

— Doamne...

— M-a pus să aleg : Întoarcerea acasă sau dus simplu la Sfântul Petru. Dat fiind că Grane mă lasă să-mi pierd timpul, nu pot pretinde să-i declar război lui Maresco. Așa că o șterg. Nu e prea strălucit, dar sunt împrejurări deosebite. Nu crezi ?

Ea oftează.

— E groaznic, Tony.

— Da, despărțirea e atât de brutală. O să-ți scriu de îndată ce sosesc, Cecilia. Promite-mi că o să-ți petreci vacanța viitoare în Franța.

— Jur.

Jurăminte de îndrăgostiți. De fapt, nu credeam în ele nici unul, dar jucăm jocul, fiindcă, în unele cazuri nu se poate altfel.

— Ei bine drum bun, Tony.

— Noroc la gangsteri, Cecilia.

Râde scurt.

Și imită zgomotul unui sărut. Asta îmi gâdilă timpanul.

— Ai mereu un cuvânt să te facă să râzi.

Îl înapoiez și pun receptorul în furcă.

Iată-mă eliberat la capitolul convenienețe. Anunț la recepție să-mi pregătească repede factura. Pe urmă, mă schimb în grabă.

Treizeci de minute mai târziu, debarc la aeroport.

Când mă apropiu de ghișee, un tip zdravăn, cu o înfățișare nu prea plăcută, mă lovește pe umăr. Mi se pare că recunosc pasărea asta nasoală. E una dintre gorilele lui Maresco.

E mare, lat, cu o bărbie proeminentă și o pălărie care ar putea servi drept umbrelă de soare unui patron în vacanță. Îmi întinde un bilet de avion. Pe urmă îmi face semn să-l urmez pe pista de plecare.

Avionul meu e acolo, strălucitor în soarele dimineții. E un timp minunat, cerul e limpede, senin, foarte albastru. Pasagerii urcă pe scara rulantă. Funcționarii în salopete albe cu găitane albastre se ocupă de bagaje.

Solidul mă salută într-un fel cât se poate de dezinvolt. Dar în loc să plece se mulțumește să facă un pas înapoi și să aștepte.

Hotărât lucru, Maresco e un tip organizat. Nu lasă nimic la voia întâmplării. Vrea să fie sigur că m-am cărat.

Îmi umplu plămânii cu aerul poluat al orașului Chicago. Urc încet pasarela. O stewardesă grațioasă mă ia în primire și mă duce la un fotoliu în coada avionului.

Cinci minute mai târziu, motoarele încep să huhuruie. Decolăm.

PARTEA A DOUA
TIPII DIN ALTE ȚĂRI VORBESC ENGLEZA

CAPITOLUL X
INTERPRETUL MEU

N-am călătorit niciodată la bordul unui aparat atât de luxos şi de confortabil.

Fotoliile sunt atât de moi, încât ai impresia că stai întins pe un nor. Whisky-ul servit de stewardesă e minunat, iar ea e seducătoare. Luând paharul pe care mi-l întinde, îi ciupesc vârful degetelor, ceea ce pare să o amuze. Cred că fata asta a căpătat deprinderi rele tot hoinărind la două mii de metri înălţime, fiindcă asta îi dă chef să fie aruncată de alţii în aer.

Mă simt moleşit, dornic de linişte. Şi totuşi, în ţeasta mea are loc un număr de circ de care nici măcar nu vă puteţi face o idee.

Sincer să fiu, am impresia că sunt bolnav, foarte bolnav.

Zadarnic încerc să mă gândesc la altceva, gândurile mi se opresc în acelaşi loc.

„San-Antonio, îmi spun, nu eşti decât o cârpă împuţită. Ţi-e târşală de îndată ce un tip mai baro-

san face pe nebunul. Te-au avut amerlocii, poliția lor mai întâi, care a vrut să te folosească drept produs de întreținere, mașina de lustruit opinia publică. Și te-au avut și borfașii".

Într-adevăr, devine insuportabil.

„Cârpă, cârpă ! Ești bun doar să faci pe Vasilică la teatrele de păpuși de la bâlci.

Pentru prima oară în cariera ta ai abdicat. Dârdâi de morcovit ce ești, ca un nenorocit. Ai terminat mai înainte de a începe. Ai mierlit-o în floarea vârstei !"

— Încă un whisky ! îi spun stewardesei.

Poate credeți că alcoolul mă liniștește ?

Da de unde ! Dimpotrivă, mă enervează. Îmi dă frisoane. Grane, Maresco...

Două specimene minunate ! M-au înfrânt și unul și celălalt. Tot ce am izbutit să fac a fost să-l curăț pe ajutorul de băgător de seamă al șefului și să o regulez pe secretara sticletelui. Slabă revanșă !

Pocnesc din degete.

Și am buzunarele pline de bani ! Eu, San-Antonio, am luat bișțarii unei javre. M-a avut pentru câteva petice de hârtie.

Asta în nici un caz, vă jur !

Pe măsură ce mă îndepărtez de Chicago, furia mea împotriva mea însumi sporește.

Și ajunge insuportabilă.

— Spune-mi, o întreb pe stewardesă, unde facem escală înainte de New-York ?

— La Cleveland.

— Cât timp ?

— Douăzeci de minute.

— Ne putem dezmorți picioarele ?

— De ce nu ?

— Există vreun bar bun la aeroport ?

— Bineînțeles.

Fac un mic gest de încuviințare și mă afund în fotoliul meu.

Spiriduşul care locuiește în subconștientul meu — pesemne că v-am mai vorbit de sonatul ăsta — rânjește un pic.

„Vasăzică, San-Antonio, campionule ciripește el, avem chef să facem o porcărie, nu-i așa ? Stăm cuminți, cu buzunarele burdușite, ne întoarcem la Paris, la mămica, la amica, la cârciumioara preferată. Dar nu-i destul, nu ?"

„Ține-ți pliscul !" îi strig în forul meu interior.

Rânjește și-l închide.

Avionul începe să descrie un viraj larg și pe urmă intră în picaj. Mă uit prin hublou. Jos, pe planeta Pământ, văd un teren de aviație, pe care sunt avioane și oameni care își fac de lucru în jurul lor.

— Cleveland ! anunță stewardesa.

Se aprinde semnalul verde pentru legarea centurilor. După o clipă, pilotul ne depune pe câmpie cu o blândețe infinită...

Cobor din avion. Tâmplele îmi zvâcnesc foarte tare.

Am douăzeci de minute să mă hotărăsc.

Merg în direcția barului. Comand un whisky dublu, așa trebuie să faci întotdeauna înainte de a lua o hotărâre eroică.

„Ce să fac ?"

Strâng din pumni, degetele îmi intră în carne.

Ei drăcie, ce ghinion ! Nu-i chip să mă hotărăsc. Și deodată izbucnesc în râs. Trebuie să fiu cinstit cu mine însumi. De vreme ce șovăi, înseamnă că hotărârea mea e luată.

Cu atât mai rău pentru bagaje. De altfel, sunt stânjenitoare. Am teancul de bani pe care mi l-a dat Maresco. Cu asta, pot să aștept !

Îmi plătesc consumația și mă cărăbănesc la toaletă. Acolo aprind o țigară, o fumez încetișor, cu privirea pierdută spre un distribuitor de hârtie igienică. Când o termin, aprind alta.

Difuzoarele latră, motoarele huruie. Aștept, cu privirea în continuare pierdută. Pe urmă plec din locul acela.

Aici e mai frumos decât la Chicago. În locul unde se afla avionul meu nu se mai vede decât o scară mobilă pe care oamenii în salopete o împing în direcția unui hangar. Se vede un punct argintiu pe cer.

Scot un oftat atât de copios încât face să se înfioare iarba tunsă.

„Acum tu ai vrut-o, băiete îmi spun. E rândul tău să joci, mergi piano !"

*

* *

Pe la mijlocul după-amiezii, descind din trenul de lux la South Bend, un oraș destul de mare la est de Chicago.

Debarc cu mâinile în buzunar. Totuși, în timpul drumului am avut timp să reflectez și să-mi fac planul de atac.

Intru într-un mare magazin de confecții și îmi ofer niște țoale aiuritoare : un costum verzuliu, o cămașă mov, o cravată galbenă. O pălărie impermeabilă cu panglică albă. Îmbrăcat așa, ai zice că mă duc să fac un film. Semăn cu un sud-american

mijlociu. O pereche de ochelari negri fără ramă, și nu l-ați mai recunoaște pe bătrânul San-Antonio.

Plecând de la negustorul de boarfe, mă duc la un garaj unde se vând mașini de ocazie. Îmi ofer un Bentley, asortat la costumul meu, cu huse din piele și volan cromat.

Cum o să-i fac să joace pe pionii bătrânului Maresco !

Garajistul îmi arată cum funcționează autobuzul. E atât de ușor ! Are cutie de viteze automată. Mașina asta e destul să te gândești la ea ca s-o faci să funcționeze.

La volanul ei mă simt alt om. Păcat că nu pot duce hardughia asta în Franța ; colegii ar face ochii cât cepele când ar vedea-o.

Mă lansez pe drumul spre Chicago. Numai că, întrucât în țara asta viteza e limitată, nu pot să fac acul vitezometrului să urce cum aș vrea. Sunt silit să conduc ca un tată de familie. Cel puțin asta îți permite să meditezi.

Îmi spun că primul lucru de făcut este să mă ocup de Maresco. Iată un tip care deține un secret. Și secretul ăsta, pun pariu o proteză articulată contra unui sejur în Florida că are legătură cu uciderea fetelor.

Numai că marea hibă e următoarea : cum pot să mă ocup de bătrânul macaronar, dat fiindcă nu vorbesc engleza și că nu mai beneficiez de protecția poliției ?

O anchetă în condițiile astea e practic imposibilă, și totuși, imposibilul ăsta îl atac. N-am de partea mea decât un lucru : banii... care sunt un bun interpret. Sunt foarte hotărât să-l fac să funcționeze la maximum.

Am ajuns aici cu gândurile, când văd la marginea drumului un băiat care-mi face semn să opresc. E un turist : poartă rucsac tirolez, șort, e murdar pe picioare. Vi-l închipuiți cam ce moacă are ?

N-a împlinit douăzeci de ani. E blond și plin de pistrui. Mă uit la el atent, fiindcă am oprit. Băiatul începe o vrăjeală, fără îndoială ca să-mi ceară să-l iau. Când rostește cuvântul „Chicago", îi spun „*Yes, come on*" și-i deschid portiera.

Dă drumul unui val de mulțumiri. Își aruncă rucsacul tirolez pe bancheta din spate și se instalează.

Încearcă să înfiripeze o conversație.

— *I do not speak english !* spun.

Mă întreabă.

— *Spanish ?*

Evident, când mă vede îmbrăcat cu costumul ăsta verzuliu, omul se gândește imediat la așa ceva.

— No, French...

— Cum ! strigă el cu un accent trenant, sunteți francez ?

— Și încă cum !

— Eu sunt belgian ! strigă el.

Fac, de bucurie, un salt care e cât pe ce să ne arunce în șanț.

— Ești belgian !

Văzută de aici, Belgia e ca un fel de mică mahala a Parisului.

— Da, zice el, sunt din Namur. Îmi fac studiile la Bruxelles. Am hotărât să vizitez în vacanță Statele Unite, făcând autostopul. Am luat vaporul la Anvers pe gratis și am ajuns la New-York. Aș vrea să încerc să ajung la San-Francisco în felul ăsta. Pe urmă, să fac un ocol prin Mexic. Dacă reușesc, o să-mi scriu odiseea pentru un ziar belgian.

Simt un val de voioşie cuprinzându-mă.

— Belgian ! Ei drăcie, e ca şi cum ai zice francez. Dă-mi mâna băiete !

I-o întind pe a mea şi-mi strânge falangele. Îmi place, băieţelul. E sănătos, îndrăzneţ, uimitor. Pe scurt, eu însumi cu cincisprezece ani mai puţin.

Cu toată modestia, bineînţeles.

Îmi vorbeşte de resursele lui care sunt modeste : posedă cu totul vreo sută de dolari. Dar are încredere că totul o să meargă bine. Vorbeşte, vorbeşte... Povesteşte despre el : a trăit la Paris când era copil, taică-său lucra la ambasadă, era un fel de conţopist. A călătorît prin Europa. E fericit să trăiască şi mândru de firea lui de călător.

— Şi dumneavoastră, întrebă în cele din urmă, locuiţi în Statele Unite ?

— Nu.

— Sunteţi turist ?

Şovăi.

În mintea mea se înghesuie tot felul de idei.

— Nu, lucrez.

— Sunteţi reprezentantul unei firme ?

— Întrucâtva, reprezint poliţia franceză.

— Nu se poate...

— Ba da...

Deoarece îl simt sceptic, îi întind portvizitul deschis cu legitimaţia.

— Fără glumă, sunteţi comisar ?

— Exact. Am venit aici să fac lumină într-o afacere în care se spune că ar fi amestecat un francez. Dar Chicago e ţara şefilor de bandă şi ăstora nu le place să te ocupi de ei. Pe scurt, m-am prefăcut că o şterg. Iar acum, mă întorc incognito. Am un singur handicap : nu ştiu engleza. E nasol !

Băiatul roșește.

— Dacă v-aș putea servi, șoptește el timid.

Îi pun mâna pe umăr.

— Închipuie-ți, chiar la asta mă gândeam. Ascultă, o să facem un târg. Eu te angajez ca interpret pentru două sau trei zile. Asta o să-ți permită să vizitezi Chicago. O să vezi că-i un oraș formidabil ! Ca despăgubire, îți dau o mie de dolari !

Băiatul se bâlbâie.

— Cu... cum ?

— O mie de dolari ; așa o să poți călători în vagon de lux, ca un papă. Îți convine ?

— Bineînțeles, spune el, dar e prea mult.

— Nu fi prost. Să nu refuzi niciodată darurile cerului. Ei, ești de acord ?

— Bineînțeles !

— Poftim, iată o sută de dolari ca să pecetluim pactul. Cum te cheamă ?

— Robert Dauwel.

— Eu sunt San-Antonio. Poți să mă tutuiești.

*

* *

Ne oprim să mâncăm ceva într-o cofetărie, pe drum. Apoi ne îndreptăm spre Chicago, care-i foarte aproape.

E încă ziuă când ajungem. Hotărăsc să-mi mut punctul de comandă față de precedenta mea debarcare.

Adică, în loc să mă instalez în centrul orașului, debarc în sud.

Robert și eu descindem în același hotel, o bombă de categoria a treia. Mă înscriu sub nume de împrumut și mă trec ca fiind de naționalitate belgiană.

— Ia zi băiete, n-ai altă deghizare în rucsac ? Eu îmi propun să facem diverse vizite, și nu te poți prezenta la oameni înțolit ca un cercetaș !

— Am un pantalon și o jachetă din piele de căprioară.

— Perfect. Fă un duș cum fac și eu, și vino la mine. Dar mai ales, fii discret în ce privește profesia mea.

— Nu-ți fie teamă, comisare.

*
* . *

Când apare din nou, îl examinez mulțumit.

E bine așa. Poartă un pantalon gri închis, cămașă albă, fular, jachetă, mocasini de piele. Pare ceea ce este, adică un student de treabă, în vacanță.

— Ce facem ? spune îngrijorat, înfiorându-se ca un ou în aspic.

— Niște taxi-girl au fost asasinate. Aș vrea să-i vizitez pe proprietarii locuințelor sau pe vecinii lor. Vreau să le pun întrebări. O să ți le spun pe parcurs. Peste tot o să faci prezentările în felul următor : eu sunt un vechi prieten belgian al fetei defuncte. Am aflat că fata a murit și aș vrea amănunte. Tu ești vărul meu. Îmi servești de interpret. Ai înțeles ?

— Înțeles !

— Poți să adaugi variante dacă vrei. Esențialul e să nu stârnim bănuieli la cei interogați. Altceva :

spune imediat că sunt gata să-i despăgubesc pe cei care au lucruri interesante de povestit. Pricepi ?

— De acord...

Îi lucesc ochii. Trebuie să spun că e formidabil pentru un adolescent să se joace de-a inspectorii la Chicago. O să aibă multe de povestit Robert, când o să-şi scrie amintirile pentru revista şcolarilor.

Scot din buzunarul interior filele care conţin rezumatul afacerii „francezului".

După amănuntele astea, îmi dau seama că hotărârea mea era luată mai înainte de a mă urca în avion.

Dacă aş fi avut măcar o clipă intenţia să plec din Chicago, de la bun început aş fi aruncat foile. Nu ? Şi în loc să fac asta le-am îndoit în patru cu grijă şi le-am aranjat împreună cu banii în buzunar. Ca să le am la îndemână.

Nu, vedeţi, băieţi, nu trebuie să încerci să trişezi cu tine însuţi.

Nu-i corect. Înseamnă să te înjoseşti. Să te consideri tâmpit.

Parcurg în grabă foile.

Sunt pe ele şapte nume. Şapte nume care nu-mi spun absolut nimic. De unde să încep ?

Hotărăsc să o iau în ordine alfabetică. Fata din capul listei în ordinea asta se numeşte Molly Dayton, de douăzeci şi şase de ani... Locuia în Peterson Avenue, nr. 117 şi a fost lichidată cu un glonţ în ceafă.

Cumpăr de la recepţionistă un plan al oraşului şi încep să caut Peterson Avenue.

CAPITOLUL XI
UN PASTOR ŞI NIŞTE CĂRŢI

Molly Dayton e prima în ordine alfabetică, dar a treia din ordinea morţii.

Locuia într-un bloc destul de bine, întrucâtva discret. E un fel de pensiune de familie. O pensiune de familie în care locatarii nu primesc masa.

Doamna Morton, proprietăreasa, ne spune că nu asigură decât micul dejun chiriaşilor ei.

Ea e o bătrânică de şaizeci de carate, cu un trecut plin de dolii, cu bărbia plină de peri şi cu vocea plină de oţet.

Pare să accepte şmecheria cu vechiul prieten care vrea să ştie toate amănuntele. Aşadar prin intermediul lui Robert, conversaţia începe.

La început, e puţin reticentă, apoi însă (de îndată ce am pus o bancnotă de zece dolari pe masă) devine mai susţinută.

Deci aflu că Molly era o blondă micuţă şi drăgălaşă, care îşi câştiga bine existenţa, judecând după

numărul toaletelor, bijuteriilor și după mașina ei sport.

Pentru o taxi-girl, asta îmi pare extravagant.

— A fost ucisă aici ?

— Da, în camera ei.

— Aducea bărbați ?

— Eu nu voiam, desigur. Dar fiindcă venea foarte târziu, nu puteam să o verific, nu-i așa ?

Robert Danwel traduce foarte rapid, foarte bine, chiar cu intonație.

Ce văd eu e că bătrânica încearcă să ascundă lucrurile mai deocheate. Tolera foarte bine ca locatara ei să aducă bărbați, fiindcă primea bani ca să închidă ochii.

— Avea un prieten permanent ?

— Nu.

— Legături ?

Mi se pare că observ o șovăire.

— Spune-i acestei doamne de treabă că dacă îi revine memoria, o să-i dau ceva mai mult.

Aștept ca indicația mea să ajungă la destinație. Descopăr o strălucire lacomă în privirea doamnei Morton.

— Cred, spune ea, că un domn venea să o vadă destul de des. Dar era vorba, cu siguranță, de o relație de afaceri. Stătea foarte puțin. Avea o carte în mână și o lăsa fetei. Da, era o legătură de afaceri.

— Cum arăta domnul ăsta ?

— Era înalt, slab, între două vârste. Părea să fie pastor.

— A fost aici în noaptea când fata a fost ucisă ?

— Nu l-am văzut.

— Ați văzut pe cineva ?

— Nu.

— Aţi auzit ceva ?

— Nimeni n-a auzit nimic. Puteţi să-i întrebaţi şi pe ceilalţi locatari.

— Totuşi a fost ucisă cu un foc de armă ?

— Poliţia susţine că revolverul avea amortizor.

— Aţi pomenit poliţiei de bărbatul ăsta ?

— Nu.

— De ce ?

— Fiindcă am destule necazuri cu povestea asta şi fără să mai complic lucrurile.

— Se poate ieşi noaptea de la dumneavoastră ?

— Da, fiecare dintre locatari are o cheie de la intrare.

— S-a găsit cheia lui Molly ?

— Da. Dar ucigaşul trebuie să fi intrat împreună cu ea şi să fi avut grijă ca uşa să nu fie complet închisă. Cel puţin aşa au spus inspectorii.

Dansez de pe un picior pe altul.

— E în regulă, mulţumesc. Scuzaţi de deranj.

— Nu face nimic.

Nu, într-adevăr, nu face nimic pentru douăzeci de dolari. Îşi spune, pe semne, că sunt bani câştigaţi repede.

— Pot să arunc o privire în camera ei ?

— Dacă vreţi.

Ne conduce la o cameră drăguţă, mobilată luxos.

— Mobila îi aparţine lui Molly, spune ea. Aştept ca familia ei să trimită să o ridice. E destul de rău că până atunci nu pot închiria camera şi totuşi trebuie să trăiesc. Vedeţi, era acolo, de-a latul patului, pe burtă. Femeia de serviciu a descoperit-o.

Inspectez camera. E modernă şi înstărită. Un televizor, un radio, lucruri de prost gust, dar scumpe. Pe pereţi, tablouri care i-ar provoca urticarie lui

Picasso. Și câteva publicații de dragoste, de douăzeci și cinci de cenți.

— Astea erau lecturile oferite de pastor ?

— O, nu, pastorul aducea cărți frumoase, legate.

— Unde sunt ?

— Nu știu. Fără îndoială că Molly le-o fi dat unei prietene. Sau le-o fi împrumutat...

— Putem vorbi cu femeia de serviciu ?

— Desigur. Violet ! Vio-let ! urlă bătrâna doamnă cu o voce care ar jupui timpanul unui surd.

O matroană de o sută zece kilograme se anunță suflând ca o balenă.

Maica Morton îi vorbește. Ea face un semn afirmativ din cap.

O abordez tot prin mijlocirea micului meu belgian.

— Făceați curat în camera lui Molly Dayton ?

— Da.

— Ați observat că avea cărți frumoase ? Legate ?

— Da, dar le ținea în geantă și nu le lăsa niciodată aici. Le lua cu ea.

— Mulțumesc, asta-i tot.

Le salut pe cele două muieri și-i fac semn lui Robert să mă urmeze.

Când ajungem în mașină, îmi pune întrebarea asta nevinovată.

— Sunteți mulțumit ?

Îi dau un ghiont.

— Dacă vorbești de serviciile tale, sunt încântat. Ești un interpret de mâna întâi. Sunt mulțumit și de anchetă. Stai să rezum : Molly Dayton era *taxi-girl*, dar avea venituri suplimentare, multe,

mult mai multe decât au de obicei colegele ei. Primea bărbați nóaptea, băieți care veneau să se distreze, fraieri buni de jumulit. Poate că asta e explicația bunăstării ei. Se regula ca să aibă o viață confortabilă. Nostim ! Dar mai primea și un lungan cu moacă de pastor, care-i aducea niște cărți misterioase, legate, pe care nu le lăsa brambura prin casă. Și nu citea decât romane deșucheate. Toate astea sunt destul de ciudate. Mă mir că poliția de aici nu s-a informat mai mult.

Demarăm.

— Unde mergem ?

Ce nerăbdător e puștiul.

— Stai puțin. Cât e ceasul ?

— Opt.

— Bine, mai putem face una.

Parchez mașina de-a lungul trotuarului. Scot lista.

Să vedem acum numărul doi, tot în ordine alfabetică.

Fata cu pricina se numea Katerine Fellow. Locuia pe Laramie Av., nr. 1020.

E moarta numărul 6.

A fost ucisă cu un glonț în cap, pe trotuar în fața casei, pe când se pregătea să intre.

CAPITOLUL XII
IARĂȘI PASTORUL

De data asta, nu există proprietăreasă. Suntem într-o casă joasă. Una dintre rarele case cu un etaj din orașul ăsta senzațional.

Cocioaba asta termină strada. Se pierde într-un fel de țară a nimănui înrudită cu maidanul și cu parcul părăsit. Un cartier destul de sărăcăcios. Puști gălăgioși mișună peste tot. Câini înfometați circulă, părând să arate că știu unde merg și de ce sunt acolo.

Un colț ciudat.

Katharine Fallow locuia într-o jumătate a casei, iar cealaltă parte e ocupată de un bătrân violonist care scârțâie din scripcă într-un bordel.

Persoana în cauză apare exact în momentul când venim să ne informăm la boiangiul din colț.

E un evreu mărunțel și temător. E foarte dezgolit pe țeastă, poartă ochelari cu ramă metalică, un

costum negru cu pungi la genunchi și la coate. Are pungi și sub ochi.

Îl cheamă Povicci.

— Spune-i vrăjeala de pornire, îi spun lui Robert Dauwel.

Micul muzicant își aranjează cutia viorii.

— Vorbesc franceza, spune el.

Robert se posomorăște fiindcă o să fie nefolositor. E ca un actor căruia începe să-i taie din rol un regizor nemilos.

— Sunt un vechi prieten al sărmanei Katherine, spun. Locuiesc în Europa și e mult de când n-am mai văzut-o. Am aflat ce i s-a întâmplat, e îngrozitor. Aș vrea să aflu toate amănuntele cu privire la împrejurările morții ei.

— În cazul ăsta, duceți-vă la poliție, mi-a spus el destul de sec. Eu nu știu nimic.

— Poliția știe și mai puțin ca dumneavoastră. N-am de gând să vă deranjez degeaba. Dacă îmi puteți acorda un sfert de oră, sunt gata să-l plătesc bine.

Într-adevăr, există formule magice.

Ciulește urechile. E literalmente adevărat. Urechile i s-au mișcat.

— În cazul ăsta, intrați la mine, dar mă tem că o să fiți dezamăgit.

Ne duce într-o încăpere care adăpostește un talmeș-balmeș formidabil. Pupitre, partituri, instrumente, cărți, busturi de compozitori.

Eliberează două scaune care se clatină.

— Luați loc.

— Mulțumesc, domnule Povicci. Vorbiți-mi puțin de vecina dumneavoastră. Ce fel de fată era ?

— Credeam că sunteți unul dintre prietenii ei buni, obiectează el cu blândețe.

Îmi mușc buzele.

— Vreau să spun că sunt detectiv, detectiv belgian. Lucrez pentru un prieten foarte drag al lui Katherine. Domnul ăsta ar vrea să cunoască amănunte...

— Da, da, face omulețul.

E neîncrezător. Se teme că o să-l trag de limbă pe degeaba. E momentul să-i arăt biștarii.

Pun o bancnotă pe o grămadă de cărți.

— Asta, zic e uvertura. Face cât cea de la *Aida*, nu ?

Umflă banii, așa cum un cameleon înfulecă o muscă.

Amintiți-vă că jivina asta înghite orice nu e nici prea cald, nici prea rece, cu o dexteritate care l-ar îmbolnăvi pe președintele prestidigitatorilor.

— Bine, șoptesc, să vorbim deci. Ce fel de viață ducea domnișoara?

— Pe legea mea, o viață de noctambul. Meseria ei....

— Știu. Venea seara acasă cu bărbați în călduri ?

— Foarte rar.

— Dar se întâmpla ?

— Rareori, repet, și foarte discret. De altfel, nu mă ocupam de asta. Fiecare cu viața lui...

— Hm, sunteți filozof...

— Independent, pur și simplu.

— Sunteți independent, dar aveți totuși ochi ; ochi și urechi.

— Desigur.

— Nu avea prieteni ?

— Bărbați sau femei ?

— Asta rămâne să-mi spuneți dumneavoastră.

— Avea prietene... colege. N-am observat bărbați printre relațiile ei intime.

— Nici măcar un bărbat înalt, slab, cu înfățișare de pastor răspopit ?

Aici s-a tulburat.

— Ia te uită, nu mă gândeam la băiatul ăsta.

Inima mea cântă un imn de bucurie.

— Așadar, îl cunoașteți ?

— Nu-l cunosc. Îmi aduc aminte că a fost vizitată de mai multe ori de un tip ca ăsta de care-mi vorbiți. Dar părea o vizită de afaceri, mai curând decât vizita unui prieten. Mă gândeam că băiatul e de la asigurări sau așa ceva. Nu stătea niciodată mult.

— Da ?

— Da.

— Nu ținea o carte în mână când sosea ?

— De fapt, poate că da. Da, și din cauza asta m-am gândit la un om al legii.

Oftez.

— El e.

A venit clipa să-i strecor niște marafeți.

Mai scot o hârtiuță din buzunar.

— Ciuliți bine urechile, domnule Povicci. Bancnota asta vă aparține. Dar mai dau una de cincizeci, dacă izbutiți să-mi spuneți un amănunt care să-mi permită să dau de omul ăsta. Am spus cincizeci. Ați avea o zi grozavă, nu ?

Dă afirmativ din cap, foarte grav ; pare îngrijorat. Vrea cu orice preț banii ăștia, dar se teme că n-o să-i poată câștiga, așa că se gândește intens. Mi se pare că văd cum îi iese fum pe urechi.

Apoi strigă :

— Am găsit !

— Ce ați găsit ?

— Îmi amintesc un amănunt.

— O.K.

— A venit într-o după-masă. Fata nu era acasă. A sunat de mai multe ori. Apoi a scris ceva pe o bucată de carton și a strecurat-o pe sub ușă. Nu i-am dat atenție. Doar că după o oră am plecat. Am zărit bucata de carton. Am ridicat-o mașinal, fără să mă gândesc că-l văzusem pe tip scriind.

— L-ați văzut ?

— Da.

Privirea lui Povicci cam alunecă într-o parte. Pretinde că participă la un campionat de discreție.

— Vă amintiți textul ?

Încruntă din sprâncene.

— Cred că-i dădea întâlnire într-un bar pe Blue-Island Avenue. Un bar căruia trebuie să-i spună *Papagalul sau Papagalița,* mi se pare.

— Vi se pare sau sunteți sigur ?

— Nu ești niciodată sigur de nimic, dar cred cu tărie.

— În noaptea când Katherine a fost ucisă, ați auzit ceva ?

— Da, fiindcă am somnul ușor. Am auzit ca un zgomot de țeavă de eșapament. Evident, nu i-am dat atenție. Doar puțin mai târziu, când un trecător a descoperit cadavrul, am înțeles că a fost vorba de un foc de revolver. De revolver cu amortizor.

— O.K. Nimeni nu ocupă apartamentul fetei ?

— Nu, proprietarul vrea să construiască un magazin în casă. Chiar voia să o eliberăm. Fiindcă fata

a murit, nu-i rămâne decât să-mi găsească altă locuință. Nu sunt exigent.

— Pot să arunc o privire ?

— Unde ? La ea ?

— Da.

— E închis cu cheia.

— Asta-i o chestie care nu mă impresionează.

— Eu aș vrea, șoptește tipul, dar să nu-mi producă neplăceri.

— Nu vreau să fur absolut nimic, dacă de asta vă temeți.

— Atunci...

Scot o bancnotă de cincizeci.

— Promisiunea dată e datorie curată, dragul meu Paganini. Sper că am dreptul la discreție, în afară de asta. Nu ?

— Bineînțeles.

— Altceva : păreți dezghețat în ce privește materia cenușie. După părerea dumneavoastră, pastorul părea în stare să o facă îngeraș pe față ?

Se gândește.

— Putem oare să-i judecăm corect pe semenii noștri ? șoptește ei pipăind bancnota.

— Oh, nu faceți pe gânditorul. Vă cer părerea.

— Nu, mi-a răspuns, omul ăsta n-avea nimic de ucigaș. Și pe urmă, nu poate fi criminalul, deoarece, cu siguranță, nu era francez.

Și mă privește.

— Ascultă, Toto, protestez eu, subînțelesurile tale nu mă ating. Dacă am un sfat să-ți dau, e să te calmezi. În cazul când nu știi unde să-ți bagi nasul, vârâți-l în batistă. Ai priceput ?

Zicând asta îl trag pe Robert spre apartamentul fetei. În doi timpi și trei mișcări, sesamul meu îi vine de hac broaștei.

Apartamentul lui Katherine e aranjat drăguț. Are tapițerii grele și mobile scumpe. Și asta trebuie să-i fi scuturat bine de bișțari pe clienți ! Sau poate că avea vreo rentă oarecare.

Scotocesc cam peste tot. Pe un raft văd câteva cărți. Sunt la fel ca la cealaltă fată, în genul *Inima mea e la picioarele tale* sau *Gondola visului*. Surorile astea aveau un suflet bleu pastel.

Deodată mă opresc în fața unei cărți legată în piele. Asta-i ceva serios. I-o întind lui Robert.

— Ce fel de carte e asta ?

Băiatul citește titlul.

— O lucrare de sociologie.

— Nu se poate !

Fata asta urmărea moda de primăvară și își administra lucrări atât de îndesate ! Ei nu, că leșin, țineți-mă !

Încerc să răsfoiesc cartea și scot o exclamație. Interiorul a fost scos și în locul filelor e o cutie. E goală. Miros și simt un parfum dulceag.

E un parfum pe care l-am mai simțit pe undeva, în Franța. Pun cartea sub braț.

— Asta e o mică amintire, îi spun micului belgian. Hai acum să ne grăbim.

Violonistul de alături ne privește pe fereastră cum ne urcăm în mașină. Îi fac un mic gest de adio. Perdeaua lui cade la loc.

— E formidabil, declară Robert Danwel cu accentul lui magnific.

Și adaugă exaltat :

— Acum unde mergem ?

— Acum, spun, îți ofer de băut într-un bar care se numește *Papagalul.*

— ...sau *Papagaliţa,* completează el.

Și recită ca pe o rugăciune :

— Blue Island Avenue.

— Băiete, îi spun, ești un mic campion dat dracului !

CAPITOLUL XIII
O CARTE AURITĂ PE MARGINI

Străbatem în întregime Blue Island Avenue care e un drum populat trasat în diagonală chiar în mijlocul orașului.

Nici urmă de *Papagal* sau de *Papagaliță*.

— Ești sigur de engleza ta ? îl întreb pe tânărul meu coleg.

— Da, da, spune el. Am licență.

— Ascultă, o să refacem drumul în sens invers. Tipul nu părea absolut sigur de firmă. Poate a făcut confuzie cu ceva apropiat ?

— În regulă...

Băiatul se uită împrejur cu atenție. Când la dreapta, când la stânga. Merg la pas, ca la înmormântare sau la vreo paradă militară. Asta nu-i aranjează pe ceilalți șoferi care mă înjură din belșug, doar că, neînțelegând nimic din jargonul lor, mi se fâlfâie.

— Stai puțin ! strigă Danwel.

Încetinesc şi mai mult. Ochii i-au ieşit din cap şi-i atârnă pe piept ca un binoclu.

— Ce e ? întreb.

— E un bar care se numeşte *Cacatoes.*

— Asta vrea să însemne papagal ?

— Nu, asta vrea să însemne cacatoes.

Parchez maşina şi intrăm în bar. Stabilimentul în interior e aranjat ca o corabie. O corabie, bar de noapte, vă daţi seama ? Chestia asta există sub toate cerurile, în toate oraşele de peste zece mii de locuitori.

Ne instalăm la bar.

— Ce bei ? Whisky ?

— Da.

— Atunci, două duble. Hai, comandă ! Şi cu ocazia asta, întreabă-l pe băiat. Încearcă să ştii dacă nu cumva cunoaşte un tip în stilul pastorului.

Micul meu prieten se descurcă în timp ce eu arunc o ocheadă în local. Sunt clienţi obişnuiţi, adică nătărăi care şi-au dat întâlnire cu secretara. Se îndoapă în toate colţurile. Sala e cufundată în penumbră. E împărţită în mici separeuri ce înconjoară o pistă de dans mare cât un capac de maşină de spălat. Fiecare separeu e luminat de o lampă cu abajur, foarte discretă. Doar barul e aproape luminat.

Amicul meu îi dă cu gura întruna. Citesc pe faţa barmanului răspunsurile. Da, îl cunoaşte pe tip. Asta se simte după felul cum ciripeşte.

— Aşadar ? îl întreb când discuţia s-a terminat.

— E-n regulă, afirmă Robert. Îl cunoaşte. Tipul vine aici în fiecare seară. Are întâlniri cu fetele. Abia dacă le vorbeşte. Le aduce o carte.

— Minunat. La ce oră vine ?

— Pe la zece.

— Perfect. Ia cinci dolari să-i dai barmanului spunându-i să nu vorbească de noi tipului când o să vină.

Îmi consult ceasul : ora nouă. Avem tot timpul.

— Ce facem ? insistă freneticul belgian.

— Nimic. Mai radem un pahar și pe urmă tu te întorci acasă ca să faci nani, fiindcă ai nevoie de odihnă.

— Ba nu, nici vorbă.

— Ba da. Pot fi silit să fac lucruri mai mult sau mai puțin... să zicem, legale, și nu țin să compromit un tip atât de mișto ca tine.

Băiatul mai insistă, dar mă arăt neînduplecat.

— Poftim, băiete, uite cinci sute de marafeți ca avans la onorariul tău. Distrează-te de unul singur, dar ferește-te de fete. Au mâna mai ușoară decât fundul.

Ieșim.

— Știi adresa noastră ?

— Desigur.

— Bine, du-te.

Pleacă foarte dezamăgit. Eu urc în mașină și încep să pândesc sosirile și plecările clienților de la *Cacatoes*.

Ca să mai treacă timpul, fumez.

Și cum fumatul te îndeamnă la meditație, mă gândesc că de data asta sunt pe drumul bun. Cred că în scurt timp o să fiu la curent cu toată povestea.

Atunci, poate că o să mă duc să-i spun două vorbe lui Grane, trei lui Maresco și restul, gazetarilor din localitate.

Da, poate că da.

Tot clipind în fum, atent să nu-mi scape mișcarea la intrarea în bar, ochii încep să-mi lăcrimeze.

Parcă aș fi necăjit.

*

* *

E abia ora zece, când apare un tip care corespunde semnalmentului pe care mi l-au dat maica Morton și bravul Paganini de mahala.

Omul în chestiune seamănă într-adevăr cu un pastor. E îmbrăcat în negru. Poartă cămașă albă — ceea ce e destul de rar aici — și cravată gri deschis.

Pălăria lui e neagră cu boruri late și plate.

E înalt, slab, slab și trist.

Ține în mână o carte trucată, fără îndoială, ceea ce îl face să pară mai auster. De fapt cartea îi completează asemănarea cu un pastor și-i dă o înfățișare de intelectual constipat.

Intră în bar cu un mers solemn. Apoi dispare.

Eu șovăi să intru după el. După ce mă gândesc bine, renunț ; barmanul mă cunoaște și ar putea să mă dea de gol chiar fără să vrea, fiindcă celălalt, îndoliatul, trebuie să aibă privirea ageră.

Aștept o clipă... Pe urmă cobor din căruță. În clipa aceea o tipă frumoasă debarcă dintr-un taxi și plonjează spre bar, dând din tender. Degetul meu mic îmi spune că e o curvișină, care vine la întâlnire să ia faimoasa carte.

Și nu mă înșel. Trecând prin fața ușii, îi văd pe amândoi instalați la o masă, în fața a două pahare de coca.

Mă întorc la mașină.

Sunt perplex.

Asta fiindcă șovăi, neștiind ce să fac. Am de ales între două căi. Îl am la dispoziție pe „pastor", pe de o parte, adică elementul cel mai important, și pe fata cu care vorbește, pe de altă parte.

Doar că pe el am poate interes să-l menajez, fiindcă trebuie să fie foarte prudent. Dacă ratez întrevederea cu el, o să fie protejat, iar eu zadarnic o să-i cânt primul act din Manon, că o să fiu descoperit. În timp ce, chestionând-o pe fată, o să aflu poate destule ca să-l pot prinde. Cu atât mai mult cu cât pe el știu de unde să-l iau, fiindcă vine aici în fiecare seară.

Bine, m-am hotărât, mă ocup de fetiță.

Imediat ce iau hotărârea asta, ea iese din bar. Într-adevăr relațiile cu pastorul sunt schematice : tipa ține o carte sub braț.

O văd că face semn unui taxi.

E vorba să nu scap din ochi diligența !

Dar pilotul bolidului e rezonabil și conduce ca un tătic cuminte. E un fleac să-l urmăresc.

Mergem pe bulevarde, apoi pe alte bulevarde, sub strălucirea firmelor de neon.

În sfârșit ne oprim.

Sunt obositoare, la urma urmei, luminile astea orbitoare.

Fata plătește cursa și intră într-un local de dans care se numește *The flying dancer*.

Intru și eu pe urma ei.

Iau jetoane de la casă, fiindcă încep să am obișnuința localurilor ăstora și merg după fata care a intrat pe o ușiță din spatele vestiarului.

Pentru că în vestiar e o mulțime de oameni, o ocolesc fără să fiu observat. Intru pe ușa mică. Ea dă într-un culoar pe care se află lojile fetelor, muzicienilor și cântăreților mediocri care se produc acolo.

Colțișorul e pustiu.

Totuși, fata tocmai a intrat acolo !

Pătrund într-o debara de instrumente, în genul celei în care l-am închis pe găliganul lui Seruti cu o zi în urmă.

Aștept, privind pe gaura cheii. Dacă mă las vânat aici, mahalaua o să urle „la moarte".

Dar orchestra urlă ca turbată și publicul vine în valuri.

E ora când fraierii vin ca să fie jumuliți, în loc să se ducă la culcare.

Trec câteva minute. Domnișoara pe care o filez iese dintr-o lojă din fund. Și-a schimbat mantoul cu o rochie de seară din lame, croială Uniprix ! Închide cu grijă ușa și își strecoară cheia de la lojă în sutien. Nu mai are cartea.

O las să se care, număr până la treisprezece fiindcă asta aduce noroc și mă anunț în fața ușii. Nu-mi trebuie douăsprezece secunde ca s-o deschid. Intru în lojă și închid ușa în urmă.

Încăperea e strâmtă. Mare cât două gherete, că îți vine să faci de gardă.

Doar că eu nu stau în poziție de drepți, vă anunț.

Fac repede inventarul locului. Nu găsesc cartea. Totuși trebuie s-o fi ascuns undeva, că doar nu s-a servit de ea ca supozitor.

Deschid sertarul mesei de machiaj : nimic ! Mă uit pe jos : zero. În sfârșit încep să zâmbesc. Singu-

rul jilț e acoperit cu catifea. Ridic partea capitonată și constat că scaunul poate servi drept cutie de croitorie. Sub capitonaj e o cavitate în care e ascunsă cartea. O deschid, e trucată ca și cea pe care am găsit-o la Katharine. Iar în interior sunt o grămadă de pachețele. Le miros. Mirosul mă informează de data asta. E drog. Strecor pachețelele în buzunar și pun totul la loc.

De data asta, iată-mă informat. Încep să văd atât de limpede încât pot stinge lumina.

Toate fetele asasinate făceau trafic de stupefiante. E câte una pe fiecare local de dans. E locul ideal pentru traficul de droguri. Toate haimanalele care bântuie prin împrejurimi fumează sau trag pe nas.

Traficul ăsta nu a trecut neobservat de Maresco. Și el e *Francezul*... Sau cel puțin unul dintre oamenii lui.

Totuși explicația asta nu mă satisface. Maresco are alte mijloace de acțiune. N-ar fi avut nevoie să facă toată regia asta de mare spectacol.

Și pe urmă, dacă am descoperit existența pastorului atât de lesne, el ar fi descoperit-o și mai repede cu mijloacele de care dispune.

— Atunci ?

Las reflecția pe mai târziu.

Acum esențialul e să ies de aici fără să fiu remarcat.

Îmi deznod cravata, încep să merg clătinându-mă ca să ies de la loji... asta în cazul în care m-aș întâlni cu cineva. Și trebuie să fac, fiindcă mă opresc nas în nas cu un servitor negru.

Scot un sughiț formidabil și îl implor cu o voce muribundă :

— *Lavatory please, lavatory !*

Tipul rânjește și-mi arată o dantură strălucitoare. Toți dinții sunt prezenți la apel.

Mă conduce, îndatoritor, spre budă.

— *Thank's,* bâigui eu strecurându-i un bilet de cinci în carabă.

I se face amețeală băiatului.

În clipa aia nu se mai îndoiește nici o clipă că sunt matol.

Când se cară, evacuez toaleta.

Mă cufund în sala de dans, unde o întreagă omenire în primejdie își freacă organele sub pretextul că dansează.

Nu-i nimic mai bun decât un tango ca să începi ședințele de regulat.

O caut cu privirea pe donșoara mea. E în labele unui soldat care și-o face nod în jurul stomacului. Pe cuvântul meu, se confundă cu centironul lui !

Aștept să se termine dansul. Pe urmă, înaintez spre fată. Un tichet pe care-l agit îmi servește de intrare în subiect. Cel puțin, e practic.

Cătana, vag bâlbâită, mă dă în lături cu dosul palmei.

— *She's mine !* declară el !

Eu, ce vreți, nu pot să înghit purtările mitocănești. Așa că-l prind pe ostaș de rever și-i dau un cap în muzicuță. Tipul își înghite un răget de furie și de durere, plus niște dinți.

Și se răspândește pe parchet.

E K.O. bărbatul !

Spectatorii se amuză. Doi servitori care au mai văzut multe de-astea îl iau de mâini și de picioare și-l evacuează spre ieșire.

Îmi întind mâinile și picioarele spre fată, care le acceptă cu un zâmbet seducător.

Fetele sunt întotdeauna drăguțe cu învingătorii. Mai cu seamă când bătălia a avut loc pentru ele.

Ea începe să-mi gângurească drăgălășenii.

— *I am Belgium...* îi spun ca să i-o tai scurt.

— Oh, ciripește ea, *io vorbești un little francez...*

Și îmi povestește că a cunoscut un francez cu câtva timp în urmă, un băiat care era ziarist. Au trăit două luni împreună și asta a lăsat urme în educația ei.

Hotărât lucru, francezii se manifestă întotdeauna în viața unei femei.

Facem mai multe dansuri. Când o să mă întorc la Paris, o să dau fuga la Operă să mă angajez în corpul de balet. Călătoria asta m-a învățat să mă folosesc de picioruțe. Vă asigur !

Când nu mai am tichete, mă duc să cumpăr altele. Pe scurt, facem o mare pasiune unul pentru celălalt. Îi șoptesc chestii sentimentale. E mulțumită. Când o întreb dacă putem petrece noaptea împreună, îmi răspunde că e de acord.

Seara e lungă ca un raport de expertiză.

Sunt obosit când se închide localul.

— Merge așteptat stradă, îmi spune fata.

O părăsesc cu părere de rău. Am greșit că i-am șterpelit drogul. Dacă se prinde, se oftică și urmarea relațiilor noastre va fi compromisă. Iar eu n-aș vrea să fie. Treaba a demarat minunat. Așa cum am pornit, am toate șansele să o fac să ciripească. Și să-i fac și chestia pe care Adam a reușit-o atât de bine.

Merită exercițiul !

E roşcată ca o copertă de revistă dezbrăcată. Are ochi verzi — asta li se potriveşte cel mai bine roşcatelor — şi picioruşe perfecte. Amanta ideală, ce mai tura-vura !

Intru în maşină şi aştept. Om trăi şi om vedea, cum spune cu atâta pertinenţă, Félicie, brava mea mamă.

Aşteptarea se prelungeşte. Le văd cărându-se pe amicele fetei mele. Dar ea întârzie şi asta mă îngrijorează.

Fără îndoială că a constatat furtul şi e înnebunită. Aştept întruna. În sfârşit, iat-o. Vine cu fundul unduind. Îmi zâmbeşte atât de drăgălaş, încât temerile mele se evaporează ca roua dimineţii.

Înaintează spre maşina mea. E atât de frumoasă, pe cuvântul meu ! Şi-a refăcut machiajul şi şi-a dat cu un parfum nu prea neplăcut.

E foarte valabilă.

Când e lângă mine, nu mai pot aştepta ; o strâng în braţe şi-i dau o sărutare specialitatea casei. După asta, poate să facă pescuit subacvatic, a căpătat antrenamentul necesar.

Demarez.

— Unde stai ? o întreb.

Îmi trânteşte un nume de stradă de care n-am habar.

O să fie greu să ajung acolo, afară de cazul când o să mă conducă.

— *Give me...* ăsta...

Şi atinge volanul.

— O.K. păpuşo, zic.

Cobor din maşină şi o ocolesc, iar ea se instalează în locul meu.

— Cel puțin, știi să conduci ? o întreb după ce mă instalez în dreapta ei.

— *Oh, yes !*

Demarează ușor și se avântă în oraș.

De condus, știe.

Mașina asta decapotabilă e grozav de plăcută. Aerul nopții îmi face grozav de bine. E minunat să simți cum te mângâie briza pe față.

Ia spuneți, vă dați seama câtă poezie zace în sufletul meu ?

În ziua când o să pun coltul în cui, o să mă lansez în poezie.

O să public plachete pe cheltuiala mea ; nimic nu face mai multă plăcere unui editor.

Da, e plăcut și răcoare. Ieșind din cuptorul în care am fost, e o adevărată terapeutică, v-o spun eu.

Fata conduce cu viteză medie. E odihnitor.

Deodată la o cotitură, văd înaintea noastră o clădire pe care o cunosc.

— Dar... zic.

N-am timp să spun mai mult. Primesc în moalele capului o lovitură care ar fi în stare să volatilizeze catedrala Notre-Dame.

„Ia te uită, mi-am zis înainte de a mă cufunda în ceață, era un tip în mașină, în spate."

CAPITOLUL XIV
O ALIANȚĂ CIUDATĂ

Da, era cineva. Și tipul respectiv știe să se folosească de o vână de bou, vă spun eu, fiindcă sunt în măsură să știu.

Bastonul de cauciuc întărit e instrumentul lui de lucru. Oh, ce durere ! Cafteli dintr-astea îți înmoaie materia cenușie !

Totuși, deși plutesc în semi-inconștiență, mă simt purtat. Niște mâini mă apucă. Se urcă trepte, se merge pe culoare... Și, deodată, buf ! Sunt aruncat pe jos.

Atunci dau în primire.

Leșinul meu probabil că durează mult. Un pahar de whisky mă aduce la lumina zilei. Mă scutur ca un cățel pe care-l stropești cu apă, și mă așez în capul oaselor.

Sunt pe carpeta din biroul lui Maresco. El stă la masa lui de lucru. Scrie fără să se ocupe de nimic.

Oamenii lui mă înconjoară. În spate stau pastorul și fata roșcată.

— Salut ! am spus. Scuzați-mă pentru călătoria asta, dar după scatoalca pe care am primit-o la cap, se impunea.

Duc mâna la cap. Am impresia că tărtăcuța mea și-a schimbat consistența și că acum e moale ca o bucată de *chewing-gum* mestecată.

Maresco ridică privirea.

— Ia te uită, zice el, își revine repede.

Ocolește biroul și îmi spune.

— Stai acolo.

Dă un ordin. Băieții lui mă înșfacă și mă așază în fotoliul pivotant din fața biroului lui.

Niște clopote cu note grave îmi răsună idiot în teastă. Bâțâi din cap ca un nenorocit. Pe urmă, în sfârșit, îmi vin în fire. Ținându-mă de bărbie, reușesc să lupt împotriva amețelii care mă dezechilibrează. Iar atunci privirea îmi cade pe foaia de hârtie pe care o înnegrea Maresco. Tresar constatând că scrisul lui e exact același cu al băiatului care a scris faimoasele bilete semnate *Le Française*. Imposibil să mă înșel, sunt aceleași litere puțin ascuțite, cu plinurile apăsate.

Dintr-odată am o strălucire. Să fie Maresco, *Francezul* ? Ar avea tupeul să semneze omorurile cu scrisul lui ? Sunt stupefiat !

Brusc, realizez că îmi vorbește. Cred că sunt cam aiurit.

— Mmm ? mormăi eu greoi.

Maresco se așază în fața mea.

— Ți-ai bătut joc de mine, spune. Ai luat banii pe care ți i-am oferit ca să pleci și în loc să pleci, ai coborât din avion la Cleveland și te-ai întors.

— Sunt maniac profesional, răspund. Ce vrei, există menajere care nu pot ieși din apartament dacă paturile nu sunt făcute și polițai care nu pot da drumul unui ciolan fără să știe ce culoare are măduva. Eu fac parte din categoria asta. Cât despre bișțarii pe care mi i-ai dat, fii drept și recunoaște că i-am refuzat și nu i-am primit decât când mi-ai spus că-i consideri drept despăgubire pentru atentatul căruia i-am fost victimă.

— Nu face pe deșteptul, San-Antonio...

— Nu fac pe deșteptul !

— S-a găsit la tine o anumită marfă.

— Drogul pe care pastorul tău îl distribuie fetițelor din localurile tale ?

— Exact.

— Și ce-i cu asta ?

— Aș vrea să-mi spui cum ai pus mâna pe el. Asta are oarecare importanță pentru mine...

— Ți-e frică, dragă Maresco ? Încep să înțeleg combinația.

Stupefiantele sunt o ramură anexă a activității tale. Nu vrei să se confunde cu afacerea localurilor care e legală. Așa că ai organizat un trafic clandestin, ca și cum cârciumile respective nu ți-ar aparține. În felul ăsta, la nevoie, nu rișți nimic. Așa e ?

— Exact.

— Numai că sunt fete, plasatoare de cantități mici, care îți fac neplăceri ; atunci le lichidezi... Astea sunt crimele sadicului francez.

Tipul dă cu pumnul în masă.

— Nu ! spune el sec.

— Ba da... Iată dovada !

Apuc fîle de hârtie.

— E același scris !

Nu se clintește. Ochii lui reci și pătrunzători mă scrutează.

— Hotărât lucru, nu ești cretin, spune. Dar te înșeli. N-am nici un amestec în crimele astea care, dimpotrivă, îmi stânjenesc afacerile. E totuși adevărat că biletele au fost scrise de mâna mea. Am de-a face cu un adversar șiret.

— Asta îmi pare greu de admis. Cum dracu ai scris biletele astea ?

Ridică din umeri.

— În modul cel mai stupid cu putință. Aveam anul trecut în echipă un canadian numit Le Francais. Era numele lui de familie. Eu țin contabilitatea colaboratorilor mei oficiali. Fiecare dintre ei figurează într-un carnet mare unde sunt trecute activitățile lui. Carnetul mi-a fost furat. Asasinul fetelor a decupat partea de sus a paginii pe care scrisesem numele canadianului.

— Înțeleg. De ce îmi povestești toate astea ?

— Pentru că nu ești tâmpit, și se poate profita întotdeauna de pe urma opiniei unui om inteligent.

— Înțeleg. Atunci de ce ai încercat să mă îndepărtezi în loc să mă angajezi ?

— Nu angajez sticleți prea isteți.

— Pot să descopere prea multe ?

— Așa e.

— Și acum nu te mai temi că o să descopăr prea multe pe seama ta ?

— Nu, fiindcă ești în mâna mea.

— În ce fel o să se încheie relațiile noastre ?

— Oh, asta depinde de o grămadă de factori... Să vorbim de altceva.

— De afacerea ta ?

— De exemplu.

— Nu știi cine a furat carnetul ?

— Ba da.

— Cineva din anturajul tău apropiat ?

— Da.

— Și ce-a spus ?

— N-a spus nimic. A fost găsit mort într-o groapă pe drumul spre Toledo. Tipul pentru care a lucrat nu avea încredere decât în morți.

— Ce interes are asasinul să ucidă fetele ?

— Le fură drogul.

— Deci acționează din lăcomie... De ce semnează *Le Français* ?

— Ca să oprească poliția.

— Nu pricep.

— Biletele astea au fost scrise de mine, deci mă amestecă în afacere. Dar eu nu țin să fiu amestecat într-o afacere cu asasinate, direct legată de o afacere cu stupefiante pe care o conduc.

— Poliția știe că ai scris biletele ?

— Da, poliția de aici, adică aceea pe care o pot face să tacă. De altfel, mi-a fost ușor să mă dezvinovățesc. Cu atât mai ușor, cu cât luam masa împreună cu șeful poliției în seara când era ucisă una dintre fetele mele. Numai că dacă F.B.I.-ul se amestecă, problema o să fie mai delicată. F.B.I.-ul o să descopere cu siguranță criminalul, dar totodată o să dea la iveală și afacerea cu droguri. Pentru că nu vreau să se vorbească de ea, am interes ca asasinul să nu fie identificat. Cel puțin, nu de poliție.

— Visul tău ar fi să-l găsești singur !

— Exact !

— Înțeleg.

— Mă poți ajuta ! Dacă ai descoperit traficul, trebuie să descoperi și criminalul.

I-a luat ochii ancheta mea limpede.

— Cum ai făcut ? întrebă.

— Am făcut cercetări la câteva dintre fetele moarte și am dat de urma domnului.

Îl arăt pe pastor.

— Și pe urmă a fost rutina, buna și bătrâna rutină franceză.

— Bravo !

— Mulțumesc. Dar tu cum mi-ai luat urma ?

— A fost ușor. Acum pun să fie urmărite toate distribuitoarele mele. Cel care o fila pe asta, te-a reperat. Te-a urmărit fără să ai habar. E un negru.

Zâmbesc.

— Într-adevăr, am avut de-a face cu el.

M-a anunțat că un tip o filează pe fată. În timp ce dansai cu ea, unul dintre oamenii mei s-a dus să te vadă și te-a recunoscut. Ca măsură de precauție am telefonat la compania aeriană, care mi-a spus că ai coborât din avion la Cleveland.

— Ei bine, cred că acum suntem la zi !

— Cred și eu.

— Simt că o să-mi propui un târg.

— Simți foarte bine. Într-adevăr, uite ce vreau să-ți spun : colaborezi cu mine ca să descoperi criminalul sau refuzi și atunci oamenii mei te duc să faci un tur. Dacă primești și reușești — insist asupra acestui punct — îți las banii pe care ți i-am dat, iar unul dintre băieții mei te duce până la New-York. De data asta, te îmbarcă în avionul de Franța.

Mă gândesc :

„Zi-nainte, puișor."

Fiindcă toate promisiunile astea sunt vorbe goale.

Dar trebuie să câștig timp.

— De acord, sunt la dispoziția ta.

— E în regulă ! Dă-mi pașaportul.

I-l dau, iar el îl pune într-un sertar.

— Pistolul ți l-am luat, banii la fel. Așa că ești fără acte, fără bani și armă. Nu prea poți face mare lucru aici, în condițiile astea. În plus, o să ai doi colaboratori.

Face semn spre doi tipi.

— Ăștia sunt Dick și Jo. Dick o rupe un pic pe franțuzește. O să vă înțelegeți foarte bine. Te mai rog să nu încerci nimic împotriva lor, fiindcă ai avea necazuri. Nu uita că ești asasinul lui Seruti. Colaboratorul lui, pe care l-ai și bătut puțin, e gata să depună mărturie că tu l-ai ucis. Deci, dacă faci vreo șmecherie, te trimit la camera de gazare, și asta e la fel de sigur cum mă cheamă pe mine Maresco !

A prevăzut totul macaronarul. E tare, ce să mai zic !

— Apropo de Seruti, zic, ce s-a întâmplat cu fata moartă chipurile în cabina lui de telefon ?

— A fost omorâtă în biroul lui, în timp ce el lipsea. Asta nu-l aranja deloc. Atunci, după închiderea localului, a pus-o în cabină.

— Așa mă gândeam și eu. Dar, ia zi, la a opta fată e mâna ta, nu ?

— Nu, e tot a lui. Seruti a fost prea zelos. Când i-ai spus că o fată brunetă din salonul de dans vecin ți-a făcut niște confidențe, i s-a făcut frică. Mi-a telefonat, dar nu eram acasă în seara aceea. Atunci s-a ocupat de treaba asta singur.

— Seruti cunoştea secţia ta de stupefiante ?
— Da.
— Toţi colaboratorii tăi sunt la curent ?
— Nu, nu toţi. Doar sicilienii.
— Pe scurt, Mafia.
— Nu ţi se poate ascunde nimic.
— Şi ai încredere în ei ?
— O încredere totală.
— Nu ai avut niciodată dezamăgiri ?
— Rareori, şi au fost sancţionate.
— N-ai nici o idee în privinţa persoanei criminalului ?
— Dacă aş avea n-aş face apel la priceperea ta.
— Bineînţeles...
Îmi frec ţeasta.
— Aş bea un pahar de whisky.
— Nici o problemă.
— Aş vrea să-ţi spun ceva.
— E momentul.
— În legătură cu întoarcerea mea aici ; nu m-am întors ca să-ţi fac necazuri ţie personal, n-am nimic cu tine, decât un fel de admiraţie în ce te priveşte. Îi admir pe toţi tipii de format mare.
— Mulţumesc.
— A venit din pricina ideii mele fixe despre care ţi-am vorbit : mania adevărului. În afară de asta, n-am nimic de-a face cu F.B.I.-ul.
— Cu atât mai bine.
Devine iarăşi posomorât, rece.
Are înfăţişarea oamenilor pe care-i plictiseşti şi sunt prea politicoşi ca să-ţi spună.
Rad un pahar şi mă ridic.
Dick şi Jo se ridică şi ei !

CAPITOLUL XV
LA CULCARE

Dick și Jo sunt ce-i mai mișto în materie de demolatori de portrete.

Dulapuri de formatul ăsta puteți să căutați mult și bine în sălile de licitație, că n-o să găsiți. Au pieptul lat ca o ușă de pod și bicepși mai tari decât o friptură cumpărată de la solduri.

Iată-mă plecat cu cei doi dulăi, fără un sfanț în buzunar, fără armă, fără acte și, ceea ce e mai grav, fără să am habar unde mă duc.

Maresco e un tip nostim. Pesemne că în clipele lui libere crede în Moș Crăciun. Întrucât i-am dovedit că nu am tărâțe în țeastă, își închipuie că o să-l descopăr pe ucigașul fetelor în doi timpi și trei mișcări.

Hotărât lucru, ar fi trebuit să rămân în avion.

Desigur, am făcut un pas uriaș descoperind traficul de stupefiante al macaronarului, dar cât mă ajută treaba asta, vă întreb ? Acum, sunt înghesuit. Maresco are un mod puțin obișnuit de a-și folosi

competențele. Ah, ce scârbă ! Băiatul ăsta când o să dea în primire, va trebui împăiat și expus la Muzeul Omului ; face cincizeci de puncte de la bun început !

Dick mă întreabă cu mutra lui cea mai inteligentă, ceea ce e extraordinar de negativ :

— Unde mergi noi ?

— Să facem nani, îi spun. Cu scatoalca asta în scăfârlie, nu-s bun de nimic. Până când o să-mi revin, să nu contați pe mine.

Tipul mormăie ceva nu prea drăgălaș, cu siguranță. Eu mă instalez la volanul mașinii mele, el lângă mine, iar celălalt hăndrălău în spate.

Și mă întorc la hotel, unde mi-am reținut cameră, dar când mă pregătesc să încetinesc, mă gândesc la micul Robert și-mi zic că ar fi o glumă împuțită să-l amestec în porcăria asta. Dacă mă întorc la hotelul meu, o să mă viziteze, iar cei doi zdrahoni o să pună labe pe el, o să-i spună lui Maresco, și micului belgian o să i se întâmple niște treburi nasoale.

Nu, fără chestii de astea.

Apăs pe accelerator și mașina merge mai departe. Tot învârtindu-ne, descopăr alt hotel.

— Ascultă, Dick, îi spun însoțitorului meu, eu o să iau o cameră aici. Tu o să plătești, fiindcă eu sunt lefter.

Mormăie ceva.

Consider că onomatopeea asta e o aprobare și debarc în hotel.

Dick se duce să vrăjească pe recepționistă. Eu aștept în tovărășia lui Jo, care nu mă scapă din ochi, de parcă s-ar aștepta să mă deghizez în gaură de schweitzer.

— Urcat ! spune Dick.

Ne îmbarcăm într-un ascensor. Suntem conduși la două camere, care comunică între ele.

Una are două paturi. În ea mă pune Dick să intru.

— Dezbrăcat ! zice el.

Mă dezbrac. Îmi ia boarfele și le aruncă în camera vecină. Pe urmă, scoate o pereche de cătușe din buzunar. Îmi prinde pumnul drept, îmi spune să mă culc și prinde cealaltă buclă de lampadarul de fier forjat de lângă divan.

După asta își scoate haina, închide ușa cu cheia, strecoară cheia în buzunar, trage patul învecinat lângă fereastră și se întinde pe el.

Maresco știa ce face încredințându-mă unei astfel de doici. Drăgălașul ăsta ia în calcul hazardul și nu-i lasă nici o fărâmă de șansă.

Aprinde o țigară și stinge lumina.

În întuneric văd capătul incandescent al țigării.

Îmi zic că mă doare capul, că viața e împuțită și că somnul e ceva necesar.

Și adorm ca un îngeraș !

Cum spunea cu atâta pertinență Pierre Dac :

„Să nu faci niciodată azi ceea ce poți amâna pe poimâine dimineață".

CAPITOLUL XVI
REÎNTÂLNIRI

Mi se întâmplă adesea să visez. Când duci o existență de mare spectacol ca a mea e aproape necesar. Visul, pentru mine, e o supapă de siguranță.

Așadar, mă aflu în avion. Și avionul huruie ca toate avioanele în zbor. Dar deodată ușa păsării se deschide, un tip mă apucă de picioare și mă aruncă în gol, fără să pot reacționa.

Tâmpită glumă ! Mă precipit în gol ca un pahar de vin alb pe gâtlejul unui beţiv. Și deodată sunt oprit de un braț. În trecere am avut timp să apuc o curea care atârna în afara aparatului.

Mă trezesc și realizez situația. Deoarece am puțină temperatură din cauza loviturii primite în cap, am făcut un salt care m-a aruncat din pat. Iar brațul îmi rămâne prins de cătușa priponită de lampadar.

Cât despre motorul de avion, el e imitat la perfecție de Dick, care nu și-a scos vegetațiile și sforăie ca un preafericit.

Mă urc înapoi în pat. Dar cu somnul am terminat-o. Acum am să mă zvârcolesc pe pernă fără să mai izbutesc să adorm.

Cel mai bun lucru pe care-l am de făcut este să reflectez asupra situației. În povestea asta sunt prins ca un șoarece în cursă. Ca să scap, ar trebui să fiu în relații serioase cu bunul Dumnezeu.

Maresco are impresia că-l pot descoperi pe vinovat. Se înșală până-n pânzele albe. Afacerea cu stupefiante nu era greu de prins, din cauza pastorului care nu trecea neobservat. Însă asasinul nu s-a deghizat în lăncier din Bengal ca să le opereze pe purtătoarele de drog.

Ca să-l demasc ar trebui să fiu la curent cu obiceiurile din bătrânul Chicago, să cunosc bine cel puțin limba, să am mâinile libere și biștari cât cuprinde.

Nu, n-o să izbutesc nimic. Și dacă nu o să izbutesc nimic, Maresco o să pună să-mi distribuie jetoane de calibrul 45, iar dacă ajung la un rezultat o să fie același drac, fiindcă în stadiul în care au ajuns lucrurile, tipul n-o să poată lăsa să dea din aripioare prin univers un sticlete la curent cu combinațiile lui clandestine. Deci, singurul lucru care-mi rămâne de făcut e să las totul baltă și să-mi pun pielea la adăpost.

Și asta e greu. Dacă pot să le salut din mers pe cele două dulapuri care mă escortează, o să cunosc starea de transă a unui proscris. Toată haita o să galopeze după fundul meu. Și o să fie o halima în toată regiunea, asta vă declar eu pe hârtie timbrată !

Totuși ideile sunt ca ghemele de sfoară : tot pipăindu-le, până la urmă le apuci de capătul bun.

„E rândul tău să joci, băiete !“ îmi spun.

Încep să ascult cu atenție. Acum Dick sforăie ca o escadrilă. El singur face cât un miting. Și trebuie să cred că are somnul la fel de greoi ca și mintea, fiindcă nu m-a auzit căzând din pat.

Pipăi încet lampadarul. E o tijă din lemn, care se dezmembrează la mijloc. Deci, încep să o deșurubez. În curând, obiectul e transformat în două bucăți, legate doar prin firul electric care trece prin interior.

De vreme ce lampadarul e stins, înseamnă că nu e curent. Sunteți de acord ? Apuc o scrumieră de sticlă pusă pe noptiera patului. O înfășor în cuvertură și o sparg. Asta se petrece fără zgomot. Iau ciobul cel mai mare și-l folosesc ca lamă ca să tai firul electric. Reușesc foarte ușor. Încetișor, ridic bucla cătușei și o scot.

Dick continuă să sforăie.

Îmi țin respirația ca să nu pierd nici cel mai mic zgomot. Mă strecor de pe divan și urc pe carpetă în direcția celui ce doarme.

Jocul constă doar în a-l neutraliza, a cărei ușă spre camera noastră e deschisă.

Din fericire, o firmă luminoasă se strecoară prin storuri. Ea cade direct pe fața solidului.

Stau drept în fața lui. Zăbovesc cum fac voinicii de la sate care vor să-și înregistreze forța la mingile de box cu cadran.

Strâng pumnul drept, îmi încordez mușchii, mă proptesc bine pe picioare, în profil și pe urmă trosc !

Pe cuvânt, e cea mai frumoasă lovitură din viața mea. Am mai dat eu scatoalce valabile, dar una de amploarea asta, nici marele Sugar n-a distribuit vreodată.

Pumnul meu explodează în tâmpla lui Dick. Tipul nu scoate niei un strigăt. Sforăitul lui deraiază și se termină într-un șuierat caraghios. O iau înainte și îl echilibrez cu o lovitură de genunchi sub bărbie. E groggy puișorul. Când o să se trezească, peste o jumătate de zi, o să aibă impresia că i-a picat Everestul pe moacă. O mângâiere ca asta îți schimbă ideile pentru o bucată de vreme.

Și toată chestia s-a petrecut fără zgomot. În fine, cu minimum de zgomot !

Îmi masez cu mâna stângă falangele care mă dor, pe urmă când izbutesc să-mi fac articulațiile să se îndoaie, scotocesc buzunarele tipului ca să recuperez cheia cătușelor.

E în buzunarul hainei. Îmi liberez încheietura. Of ! Mă simt alt om. Nimic nu-i mai bun decât acțiunea ca să te tonifice !

Îl buzunăresc și-i iau portofelul și artileria. Are câteva sute de dolari, ceea ce e de ajuns pentru moment.

Bine, acum e vorba să-l lichidez pe celălalt împuțit și să-mi recuperez hainele.

Întru în camera vecină, cu pași de lup. Dar celălalt trebuie să fi auzit ceva, fiindcă se întoarce în pat.

Bâiguie ceva pe englezește cu o voce îngălată. Pe urmă face lumină. Pare aiurit când mă vede. Nu-i las timp să se întrebe ce culoare avea calul alb al lui Henric IV. Dintr-un salt sunt peste el. Îl apuc de gât, în timp ce el scotocește sub pernă să-și găsească mașina de smuls petalele actelor de naștere.

Ciudat tip !

Ce gândește despre mine nu vrea să-mi spună oferindu-mi flori.

„Repede băiete ! mă implor, că de nu, încasezi un glonț acolo unde duci mâna când primești foaia de impozit !"

Și fac repede. Îl strâng de gât cu furie nebună. Simt trosnind tot felul de chestii cartilaginoase sub deget. Tipul orcăie și se lasă moale.

Pun mâna pe pieptul lui : bătaia inimii s-a oprit. Am apăsat prea tare pe maneta de gaze. Și-a înghițit actul de naștere, deși voiam doar să-l domolesc.

De data asta sunt în rahat până la sprâncene, băieți.

E puțin față de marea cafteală viitoare. Când Maresco o să afle că i-am demolat băieții, o să vrea să-mi jupoaie pielea de pe buci ca să-și facă o pătură călduroasă. O să mi-i lipească pe sticleți de fund. Și de data asta tipii o să dea năvală cu dragă inimă, fiindcă știu că nu sunt șef de bandă, că nu iau masa cu guvernatorul și că, în materie de milioane, nu le pot da decât bună ziua.

Mă îmbrac cu viteza unui iluzionist, vâr în buzunar pușcociul lui Dick, bișt arii, plus bișt arii recoltați de la Jo. Și iată-mă plecat pe culoarele hotelului. E aproape ora patru dimineața. Ziua începe să dea târcoale.

*

* *

Ies din hotel fără să atrag atenția. Mă grăbesc. Trebuie să iau hotărârile ce se impun.

Îmi amintesc că am văzut biroul de poștă deschis noaptea. Tot învârtindu-mă la volanul mașinii mele, dau peste el. Și dau năvală înăuntru.

Îi explic unui tip de la ghișeul „telegreph" că vreau să trimit un mesaj urgent în Franța. Îmi întinde un formular. Dar după ce mă gândesc, îmi spun că o să i se dea de urmă și cer o carte poștală par avion.

Îi scriu în grabă șefului meu ca să-l pun la curent cu ce se întâmplă. Îi spun în două rânduri situația, informându-l cu privire la activitățile lui Maresco. Îi cer să intervină urgent pe lângă autoritățile americane.

Pun la cutie misiva. O s-o primească poimâine. Trebuie să pot rezista până atunci.

* * *

Halsted St... Aici este.

Reperez clădirea și îmi urmez drumul. Găsesc un loc de parcaj puțin mai departe. Îmi las mașina și mă întorc până la cotețul lui Cecilia. Puștoaica asta e colacul meu de salvare. N-o văd decât pe ea să mă poată ascunde timpul necesar.

Apăs pe butonul soneriei. Trece o bucată de vreme. Când mă pregătesc să apăs din nou, vocea ei încețoșată răsună în interfon :

— Cine e ?

— Eu sunt, zic, San-Antonio.

Scoate o exclamație și declanșează sistemul de deschidere a ușii principale. Dintr-un salt sunt la colivia ascensorului.

E acolo, pe palier, în fața ușii. Are pe ea o rochie de casă din tul albastru, tivită cu catifea albă. Cu toale atât de vaporoase, o fată nobilă ar fi sigură

că-şi pierde fecioria în minutul următor prezentării lui mândel !

— *My love !* gângureşte ea lipindu-se de mine, deci n-ai plecat ?

— După cum vezi, draga mea, îi spun nu fără finețe, am avut nostalgia corpului tău de alabastru. Repede, închid uşa.

— Făceai nani, dragă ?

— Da, visam la *you.*

— Ei bine, visele tale vor căpăta consistență, dacă pot îndrăzni să mă exprim astfel !

Intrăm în camera în care patul desfăcut, cald, parfumat, îmi întinde, ca să spun aşa, cearceafurile.

— Ascultă, şoricel scump, ai fi de acord să mă ascunzi aici patruzeci şi opt de ore ? Mi l-am ridicat pe Maresco în cap şi o să cam iasă cu tunete şi fulgere pentru matricula mea într-un viitor cât se poate de imediat.

— Ce s-a întâmplat ?

— Ar dura prea mult, o să-ți explic mai târziu. Pot conta pe tine, da sau nu ? *That is the guestion !* cum spunea Brefford.

— Bineînțeles că poți, dragul meu nebun !

— E adevărat, mă ascunzi ?

— Chiar...

— Chiar ?

Şi ochii ei întreabă insistent. Confirm.

— Chiar şi de poliție. Închipuie-ți că am avut o explicație furtunoasă cu unul dintre ucigaşii lui Maresco. S-a sfârşit rău... pentru el.

— Te-aş ascunde şi de dracul, dacă ar trebui !

— Nu-ți cer chiar atât !

Își trimite la plimbare rochia de casă ușoară ca firul de păianjen. Dacă mi-ar rămâne un centimetru cub de aer în bojoci, aș fluiera de admirație.

Un corp ca al ei n-ați mai văzut vreodată. Pe lângă ea, B.B. a noastră e bună să curețe mazăre.

Ah, copii !

Picioare lungi, fine, bine proporționate, nervoase, rasate ca ale unei iepe de curse. Un pântec plat pe care ai avea chef să dai semnalul de atac. Sâni care privesc orgolios în sus... Pe scurt, un *digest* de Folies-Bérgères care l-ar scoate din minți și pe un sfânt.

Mă privește zâmbind.

Înaintează spre mine. Părul scurt, zbârlit de somn, îi face o coafură de arhanghel.

Întind brațele... o culeg ca pe un braț de fericire.

Și în mai puțin timp decât îi trebuie unui portărel să pună sechestru pe salariul unui proletar care nu a terminat să plătească ratele la televizor, uit de situația mea critică, uit de Chicago, de Maresco și băieții lui.

Uit tot ce nu e acest corp înnebunitor.

Nu contați să vă dau mai mult amănunte, că altfel, nevestele voastre n-o să mai știe ce li se întâmplă !

CAPITOLUL XVII
ANCHETĂ LA TELEFON

Sunt beat de dragoste în timp ce deschid un stor. E frumos, e ziuă.

E grozav să stai la căldură când ești tare obosit, e ziuă și n-ai nevoie să te scoli.

Aud un cântecel la radio, suav ca o labă de pisică. Deschid ochii mari. Toată încăperea e blondă de soare.

Ah, ce bine e să trăiești ! În plină lumină, Cecilia evoluează grațioasă ca o zână. Poartă o fustă de flanelă gri, o bluză galbenă și e proaspăt machiată.

Ține în mână o tavă pe care e o ceașcă de cafea fumegândă, sandviciuri de pâine prăjită cu unt și un borcan de dulceață.

Chiar mi-e foame.

— Te-ai odihnit bine ? mă întreabă.

— Minunat, sufletelul meu.

O apuc de talie. Sunt gata s-o iau de la capăt, dar ea mă respinge.

— Trebuie să mă duc la birou.

— Ei bine, fii cuminte. Dacă e ceva nou îmi telefonezi ?

— Da.

— Să ştii că n-o să răspund la telefon decât dacă sunt sigur că eşti tu. Aşa că sună-mă de două ori. O dată şi pui receptorul în furcă de îndată ce auzi că face apel, pe urmă numeri până la zece şi formezi numărul din nou. Ai înţeles ?

— Am înţeles.

Un sărut frumos de nunta săracă şi iată-mă singur în casă.

Reduc volumul sunetului la aparatul de radio până când nu se mai aude decât un murmur. Iau un pachet de *gitane* şi încep să-l prefac în cenuşă, lăsându-mă legănat de orchestra de cameră.

La urma urmei, nu pot face nimic altceva. Sunt clipe în scârba asta de viaţă când trebuie să faci abstracţie de tot ce te înconjoară.

Deodată, îmi vine în minte micul meu însoţitor, belgianul rătăcitor : Robert Dauwel.

Bietul băiat trebuie să fie îngrijorat aşteptându-mă. Cum e dezgheţat, o să vrea să-mi dea de urmă, o să dea buzna în aventură cu impetuozitatea unui căţelandru şi o să fie bubuit dacă o să pice în spaţiul vital a lui Maresco.

Trebuie neapărat să-l previn. Îmi amintesc că hotelul unde descinsesem se numea *Spanish*. Şi că pereţii holului erau plini de tablouri spaniole.

Scotocesc în apartamentul fetei ca să găsesc o carte de telefon. Până la urmă, găsesc una care-i serveşte, fără îndoială, drept băncuţă, fiindcă e pusă pe jos în bucătărie. Trebuie să-şi pună picioarele pe ea când bate maioneza. O răsfoiesc. *The Spanish Ho-*

tele scris cu litere groase, ceea ce e normal pentru un stabiliment care se vrea spaniol.

Formez numărul pe cadran și un recepționist poliglot răspunde la apel.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Robert Dauwel ! zic.

— Imediat.

Se aud niște pârâituri promițătoare. Apoi vocea trenantă, totuși vioaie a micului globe-trotter.

— Tu ești, Cristofor Columb ? întreb.

— În sfârșit ! strigă el. Comisare !

— Sst ! Ascultă, băiete, lucrurile au căpătat o întorsătură proastă în noaptea asta. Sunt obligat să mă deghizeze în om invizibil ! Chiar am găsit o panoplie completă la un costumier al unor amici de-ai mei, așa că îți spun ca să nu-ți bați capul pentru mine. Vreau să-ți dau un sfat : Să-ți continui călătoria fără să pierzi o clipă.. Nu ți-am dat mia de dolari dar, din fericire, ai primt un avans substanțial. Va trebui să te mulțumești cu asta, sărmane amic, fiindcă scârbele astea mi-au luat tot ce-mi mai rămăsese.

— Nu vă faceți probleme pentru asta, spune el repede. Mi-ați dat șase sute de dolari, e mult prea mult. Vreți să vi-i dau înapoi ?

— Ești nebun, băiete !

— Păi dacă nu mai aveți !

— Găsesc eu, nu-i treaba ta !

— Chiar nu mai aveți nevoie de mine ?

— Nu...

— Nu sunteți în primejdie ?

— Nu, băiete.

— Vreți o mână de ajutor ?

— Nu-i nevoie.

— Adevărat ?

— Eşti încăpăţânat ca o muscă la miere.

— Asta fiindcă simt că nu vă merg bine treburile. N-aş vrea să vă las aşa. Nu se poate, cel puţin, să ne spunem la revedere ?

— Nu.

— Unde sunteţi ?

— N-are importanţă.

— Spuneţi-mi, aţi citit ziarele ?

— Nu, zic eu interesat. De ce, e vorba de mine ?

— Nu de dumneavoastră, de asasin. A mai curăţat o fată.

Ţip.

— Cum ?

— N-aţi văzut ziarul ?

— Chiar dacă aş avea unul, tot ce aş putea să fac cu el ar fi să împachetez ouă, ştii bine că...

— E devărat, nu ştiţi să citiţi.

— Nu ştiu să citesc în englezeşte, îl corectez, fiindcă nu-mi place să mi se desfigureze prea tare *standing-ul*. Ei bine şi ce spune ?

— Că *Le Francais* a lovit pentru a noua oară.

— O fată de local ?

— Da.

— Cum ?

— *Cu un pistol de 7,65* [1] mm. Şi pentru prima oară, o fată a fost ucisă cu un glonţ de fabricaţie franceză, ceea ce întăreşte teza poliţiştilor cum că ar fi vorba de un criminal din ţara dumneavoastră.

— Ei asta-i ! Ai ziarul la îndemână ?

— Tocmai îl citeam când aţi sunat.

— Nu se vorbeşte de asasinarea unui oarecare Seruti ?

[1] Pistolul lui S.-Antonio.

— Stați puțin.

Aud foșnet de hârtie.

— Ba da, zice el după o clipă, e la fapte diverse. Directorul unui local ? Un local numit *Cyro's* ?

— Exact. Ce scrie ?

— Că omul a murit în timp ce-și curăța arma.

— Perfect.

Văd că Grane a fost corect.

— Bine, mulțumesc. Termină-ți cu bine călătoria, băiete. Și pe curând în bătrâna Europă !

Pun receptorul în furcă.

Mă întorc la pachetul meu de *gitane* și încep iarăși să fumez. La radio se cântă *Viața în roz.*

Nu mai spune !

Aici e mai curând viața în roșu.

Mă reped la telefon și mai formez o dată numărul lui Robert. Îl prind chiar când își plătea camera la recepție.

— Ascultă, băiete, tot eu sunt. În legătură cu fata ucisă. Avea clasica hârtiuță în mână ?

— Da, v-am spus.

— Vreau să spun, scrisă de mână ?

— Da, e scrisă de mână. Și e același scris ca celelalte.

— E în regulă, *ciao !*

Da data asta, pun receptorul în furcă de-a binelea.

Așadar, e criminalul care a ucis cea de-a noua fată, a opta în palmaresul lui, întrucât cea dinainte a fost omorâtă de Seruti. Și a curățat-o cu un pușcoci care scuipa gloanțe franțuzești. Nostim... Calibru 7,65 ; și mai nostim !

Am la ce să mă gândesc. Dar nici vorbă de așa ceva ; soneria telefonului sună foarte scurt. Se oprește. Trebuie să fie Cecilia. Da, nici nu trec zece secunde și începe iarăși să sune insistent.

Aștept puțin ; continuă. Ridic receptorul. E fata mea.

— Tony ? șoptește ea.

— Da, draga mea...

— Tony, dragule, am noutăți. A trebuit să-i spun lui Grane că ești la mine. E de acord să te mai scape o dată de necazuri, dar trebuie acționat repede. O să vină cu mașina să te ia, ca să te ducă undeva în siguranță.

— Ce e nou ?

— Nu-ți pot explica acum, e foarte grav, o să-ți explice el pe drum. Te-am anunțat că vine, doar ca să-i deschizi ușa. Pe curând, Tony !

Închide receptorul. Închid și eu.

Nu-mi plac „noutățile". Mai ales când vine să ți le spună un sticlete ca Grane. Proasta asta nu și-a ținut gura. Fetele, chiar alea care au cârlig la tine, te vând de o mie de ori cu mașina lor de trăncănit.

Mă învârt în cerc prin cameră. Pe urmă, împotriva oricărei prudențe, mă așez la geam.

Tot aruncând priviri în stradă, consult cartea de telefon. Nu-mi trebuie mult să găsesc ce caut : numărul de telefon al Consulatului Franței.

Formez cu înfrigurare numărul.

— Alo ! spune o voce.

— Alo ! spun. Dați-mi-l pe consul, e urgent. Aici poliția franceză :

— Dar...

— Hai, galop, e urgent !

— Din partea cui ?

— V-am spus, poliţia franceză.

— O clipă.

Pesemne că latră în telefonul interior al Consulatului. Pe urmă o voce de bărbat, de francez, murmură :

— Ascult.

— Sunteţi consulul Franţei.

— Întocmai.

— Sunt comisarul special San-Antonio. Am fost trimis aici în misiune de Serviciile Secrete Franceze şi am nevoie de sprijinul dumneavoastră.

În timp ce vorbesc, văd oprind jos o maşină de poliţie. Din ea coboară trei bărbaţi, printre care îl deosebesc pe Grane. Ceilalţi doi sunt în uniformă. Ţin ceva sub braţ şi acest ceva seamănă mai mult cu un automat Sten decât cu o umbrelă. Ciudate ustensile ca să te duci să explici cuiva ceva.

— E urgent ! zic. Trebuie să veniţi imediat la adresa pe care o să v-o dau. Luaţi maşina oficială. E o chestiune de viaţă şi de moarte.

Îi dau adresa lui Cecilia şi-i spun la revedere, după ce mă asigură că vine urgent.

Partea nasoală e că sunt dezbrăcat. Nu pot ieşi în ţinuta asta.

Sar repede în pantaloni, îmi trag pe mine cămaşa. Îmi pun pantafii, haina.

Mă reped la uşă.

Prea târziu ! Aud ascensorul oprindu-se.

Un triplu zgomot de paşi răsună pe coridor.

Soneria sună o dată... Se face linişte.

CAPITOLUL XVIII
CU AUTOMATUL !

Deschid uşa bucătăriei care e chiar alături de cea a uşii de la intrare.

Se aude vocea lui Grane.

— San-Antonio ! Eu sunt Grane. Eşti acolo ?

„Hai, băiete, îmi spun, treaba o să meargă bine, dacă eşti la înălţime".

Iau o strecurătoare de spumă, cu coadă lungă.

— Da, zic, având grijă să rămân în bucătărie. Da sunt aici !

— Deschide, repede !

Stând tot în bucătărie, lovesc uşor uşa cu strecurătoarea.

— Ce vreţi ? întreb.

— Deschide !

— Nu deschid, fără să ştiu ce vreţi.

Lovesc în continuare uşa de la intrare cu strecurătoarea, ca să-i fac să creadă că sunt chiar acolo.

Urmează un moment de tăcere. Și zâmbesc deodată, constatând că bătrânul meu fler e întotdeauna de calitatea întâi.

Un tir teribil scutură ușa. Un roi de gloanțe pătrunde în hol și sparge o vază pseudo-chinezească ce trona pe o consolă. Și consola e paradită. Nu contează, era la fel de nasoală ca vaza.

Scot un țipăt groaznic. Apoi încep să gem.

În partea cealaltă a ușii tipii parlamentează. Pe urmă începe o nouă salvă, dar asta e destinată broaștei ușii. În locul broaștei se face o gaură mare cât pumnul meu.

Sticleții împing ușa.

Se așteaptă să-mi găsească hoitul pe covor.

Nu le las timp să-și revină din stupoare. În primul rând îl împănez pe tipul cu automatul. Primește o pralină în gură și nu prea pare să o înghită. Dă drumul la pușcoci și rămâne în picioare cu o mutră grozav de tâmpită, întrebându-se parcă dacă e viu sau nu.

Mă reped în grămadă, fără să mai aștept, fiindcă îmi dau seama că Grane și acolitul lui n-au arma în mână. Îi lovesc sălbatic. Îi trag un picior în fudulii celuilalt sticlete, care o cheamă pe maică-sa în ajutor. Mă pomenesc nas în nas cu Grane. Duce mâna la pistol.

— Nu-l atinge, impuțitule ! îi spun. Te curăț și o să-mi facă o plăcere nebună. M-ai trombonit cu menevrele tale.

Ridic pistolul, dar mă răzgândesc.

În loc să-i trag un glonț în inimă, i-l trag în picior. Cade, cu piciorul rupt. Îi dau un șut în portret și iată-mă liber pentru câteva clipe.

Totul s-a desfăşurat în mai puţin de un minut. Sunt în ascensor în momentul când începe halimaua în bloc.

Aţi spus cumva că am suc de grapefruit în muşchi, băieţi ?

Ascensorul merge repede, dar nu atât de repede cum aş dori. Visul meu în clipa asta ar fi un covor fermecat, cu tot confortul. Doar că aici nu suntem în Orient.

În sfârşit, iată holul. Îl traversez în galop.

Sunt la aer liber.

Şi iată când dau colţul, o maşină Delahaye cu un semn distinctiv. Mă reped spre ea. Un tip de vreo patruzeci de ani, destul de trupeş, puţin chel, schiţează o mişcare de apărare.

— Nu vă temeţi, îi spun. Sunt comisarul San-Antonio. Aţi sosit la timp, ca o oală de apă proaspătă lângă o sticlă de pastis.

* * *

— În concluzie, zic când mă văd în Consulat, aici sunt pe teritoriu francez ?

— Da.

— Telegrafiaţi la Paris, o să vă dea instrucţiuni pentru repatrierea mea. Vă mulţumesc pentru ajutor. Fără dumneavoastră aş fi împănat cu gloanţe la ora asta. Pot da un telefon ?

— Da, desigur.

— Sau mai degrabă, nu, telefonaţi vă rog în locul meu. Aţi auzit vorbindu-se de Maresco ?

— Aici nu se vorbeşte decât de el.

— Vreţi să-l chemaţi aici urgent ?

— Să-l chem ?

— Da. Spuneți-i să vină personal pentru o întrevedere de cea mai mare importanță.

— Perfect.

Ceea ce e bine cu Pralot (pe consulul de aici așa îl cheamă) este faptul că-i docil. Dacă i-aș cere să facă spagatul, m-ar întreba doar dacă își poate păstra mănușile.

*
* *

Mereu egal cu sine însuși, Maresco. Sobru, elegant, parfumat, sever și cordial.

— Aș vrea să-ți vorbesc singur, îi spun.

Consulul pe care l-am pus în temă se retrage. Maresco n-a schițat nici un gest de mirare văzându-mă. M-a salutat foarte drăguț și cu respect parcă.

— Ce s-a întâmplat ? mă întreabă.

— Ascultă, zic, încep scuzându-mă pentru felul cum i-am părăsit pe îngerii mei păzitori, dar nu pot lucra cu altcineva în spate. O anchetă e ca dragostea, se face fără martori.

Zâmbește și pare să zică : fleacuri !

— Ceea ce contează pentru tine sunt rezultatele. Ei bine, fii fericit, știu care-i criminalul !

Îl văd fremătând.

— Adevărat ? întreabă el repede.

— Da. E locotenentul Grane.

— Ei asta-i !

— Da. Tipului îi plac biștarii. El se interpune între furnizoarele de droguri și tine. Nimeni n-a putut să dea vreodată vreun amănunt despre criminal, tocmai fiindcă era sticlete. Crimele le comitea îm-

brăcat în uniformă. Fetele nu-i rezistau și nimeni nu-l observa. De ce le omora ? fiindcă îmbrăcat în uniformă, umfla drogul. Ceea ce constituia siguranța lui era și pierzania lui dacă le cruța pe fete. E un descurcăreț. Am înțeles asta când mi-a mărturisit că m-a chemat să vin din Franța ca să mă arunce în gura presei. A urzit asta de mult timp împotriva ta. Nu putea altceva decât să dea loviturile din umbră, fiindcă tu ești un monument !

El trebuie să-l fi cumpărat pe tipul care ți-a șterpelit carnetul. Într-o zi, din întâmplare, și a vârât nasul în afacerea ta cu stupefiante și chestia asta l-a interesat ca pe un câine când miroase un cotlet.

Maresco mă ascultă cu religiozitate. Dacă nu i-ar străluci ochii, aș putea crede că se gândește la altceva.

— Continuă, spune.

— Una dintre fete a fost curățată în noaptea asta, nu ?

— Da.

— *Cu un pistol francez de 7,65* ?

— E adevărat.

— Pistolul ăsta e al meu. Grane mi l-a schimbat noaptea trecută cu al lui. Când a aflat că m-am cărat de aici, s-a servit de el ca să confirme legenda despre criminalul francez. Adu-ți aminte : la începutul afacerii nu ți-a arătat hârtiile scrise de tine?

— Așa e ! spune Maresco, frapat de evidența faptului.

— Asta e... Așa știa că afacerea o să fie mușamalizată mulțumită ție. E tare tipul. Tu erai victima și protectorul lui. Are ca asistentă o curvișteină care-i mai șmecheră decât dracul. La început, a vrut să mă seducă. La ea m-am dus în zori să mă ascund,

ca un cretin. Mă băgăm în felul ăsta fără să știu, în gura lupului.

Îi povestesc despre telefonul pe care mi l-a dat Cecilia să mă anunțe de sosirea lui Grane, pe care trebuia să-l las să intre.

— Venea să mă împuște ca pe un iepure, am tras eu concluzia, pentru că nu plecasem, așa că puteam să depun mărturie cu privire la pistolul schimbat de el și să-l pun prea tare în lumină. Dar eram pregătit și treaba a dat greș. Am omorât însă un sticlete. Asta înseamnă trei cadavre la activul meu. Așa că, dragă Maresco, o să facem un târg : tu plătești pagubele pentru mine și totul reintră în ordine. Și te lămurești, drăguț, cu Grane. Adineauri, puteam să-l curăț, dar n-am făcut-o... m-am gândit că o să vrei să discuți cu el.

— Ai făcut bine, mă aprobă Maresco. Fii fără grijă, pentru micile tale pozne aranjez eu lucrurile.

— În schimb, eu nu-mi mai amintesc că am găsit droguri în timp ce căutam un criminal.

Își scoate portofelul.

— Iată restul din cei zece mii de dolari și actele.

— Cum ! strig, le-ai adus aici ?

— Bineînțeles.

— Credeai că o să te întâlnești cu mine ?

— Nu credeam, știam că o să te întâlnesc aici. După cum știam că o să te debarasezi de Dick și Jo; ăsta e, de altfel, motivul pentru care am mai pus un tip pe urmele tale. Iar ăsta nu te-a scăpat din ochi.

Îmi întinde mâna.

— SALUTĂ EUROPA !

CONCLUZIE.

Împing poarta grădiniței. Și o zăresc pe Félicie, brava mea mamă, care pune la răcit, pe pervazul ferestrei o budincă răsturnată.

Văzându-mă, e cât pe-aci să o răstoarne de-a binelea.

— Băiatul meu ! strigă.

Ne repezim unul spre celălalt și ne îmbrățișăm tare și cu forță.

E în fața mea înlăcrămată, holbând ochii ca să se scurgă lacrimile și să mă privească în voie.

— Știam că vii astăzi, spune ea. Dovadă că am făcut o budincă răsturnată și prăjitură.

— Tu știi întotdeauna totul.

O cuprind de după umeri.

— Ascultă, mămico, nu ți-am adus nimic de acolo, decât niște dolari. O să cumpărăm un frigider și o să zugrăvim sufrageria. Și o să schimbăm mașina. Nu ?

Ea zâmbește.

— Ba da, băiete.

Și mă întreabă :

— A mers bine treaba, la Chicago ?

— Minunat de bine.

— Ciudată țară, nu ?

— Ciudată, da, mamă.

— Azi dimineață citeam în ziar că niște gangsteri au răpit un ofițer de poliție internat pentru tratament într-o clinică. I-au răpit pe el și pe secretara care era la căpătâiul lui, i-au stropit cu benzină și le-au dat foc ! Nu crezi că ziarele exagerează ? Crezi că sunt posibile asemenea lucruri ?

Simt că amețesc puțin. Miros budinca fumegândă pe pervazul ferestrei. Privesc creanga înflorită a unui copac din grădina unde două mierle se urmăresc ca să facă dragoste.

— Ei aș, mamă, spun în sfârșit, chestiile astea sunt toate baliverne !

SFÂRȘIT

ÎN COLECȚIA „SAN-ANTONIO“
(CELE MAI SAVUROASE ROMANE POLIȚISTE)
AU APĂRUT :

SIROP PENTRU VIESPI
CINE TRAGE PRIMUL
SE ÎNGROAȘĂ GLUMA
CIRCUL SIFILITICILOR
SALUTARE PĂRINȚELE
DESCALECĂ ȘI DU-TE
O CRUNTĂ SPARGERE DE NUNTĂ
BREURIER ÎN SERAI
DA LA „A LĂ Z“
TE-AM TRIMIS PE LUMEA AILALTĂ
PREZICERILE LUI NOSTRABERUS
UNORA LE PLACE CHEALĂ

ÎN CURS DE APARIȚIE :
DACĂ MĂTUȘA MEA AVEA...
JOS LABELE
SERENADĂ PENTRU O PIPIȚĂ DEFUNCTĂ
STRADA CADAVRELOR
ASTA-I MORT ȘI HABAR N-ARE
ZI BUNĂ ZIUA LA DAME
TRAGEȚI ÎN BALERINĂ
DRAGĂ, PASEAZĂ-MI MICROBII TĂI
PE URMELE ACESTOR DOMNI